

วรรณกรรมอมตะ รางวัลโนเบล 1968

วิมาน มาया

THE HOUSE OF THE SLEEPING BEAUTIES

ยาสินาริ คาวาบาตะ เขียน

วันเพ็ญ บงกชดิติย์ แปล

วิมานมายา

House of the Sleeping Beauties

ยาสินาริ คาวาบาตะ

เขียน

วันเพ็ญ บงกชสถิตย์

แปล

วรรณกรรมอมตะรางวัลโนเบล ๑๙๘๖

วิมานมายา

House of the Sleeping Beauties

ยาซีนารี คาวาบาตะ เขียน

วันเพ็ญ บงกชสถิตย์ แปล

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง มิถุนายน ๒๕๓๐

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

๑๓๑ บ้านอ้อย ซอยวัดสังเวช ถนนลำพู

พระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐

ราคา ๓๒ บาท

จัดจำหน่ายโดย

บริษัทสามัคคีสาส์น จำกัด

๗๑/๓๗ - ๓๘ ซอยเทศบาลสาย ๒ แขวงวัดกัลยาณ์

ธนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐ โทร. ๔๖๕ - ๘๙๕๘, ๔๖๕ - ๕๙๓๒

พิมพ์ที่ โอ.เอส.พรินติ้ง เฮ้าส์

๑๑๓/๑๓ ซอยวัดสุวรรณคีรี (วัดชีเหล็ก)

ถนนปิ่นเกล้า - นครชัยศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ ๑๐๗๐๐

โทร. ๔๒๔ - ๖๙๔๔, ๔๒๔ - ๗๒๙๒

นายประสิทธิ์ สันติวัฒนา ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา ๒๕๓๐

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า มีความยินดีมาก ที่ได้ร่วมมือกับ มุลนิธิโตโยต้า และ มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ช่วยกันผลักดันงานของคาวาบาตะ ให้ออกมาสู่เพื่อนนักอ่านอีกแรงหนึ่ง

งานเขียนของ “ยาสึนาริ คาวาบาตะ” นักเขียนวรรณกรรมรางวัลโนเบลชาวญี่ปุ่นผู้นี้ ลึกซึ้ง ทรงคุณค่า เป็นงานเขียนที่ไม่ร้อนรุ่ม แต่หนักแน่น และละเอียดอ่อนทางความรู้สึก เชิดชูความรัก

“ดอกหญ้า” ได้เสนอแก่ผู้อ่านมาแล้วสองเล่มคือ “เมืองหิมะ (Snow Country)” และ “กระเรียนพันตัว (Thousand Cranes)” ซึ่งแปลโดยคุณวัฒนา พัฒนพงศ์ ทั้งสองเล่ม และได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี จึงเป็นแรงผลักดันให้เราพยายามทำงานชุดนี้ออกมาอีก ด้วยการร่วมมือกับ มูลนิธิทั้งสองดังกล่าว

นอกจากเรื่อง “วิมานมายา” เล่มนี้แล้ว เรายังมีผลงานอีกเล่มหนึ่งที่เกิดจากความร่วมมือกับทั้งสองมูลนิธินี้เช่นกัน คือ “อาทิตย์ลับฟ้า (The Setting Sun)” ของ “ดะไซ โอะซามุ” แปลโดย มาลิณี แก้วเนตร ก็เป็นวรรณกรรมชิ้นเยี่ยมชิ้นหนึ่ง ที่ได้รับการต้อนรับจากผู้อ่านไม่แพ้กัน

จึงหวังว่าหนังสือจำนวน สาม - สี่เล่มนี้ จะเป็นที่น่าสนใจแก่ผู้อ่าน ที่นิยมวรรณกรรมคลาสสิก

ด้วยรัก

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า

มิถุนา' ๓๐

เกี่ยวกับผู้แปล

วงจรวิตโคจรอยู่แถวท่าพระจันทร์มาเกือบตลอด เว้นช่วง
การศึกษาในระดับปริญญาโทที่อเมริกา

อยู่ในวงการสอนภาษา วรรณคดีและปรัชญามากกว่า ๑๓ ปี
ที่ธรรมศาสตร์

ผลงานส่วนใหญ่เป็นเอกสารประกอบการเรียนการสอน
ซึ่งกระจัดกระจายอยู่ตามที่ต่าง ๆ

หมายเหตุของผู้แปล

การถ่ายทอดวรรณกรรมจากภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่งนั้นคงมิใช่สิ่งที่จะทำได้ง่ายนัก เพราะเหตุของกรอบวัฒนธรรม วิถีชีวิตและโลกทัศน์ที่แตกต่างกันระหว่างผู้ประพันธ์และผู้ถ่ายทอด “วิมานมายา” เกิดขึ้นด้วยความประทับใจของผู้ถ่ายทอดที่ไม่ปรารถนาให้แก่นของเรื่องนี้ถูกละเลยไป ทั้ง ๆ ที่ตลอดเวลาที่ถ่ายทอดก็ตระหนักในกรอบดังว่านี้ และได้พยายามลดช่องว่างระหว่างกรอบด้วยการไต่ถามผู้รู้ซึ่งเป็นทั้งเพื่อนและครู

งานนี้จึงสำเร็จขึ้นได้เพราะผู้ส่งเสริมในเบื้องต้นคือ อ.ชาญวิทย์ เกษตรศิริ เพื่อนและครู อ.มารีสา ชลิตพัฒน์นังกูร ร.ศ.อาทร พึ่งธรรมสาร อ.อุดมศักดิ์ จันทร์กัลด แห่งสาขาภาษาญี่ปุ่นและสาขาปรัชญา คณะศิลปศาสตร์ และผู้สนับสนุนที่สำคัญคือมูลนิธิโตโยต้า

วันเพ็ญ บงกชสถิตย์

๒๕ พ.ค. ๓๐

“วิมานมายา” ที่ถอดความเป็นภาษาไทยโดยผู้ช่วยศาสตราจารย์วันเพ็ญ บงกชสถิตย์ เล่มนี้เป็นงานประพันธ์ชิ้นเยี่ยมอีกชิ้นหนึ่งของ คาวาบาตะ ยาสึนาริ (๑๘๙๙-๑๙๗๒) ซึ่งเป็นนักประพันธ์ชาวญี่ปุ่นได้รับรางวัลโนเบล สาขาวรรณคดีเมื่อปี ๑๙๖๘ ผู้อ่านจะได้พบกับโลกและชีวิตอีกมิติหนึ่งของมนุษย์ที่เกิดขึ้นในจินตนาการของชายวัย ๖๗ ที่หมดสมรรถภาพทางเพศแล้ว เมื่อได้ไปหลับนอนกับนางคณิกานิทราที่เปลือยกายถึง ๕ ครั้ง และคู่นอน ๖ คน

บุรุษวัยไหนก็ตามเมื่อได้ไปหาความสำราญที่สำนักนางโลมแล้ว ก็ย่อมมีความปรารถนาที่จะพัวพันกับสตรีที่มีอาชีพขายบริการในการปรนเปรอบบุรุษ เพราะนั่นเป็นวิธีการที่ผู้ชายจะได้ลิ้มรสชาติแห่งความรักของชายหญิงในรูปแบบที่ตนต้องการ แต่เองซึตัวเอกในเรื่อง “วิมานมายา” ที่เป็นชายวัย ๖๗ ได้ไปหลับนอนกับนางคณิกานิทราถึง ๖ คน ที่ถูกวางยาสลบนั้น ไม่ได้ไปหาความสำราญตามรูปแบบทั่วไป ได้แต่นั่งเพ่งมองสตรีที่เปลือยกายล่อนจ้อนเหล่านั้นด้วยความรู้สึกที่โยงกับเรื่องราวของตัวเองในอดีต เมื่อตนหลับไปแล้วก็ฝันถึงเรื่องราวต่าง ๆ ในอดีตที่ถูกกระตุ้นจากการเพ่งมองนางคณิกานิทรา ก่อนตนจะหลับไป

คาวาบาตะ ไม่ได้ประพันธ์เรื่องนี้ในลักษณะนวนิยายนำหน้า “วิมานมายา” (Nemureru Bi Jo) เป็นนวนิยายที่เขาประพันธ์

คำนำ

ในปี ๑๙๖๐-๑๙๖๑ ซึ่งเป็นช่วงที่สังคมนิปปูนกำลังประสบกับปัญหามากมาย เช่น การต่อต้านการต่อสนธิสัญญาร่วมกันป้องกันระหว่างนิปปูนกับอเมริกัน (Ampo Toso) ที่มีการต่อต้านกันทั่วประเทศ ฝ่ายขวาจัดได้ชูสังหาร พูกาซาว่าชิชิโร่ ที่ได้ประพันธ์เรื่องที่หมิ่นสถาบันจักรพรรดิ นายกรัฐมนตรีถูกทำร้ายร่างกาย อาซานูมะ เลขาธิการพรรคสังคมนิยมถูกวัยรุ่นขว้างขวดลงสังหารตอนปราศรัยที่สวนฮิบิยะเป็นต้น ซึ่งล้วนเป็นเหตุการณ์ร้ายแรงบางอย่างก็คุกคามเสถียรภาพของสังคมนิปปูน งานประพันธ์ของคาวาบาตะชินนี้จึงเป็นการแสวงหาความกลมกลืนของคนกับสังคมในโลกวรรณกรรมที่ทั้งคนและฉากนั้นผิดจากสังคมธรรมดา ผู้อ่านจะได้สัมผัสกับอารมณ์ที่มีต่อความกลมกลืนและการขาดความกลมกลืนของชีวิตความทารุณโหดร้าย ความสวยงามและความมหัศจรรย์ของชีวิต

เองุชิ ชายวัย ๖๗ ที่เป็นตัวละครเอก สบโอกาสที่จะทำอะไรกับสตรีที่ตนไปหลับนอนได้ทุกเมื่อ แต่ติดขัดอยู่ที่ว่าเขาหมดสมรรถภาพทางเพศ ซึ่งเป็นเรื่องที่ทารุณ แต่ขณะเดียวกันมันก็เป็น การปลอบโยนตัวเอง เพราะหล่อนหลับสนิทอยู่ไม่สามารถเห็นความไร้สมรรถภาพของเขา แต่สมมุติว่าความเย้ายวนชวนเสน่ห์ของนางคณิกาสาวที่เปลือยกาย และหลับสนิทเพราะถูกวางยา จะช่วยทำให้เขาเกิดความฮึกเหิม แต่หญิงเหล่านั้นก็ไม่สามารถ

รับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น เพราะหล่อนถูกวางยาจนหลับสนิท พุดในแง่กลับก็คือ ความพยายามของชายชราผู้นี้ในลักษณะนี้ก็จะเปล่าประโยชน์ ไม่สามารถแสดงให้หล่อนรู้ว่าเขามีอยู่ (exist) และเป็นสักขีพยานต่อความเป็นชายชาติตรีของเขา ซึ่งเป็นเรื่องที่โหดร้ายมากเช่นกัน ฉะนั้น ความใคร่ของเขาจึงไม่ได้แสดงออกในทางโลกียะในความหมายทั่วไป ทว่าเป็นความใคร่บริสุทธิ์ที่ไร้การแสดงออกในพฤติกรรม เช่นที่หญิงวัยกลางคนที่ดูแลสถานนางโลมได้กล่าวกับเขาว่า ที่นี่ไม่มี “บาป” และเองซึกก็พบว่าทุกอย่างเกิดในมิติที่อยู่เหนือกาลเทศะ (Time and Place) แม้ความทรงจำที่เคยลวนลามสตรีรูปแบบต่าง ๆ ของเขาก็ถูกหยุดยั้งด้วยสตรีเปลือยนิทราที่อยู่เบื้องหน้า

“วิมานมายา” เป็นเรื่องที่เข้าใจค่อนข้างยากเรื่องหนึ่งของควาบาตะ เป็นงานที่ผิดแปลกจากงานเขียนเรื่องอื่น ๆ ของเขาเองด้วย เรื่องนี้หากไม่อ่านด้วยความตั้งใจ ยิ่งทำให้เกิดความรู้สึกว่าเป็นเรื่องเพ้อเจ้อ ในเรื่องนี้พุดถึง เองซึก ชายวัย ๖๗ ปี ซึ่งเป็นคนหมดสมรรถภาพทางเพศแล้ว ได้ไปหลับนอนกับโสเภณีนิทรา ๕ ครั้ง คู่นอน ๖ คน ครั้งสุดท้ายมีนางคณิกา ๒ คน สตรีที่มาร่วมหลับนอนในแต่ละคืนนั้น จะไม่ซ้ำหน้ากัน สตรีแต่ละคนที่เปลือยกายล่อนจ้อนนั้นถูกวางยาสลบโดยที่หล่อนจะไม่ตื่นขึ้นมาขณะที่เองซึกมานอน (หลับ) อยู่ข้างๆ ฉะนั้นเองซึกก็สามารถถวิลจอกว้างอันสวยงามของหล่อนในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ท่านอน ใบหน้า การเพ้อรำพัน และอื่น ๆ ยกเว้นเพศสัมพันธ์ เพราะเขาไร้สมรรถภาพไปแล้ว แต่เขาก็ไม่ต้องโคกเสรำใจกับการมาอยู่ใกล้สตรีเช่นนั้น เพราะสตรีเหล่านั้นจะไม่รู้ว่าเขาไร้สมรรถภาพทาง

เพศ เองุชิตายแต่มาจึงสามารถปล่อยให้จินตนาการล่องไปในแดน
โรแมนติคกลับไปสู่อดีต ย้อนกลับไปสู่ความสัมพันธ์กับสตรีอื่น ๆ
ครั้งที่ตัวเองยังเป็นผู้ชายเต็มตัว ด้วยความรู้สึกและความเข้าใจ
ต่อพฤติกรรมของตนในอดีตด้วยความเข้าใจแบบใหม่

สตรีนิทราคืนแรกนั้นทำให้เองุชิตึกถึงหลานที่ยังมีกลิ่นน้ำนม
นึกถึงเกochaที่เคยสนิทกัน นึกถึงคนรักที่หนีไปด้วยกัน และความ
รู้สึกขู่ทางใจที่มีต่อภรรยาคนอื่น นึกถึงความรู้สึกอันบริสุทธิ์ของ
ตัวเองที่เกิดจากการเห็นสิ่งที่หวงแหนของคนรักที่หนีไปด้วยกัน
ทั้งยังนึกถึงภาพที่ได้เห็นสตรีคนนั้นหลังจากหล่อนได้แต่งงานไปแล้ว
และเมื่อได้ทนายอนหลับที่หญิงดูแลช่องพรหมจารีณีจัดมาให้
เขาก็หลับไปอย่างรวดเร็ว เขาฝันว่าถูกสตรีที่มี ๔ ขา ใช้ขารัดตรึง
และโอบกอด เขารู้สึกมันตลกดี จากนั้นก็เป็นการฝันร้าย พบว่า
ลูกสาวได้คลอดทารกพิการคนหนึ่ง เขาจำไม่ได้ว่าทารกผิดปกติ
ไปขนาดไหนเพราะไม่ออกไปจำ เมื่อตื่นขึ้นมาแล้วก็อดนึกไม่ได้
ว่าที่ฝันเช่นนั้นอาจเป็นการแสดงว่าที่มาสถานที่เช่นนี้เป็นเพราะ
ต้องการแสวงหาความสุขที่ผิดปกติที่ได้....

สตรีคนที่สองที่สำนักงานโลมจัดมาให้เป็นคู่นอนนั้นยัง
เป็นหญิงพรหมจารีณี ถึงหล่อนจะหลับสนิทเพราะได้กินยานอน
หลับเข้าไปเช่นเดียวกับคนก่อนก็ตาม แต่ร่างกายของหล่อนก็
สามารถพูดจาได้ในความรู้สึกของ เองุชิ มันเป็นเรื่องร้ายที่
พรั่วพรณนาความรู้สึกแห่งสาวแรกรุ่นได้ พุดง่าย ๆ ก็คือแม้หล่อน
จะหลับสนิท แต่ร่างกายก็ยังตื่นอยู่ (แตกเนื้อสาว) หล่อนมีทนายอน
ที่เข้ายวนชวนเล่นหมก ด้วยเหตุนี้ เองุชิเกือบจะละเมิดกฎข้อห้าม
ของสถานนางโลม คิดจะทำผิดมีร้ายหล่อนแล้ว แต่ขณะเดียวกัน

เขาก็ต้องยับยั้งชั่งใจเพราะหล่อนยังเป็นหญิงบริสุทธิ์ และการที่หล่อนยังเป็นสาวบริสุทธิ์เช่นนี้ ทำให้เขาตระหนักถึงความเป็นคนแก่เฒ่าชราที่น่าเกลียดของตัวเอง และการที่หล่อนที่มีอาชีพเช่นนี้ยังเป็นหญิงพรหมจารีนั้นก็น่าทึ่งกับการประชดประชัน เพราะแสดงให้เห็นความไร้สมรรถภาพของผู้ชายที่มาหลับนอนกับหล่อนก่อนหน้าเองซิ แต่โชคดีที่หล่อนไม่ได้ตื่นขึ้นมาเห็นความไร้สมรรถภาพของเองซิเข้า มันจึงไม่ทำให้เขาเกิดปมด้อย เขาเลยคิดไปว่าที่ชายชราต้องจ่ายเงินจำนวนมากมาที่นี้ก็คงเพราะเหตุนี้เอง เพราะสตรีไม่รู้ว่าเขาเป็นใคร และเขาก็ไม่รู้ว่าหล่อนเป็นใคร จุดประสงค์ของชายสูงอายุที่มาสถานที่เช่นนี้หาใช่หาความสุขทางเพศไม่ หากต้องการให้ภาพของสตรีสาวที่เปลือยกายล่อนจ้อนอยู่ข้างกายชักนำตัวเองกลับไปสู่ความรู้สึกเชิงรักเชิงโลกีย์ในอดีตต่างหาก สตรีคนที่สองนี้ทำให้เองชินึกถึงลูกสาว ๓ คน มันทำให้เขาอดอดใจอย่างมากเมื่อนึกถึงลูกสาวคนหนึ่งที่เคยตัวให้แก่ชายคนหนึ่งกลับไปแต่งงานกับอีกคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาใจยาก ตอนนี้เองซิได้ความคิดลาง ๆ ว่า อาจเป็นเพราะว่า การไปหลวมตัวให้กับชายคนหนึ่งก็เลยมีความรู้สึกที่ไม่ดีต่อเขา และเกิดพิศวาสอีกคนที่ยังไม่เคยมีอะไรกันก็ได้

สตรีที่มาหลับนอนครั้งที่สามนั้นเป็นเด็กฝึกงานวัย ๑๖ การพบกับเด็กสาวคนนี้ทำให้เองชินึกถึงการตายของตัวเอง มันทำให้เขานึกถึงความรักฉันคู่สาวกับหญิงไนท์คลับในโกเบ ที่เขาทราบในเวลาต่อมาว่าเป็นภรรยาของชาวต่างชาติที่มีบุตรด้วยกันแล้ว ๒ คน นั้นเป็นพฤติกรรมที่ผิดเมียชาวบ้านเขา เขารู้สึกไม่สบายใจ แต่หญิงนั้นกลับกลับเป็นตายคล้ายเด็กสาวฝึก

งานวัย ๑๖ ที่หลับสนิทอยู่ข้างกายเขาตอนนี้ เองุชิตคิดว่าหากหลังจากนั้นหล่อนมีบุตรกับสามีของหล่อนอีกละก็ มลทินของเขา ก็จะได้รับการชำระ เพราะมลทินใหม่ได้ล้างมลทินเก่าในตัวหล่อนด้วย เรื่องรักฉันคู่สาวกับหญิงโกเบนั้นทำให้เขาต้องครุ่นคิดหนักจนเกือบลืมไปว่ามีเด็กสาวฝึกงานนอนเปลี่ยกายอยู่ข้าง ๆ แต่เมื่อเหลือบเห็นใบหน้าที่ยอ่อนวัยของเด็กฝึกงานข้างกาย เขาก็คล้ายกับลืมความทุกข์และเรื่องโศกเศร้าของชีวิตไป และเด็กสาวนี้ ก็ทำให้เขานึกถึงโสเภณีสาววัย ๑๔ ที่เขาเคยหลับนอนด้วยกัน หล่อนไม่รู้สึกว่า การบริการผู้ชายเช่นนั้นเป็นเรื่องอับอายและทำเช่นนั้นจะทำให้หล่อนมีปมด้อย ซึ่งทำให้เองุชิตึกไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะหล่อนเป็นคนใจกว้างหรือเป็นเพราะหล่อนยังไม่เคยสักกันแน่ เรื่องนี้ทำให้เขาคิดไกลไปถึงความหมายของคำว่าบาปและบุญ พฤติกรรมที่ตนมีต่อภรรยาคนต่างชาติที่โกเบและที่มีต่อโสเภณีสาว ๑๔ นั้นเป็นบาปหรือไม่ หรือว่าได้ทำคุณประโยชน์ (บุญ) ให้แก่หญิงทั้ง ๒ คน เพราะความหมายของคุณหรือความดี (บุญ) ก็ละเอียดอ่อนมาก เช่นเราแต่งงานกับสตรีคนหนึ่งมีบุตรด้วยกัน และให้เด็กนั้นได้รับการศึกษานั้นคุณเ็น ๗ ก็เป็นเรื่องที่ดี แต่การทำเช่นนั้นก็เท่ากับกำหนดรูปแบบชีวิตของหล่อนไปตลอด หรืออาจเป็นการกำหนดวิถีชีวิตที่ผันความรู้สึกของลูก ถ้าเป็นเช่นนั้นก็เท่ากับเป็นการสร้างบาปอย่างมหันต์นั่นเอง แต่อย่างไรก็ตาม เขาก็ไม่กล้านึกอกุศลกับเด็กสาวที่อยู่ข้างกาย มันเพียงแต่ทำให้นึกถึงเรื่องราวในอดีตและใคร่ครวญพฤติกรรมเหล่านั้นว่าดีหรือไม่ เด็กสาวคนนี้เลยทำให้เองุชิตเปรียบหล่อนกับพระพุทธ เพราะพระพุทธเป็นที่พึ่งของตน ทำให้ผู้คนมีความสุข จิตใจ

บริสุทธิ์ขึ้นเช่นเดียวกับความรู้สึกที่ได้จากการอยู่ใกล้กับเด็กสาวข้างกายคนนี้

สตรีคนที่นั้นเป็นหญิงที่มีกลิ่นตัวแรงมาก เขานึกถึงผีเสื้อที่เกิดจากทรวงอกอันขาวนวลของสตรี

สตรีที่มาหลบนอนในครั้งที่ห้านั้นมี ๒ คน ก่อนไปหลบนอนกับสตรี ๒ คนนั้น มีการพูดถึงวิธีการโยกย้ายศพของชายชราที่ตายข้างกายสตรีไปที่โรงแรมที่มีป้อน้ำพุร้อนที่อยู่ใกล้ ๆ เองซิคิดว่าหากเขาตายไป เขาปรารถนาให้ทิ้งศพไว้ข้าง ๆ กายเด็กเปลือยกายมากกว่าได้รับการจัดการตามกฎหมายของสถานที่นี้ แต่เขาก็ค่อนข้างแน่ใจว่าชีวิตของตัวเองจะไม่จบลงง่าย ๆ เช่นนั้น เขาได้รับการยืนยันว่าไม่ต้องห่วงชื่อเสียงตัวเอง เพราะสตรีที่ร่วมหลบนอนด้วยนั้นจะไม่ว่าคุณอนันต์ตายจากไปแล้ว ริมฝีปากของสตรีที่มาร่วมหลบนอนครั้งนี้ทำให้เขานึกถึงสตรีที่เขาเคยจูมพิตเมื่อ ๔๐ ปีก่อน เขาอยากรู้ว่าหญิงคนนั้นยังมีชีวิตอยู่หรือไม่ มันทำให้เขาตระหนักถึงกาลเวลาอันยาวนานที่ได้ผ่านพ้นไปและความแก่ชราของตัวเอง ส่วนสตรีอีกคนที่อยู่ข้างกายนั้นทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่าหล่อนอาจจะเป็นสตรีคนสุดท้ายในชีวิตของเขา และถ้าหากหล่อนเป็นสตรีคนสุดท้ายก็หมายความว่าวาระสุดท้ายของชีวิตก็กำลังจะใกล้เข้ามาแล้ว เมื่อหล่อนเป็นคนสุดท้ายใครละเป็นคนแรกเขาคิดว่าคงจะเป็นแม่ ซึ่งได้เสียชีวิตไปตอนเขาอายุ ๑๗ ปี และเนื่องจากการโยกถึงแม่นั้นทำให้เป็นอุปสรรคต่อการนึกที่จะแสดงความเป็นชายต่อหญิงข้างกาย ฉะนั้นเขาจึงพยายามอธิบายใหม่ว่าสตรีคนแรกของเขาคือภรรยาซึ่งคู่สมเหตุสมผลกว่า เมื่อเขาหลับไปแล้ว เขาก็ฝันร้าย ฝันถึงเรื่องการพร่ำพรอดและฝันถึงแม่

ซึ่งตายไปนานแล้ว ผันว่าหล่อนได้ยื่นตัวรับการกลับมาจากการ
ดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ของเขา เขาตื่นขึ้นมาพบว่าหญิงข้างกายที่มี
ผิวคล้ำได้ตายไปแล้ว ศพของหล่อนถูกโยกย้ายไปยังโรงแรมที่มี
น้ำพุร้อน เช่น ชายชราที่ตายไป เขาได้รับการบอกเล่าว่ามีสตรี
อีกคนหนึ่งที่รอคอยเขาอยู่ เขาได้ยินเสียงรถที่คิดว่าเป็นการขน
ศพสตรีที่ตายข้างกายเขาไปยังโรงแรมที่มีน้ำพุร้อน...

ที่แนะนำมาข้างต้นนี้เป็นเนื้อเรื่องคร่าว ๆ ของ “วิมานมายา”
แต่เรื่องราวของนวนิยายนั้นเป็นเสมือนวิธีการแสดงทัศนคติของผู้
ประพันธ์เท่านั้น หาใช่ทั้งหมดของงานวรรณกรรมชิ้นนั้นไม่
ความบาตะซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็นนักประพันธ์ที่สามารถรักษา
และสืบทอดลีลาการประพันธ์ของญี่ปุ่นได้ดีก็มีวิธีการที่เป็นของ
ตัวเอง ซึ่งเป็นวิธีการที่น่าสนใจ ผู้เขียนหวังว่าผู้อ่านคงได้รับอรรถรส
และคติบางอย่างเกี่ยวกับโลกทัศน์ของความบาตะที่ได้รับรางวัล
โนเบลสาขาวรรณคดีในปี ๑๙๖๘ และได้กระทำอัตวินิบาตกรรม
ในปี ๑๙๗๒ รวมทั้งชื่นชมกับโลกอันสุทรียที่เขาได้สรรค์สร้างขึ้น
ในเรื่อง “วิมานมายา” นี้บ้าง

อาทร พงษ์ธรรมสาร

คณะศิลปศาสตร์

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

มกราคม ๒๕๒๙

**The Foundation for the Promotion
of Social Sciences and
Humanities Textbooks Project,
413/38 Arun-amarin Road,
Bangkok 7, THAILAND.**

โครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ก่อตั้งขึ้นเมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๙ ด้วยความร่วมมือร่วมใจกันเองเป็นส่วนบุคคลในหมู่ผู้มีความรักในภารกิจบริการการศึกษาจากสถาบันต่าง ๆ เมื่อเริ่มดำเนินงานโครงการตำราฯ มีฐานะเป็นหน่วยงานหนึ่งของสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย โดยได้รับความร่วมมือด้านทุนทรัพย์จากมูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์เพื่อใช้จ่ายในการดำเนินงานขั้นต้น เป้าหมายเบื้องต้นของโครงการตำราฯ ก็คือ ส่งเสริมให้มีหนังสือตำราภาษาไทยที่มีคุณภาพดี โดยเฉพาะในทางวิชาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ ทั้งนี้เพราะต่างก็เห็นพ้องต้องกันในระยะนั้นว่า คุณภาพของหนังสือตำราภาษาไทยระดับอุดมศึกษาแขนงวิชาดังกล่าวยังไม่สูงพอ ถ้าส่งเสริมให้มีหนังสือเช่นนี้เพิ่มมากขึ้น ย่อมมีส่วนช่วยยกระดับมาตรฐานการศึกษาในชั้นมหาวิทยาลัยไปด้วยโดยปริยาย อีกทั้งยังอาจหนุนช่วยการสร้างสรรค์ทางปัญญา ความคิดริเริ่ม และความเข้าใจอันถูกต้องในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ และการเมืองโดยส่วนรวม

พร้อมกันนี้โครงการตำราฯ ก็มีเจตนารมณ์อันแน่วแน่ที่จะทำหน้าที่เป็นแหล่งชุมนุมงานเขียนของนักวิชาการต่าง ๆ ทั้งในและนอกสถาบัน เพื่อให้ผลงานวิชาการที่มีคุณภาพได้เป็นที่รู้จักและแพร่หลายออกไปโดยทั่วถึงทั้งในหมู่ผู้สอน ผู้เรียน และ

คำแถลง

ของมูลนิธิโครงการตำราฯ

ผู้สนใจงานวิชาการ การดำเนินงานของโครงการตำราฯ มุ่งขยายความเข้าใจและความร่วมมือของบรรดานักวิชาการออกไปในวงกว้างยิ่ง ๆ ขึ้นด้วย ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดนโยบายสร้างตำราการเขียน การแปล และการใช้ตำรานั้น ๆ ซึ่งจะเป็นเครื่องส่งเสริมและกระชับความสัมพันธ์อันพึงปรารถนา ตลอดจนความเข้าใจอันดีต่อกันในวงวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง

นโยบายพื้นฐานโครงการตำราฯ คือส่งเสริมเร่งรัดให้มีการจัดพิมพ์หนังสือตำราทุกประเภททั้งที่เป็นงานแปลโดยตรง งานแปล-เรียบเรียง งานถอดความ งานรวบรวม งานแต่งและงานวิจัย ในช่วงแรก ๆ เราได้เน้นส่งเสริมงานแปลเป็นงานหลัก ขณะเดียวกันก็ได้ส่งเสริมให้มีการจัดพิมพ์ตำราประเภทอื่น ๆ ด้วย นับแต่ได้ก่อตั้งโครงการตำราฯ มาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน ซึ่งบัดนี้สามารถแยกตัวออกมาบริการ และดำเนินการอย่างอิสระจากสมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ โดยความร่วมมืออย่างดียิ่งของนักวิชาการหลายสถาบัน สามารถส่งเสริม-กลั่นกรอง-ตรวจสอบ-และจัดพิมพ์หนังสือตำราภาษาไทยระดับอุดมศึกษาที่มีคุณภาพตามเป้าหมาย เจตนารมณ์ และนโยบาย ได้ครบทุกประเภทและมีเนื้อหาครอบคลุมสาขาวิชาต่าง ๆ ถึง ๘ สาขา ดังต่อไปนี้คือ

๑) สาขาวิชาภูมิศาสตร์ ๒) สาขาวิชาประวัติศาสตร์ ๓) สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์ ๔) สาขาวิชารัฐศาสตร์ ๕) สาขาวิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา ๖) สาขาวิชาปรัชญา ๗) สาขาวิชาจิตวิทยา ๘) สาขาวิชาภาษาและวรรณคดี นอกจากนี้เรายังมีโครงการผลิตตำราสาขาวิชาอื่นเพิ่มขึ้นด้วย เช่น สาขาวิชาศิลปะ ซึ่งกำลังอยู่ในขั้นตอนดำเนินงานและยังได้ขยายงานให้มีการแต่งตำราเป็น “ชุด” ต่อ ซึ่งมีเนื้อหาครบเกี่ยวกับระหว่างหลายสาขาวิชา เช่น “ชุดชีวิตและงาน” ของบุคคลที่น่าสนใจ ดังที่ได้จัดพิมพ์เผยแพร่ไปแล้วบางเล่ม

ปัจจุบันมูลนิธิโครงการตำราฯ ยังคงมีเจตนารมณ์อันแน่วแน่ที่จะขยายงานของเราต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง แม้ว่าจะประสบอุปสรรคนานัปการ โดยเฉพาะอุปสรรคด้านทุนรอน เพราะกิจการของเรามีใช้กิจการแสวงหาผลกำไร หากมุ่งประสงค์ให้นักศึกษาและประชาชนได้มีโอกาสซื้อหาหนังสือในราคาย่อมเยาพอสมควร

อนุกรรมการทุกสาขาวิชาของมูลนิธิโครงการตำราฯ ยินดีน้อมรับคำแนะนำและคำวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อ่านทุกท่าน และปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้ทุกท่านได้เข้ามามีส่วนร่วมใน มูลนิธิโครงการตำราฯ ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนแนะนำอยู่ห่าง ๆ ช่วยแต่ง แปล เรียบเรียง หรือรวบรวมตำรา สาขาวิชาต่าง ๆ ให้เรา หรือเข้ามาช่วยบริหารและดำเนินงานร่วมกับเรา

ประธานกรรมการ
มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

รายนามคณะกรรมการบริหาร มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์

๑. นายเสน่ห์ จามริก ประธานกรรมการ
๒. นางเพ็ชรี สุมิตร รองประธาน
๓. นางสาวกุสุมา สนิทวงศ์ ณ อยุธยา กรรมการ
๔. นายธวัชชัย ยงกิตติกุล กรรมการ
๕. นายบรรณิทธิ เศรษฐบุตตร กรรมการ
๖. นายสุลักษณ์ ศิวรักษ์ กรรมการ
๗. นายวิทยา สุจิตตนารักษ์ กรรมการ
๘. นางอมรา พงศาพิชญ์ กรรมการ
๙. นายเกริกเกียรติ พิพัฒน์เสรีธรรม กรรมการ
๑๐. นายเฉลิม ทองศรีพงศ์ กรรมการและที่ปรึกษากฎหมาย
๑๑. นายบดีนทร์ อัคราณิชย์ กรรมการและที่ปรึกษากฎหมาย
๑๒. นางสาวศุภลักษณ์ เลิศแก้วศรี กรรมการและเหรัญญิก
๑๓. นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ กรรมการและเลขานุการ
๑๔. นายรังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ กรรมการและผู้จัดการ

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

เลขที่ ๔๑๓/๓๘ ถนนอรุณอมรินทร์ บางกอกน้อย

กรุงเทพฯ ๑๐๓๐๐ โทร. ๔๒๔ - ๕๓๖๘

THE TOYOTA FOUNDATION

Shinjuku Mitsui Building 37F,
Tel: (03) 344-1701, -1702, -1703

2-1-1 Nishi-Shinjuku,

Shinjuku-ku, Tokyo 160, Japan
Cable: Tytfoundation, Tokyo

โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น เป็นโครงการร่วมระหว่างมูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์กับ มูลนิธิโตโยต้า ประเทศญี่ปุ่น จุดกำเนิดของโครงการฯ คือความตระหนักในความสำคัญ และในความจำเป็นของคนไทยที่จะต้องเรียนรู้เกี่ยวกับสังคมญี่ปุ่นและสิ่งที่ประชาชนญี่ปุ่นคิดเกี่ยวกับไทยให้ดียิ่งขึ้น ในด้านหนึ่งก็เนื่องมาจากความสัมพันธ์และอิทธิพลของญี่ปุ่นที่มีต่อไทย ส่วนอีกด้านหนึ่งนั้นสังคมญี่ปุ่นโดยตัวเองก็มีความน่าสนใจไม่น้อย ดังนั้นบทบาทของโครงการฯ ก็คือความพยายามที่จะสนับสนุนให้มีการแปลหนังสือทางด้านสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ โดยหนังสือที่จะเข้าร่วมโครงการฯ จะต้องเป็นหนังสือที่เกี่ยวกับสังคมไทยหรือสังคมญี่ปุ่น และในกรณีที่เป็นหนังสือที่เกี่ยวกับสังคมไทยนั้น จะต้องเป็นหนังสือที่

คำแถลงของโครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น มูลนิธืโครงการตำราสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์

เขียนขึ้นโดยนักเขียนญี่ปุ่น

โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น ดำเนินการโดยคณะอนุกรรมการ
ซึ่งแต่งตั้งโดยมูลนิธืโครงการตำราฯ คณะอนุกรรมการนี้มีหน้าที่
ผลักดันโครงการฯ และพิจารณาอนุมัติเรื่องแปลต่าง ๆ ที่มีผู้เสนอ
ส่วนในเรื่องเงินทุนนั้น มูลนิธืโตโยต้าจะเป็นผู้ให้ความสนับสนุน
เกี่ยวกับค่าแปลและค่าลิขสิทธิ์ ในขณะที่มูลนิธืโครงการตำราฯ
จะเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับค่าพิมพ์และการวางตลาด

โครงการฯ มีความปรารถนาเป็นอย่างยิ่งที่จะได้รับความ
สนับสนุนและการมีส่วนร่วมจากทุกท่าน

ประธานคณะอนุกรรมการ
โครงการแปลไทย-ญี่ปุ่น

รายนามคณะอนุกรรมการโครงการ แปลไทย-ญี่ปุ่น

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์

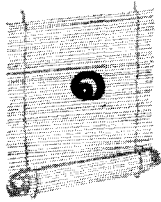
๑. นายชาญวิทย์ เกษตรศิริ	ประธานอนุกรรมการ
๒. นายรังสรรค์ ธนะพรพันธุ์	รองประธาน
๓. นายอุทัย ดุลยเกษม	อนุกรรมการ
๔. นายสัญญาชัย สุวังบุตร	อนุกรรมการ
๕. นายสุวินัย ภรณวลัย	อนุกรรมการ
๖. นายอาทร พึ่งธรรมสาร	อนุกรรมการ
๗. นายสุริชัย หวันแก้ว	อนุกรรมการ
๘. นายเกรียงศักดิ์ เชษฐพัฒน์วนิช	อนุกรรมการและเลขานุการ

วิมานมายุ

眼山美女

เขาต้องไม่ทำในสิ่งที่ตำราหม นั้นคือคำเตือนของหญิงประจำบ้านพักแรมต่อเผ่าเองูชิ เขาต้องไม่สอดนิ้วเข้าไปในปากของครุณีที่นิทราอยู่หรือพยายามทำอะไรทำนองนั้น

ข้างบนนี้มีเพียงห้องนี้ซึ่งมีขนาดราวสี่ตารางหลาและห้องถัดไป คุณจะไม่มีห้องอื่นอีกแล้วนอกจากนี้ และในเมื่อข้างล่างแคบเกินกว่าที่จะมีห้องให้แขกพักได้ จึงยากที่จะเรียกสถานที่แห่งนี้ว่าบ้านพักแรม ไม่มีการขึ้นป้ายชื่อบ้านพักแรมที่ประตูเลย สรรพสิ่งรอบ ๆ ตัวดูเจียบสงัด เมื่อก้าวผ่านประตูที่ใส่กุญแจเข้ามา เผ่าเองูชีก็นึกเห็นเพียงหญิงที่เขากำลังเจอจากอยู่ขณะนี้เพียงคนเดียว นี่เป็นการมาเยือนครั้งแรกของเขา เขาไม่รู้ว่าหล่อนเป็นเจ้าของสถานที่หรือคนรับใช้กันแน่ คุณจะเป็นการดีที่สุดที่จะสงบปากสงบคำไว้

หล่อนเป็นสตรีร่างเล็กอายุประมาณสี่สิบเศษที่มีลุ่มเสียวสดใสและมีท่าทางมั่นคง เยือกเย็นราวกับได้ผ่านการฝึกหัดมาเป็นอย่างดี ยามที่หล่อนเจอจาริมฝีปากอันเจียบบางของหล่อนก็แทบจะไม่เผยออกจากกันเลย หล่อนแทบไม่ได้มองเองูชิละเลย มีบางสิ่งในดวงตาสีเข้มของหล่อนที่ข่มเขาอยู่ในที่ทั้ง ๆ ที่หล่อน

ทำตามตามสบาย หล่อนซงซาจากกาเหล็กบนเตาทองสัมฤทธิ์ ใบชา และรสนานี้ดีเลิศอย่างน่าอัศจรรย์สำหรับสถานที่และวาระ เช่นนี้เองซึ่งรู้สึกประหม่นน้อยลง ตรงผนังที่เฝ้าเข้าไปมีภาพที่ดูเหมือนจะวาดเลียนแบบภาพเขียนของคาไว เกี่ยวคุโดแขวนอยู่ เป็นภาพของหมู่บ้านเชิงเขาที่สะพรั่งด้วยใบไม้แดงในฤดูใบไม้ร่วง ไม่มีสิ่งใดที่ชวนให้คิดได้ว่าสถานที่นี้มีความลับอันพิสดารแฝงอยู่

“อย่าพยายามปลุกแณะคะ ไม่ใช่ว่าคุณทำไม่ได้ แต่ไม่ว่าคุณจะทำอะไรก็ตามแกก็หลับสนิทและไม่รับรู้อะไรทั้งสิ้น แกไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าใครมาอยู่กับแก คุณไม่ต้องวิตกไปหรอก”

“เองซิไม่ปริปากเอ่ยถึงความสงสัยที่กำลังเกิดขึ้นในใจของเขาเลย

“แกเป็นเด็กน่ารักมาก ดิฉันจะพาแต่แขกที่ดีฉันไว้วางใจได้เท่านั้นเข้ามา”

แทนที่เองซิจะเบือนหน้าไปทางอื่น สายตากลับจับอยู่ที่นาฬิกาข้อมือของเขาเอง

“ก็โม่งแล้วคะ”

“อีกสิบห้านาทีห้าทุ่ม”

“ดิฉันก็คิดว่าคงราว ๆ นั้น คนสูงอายุมักชอบนอนแต่หัวค่ำ และตื่นแต่เช้า เชิญตามสบายนะคะ”

หญิงผู้นั้นลุกขึ้นและเปิดประตูออกไปยังห้องถัดไปโดยใช้มือซ้าย กิริยานั้นไม่มีอะไรน่าสนใจเลย แต่เองซิก็กลั่นหายใจขณะที่มองตามหล่อน หล่อนกวาดตามองไปทั่วห้องอีกห้อง ดูหล่อนจะคุ้นเคยกับการมองผ่านช่องประตูอย่างเห็นได้ชัด แผ่นหลังของหล่อนที่หันให้เองซินั้นแม้จะดูธรรมดาแต่ก็ให้ความรู้สึกแปลก ๆ เพราะลวดลายนกรูปร่างประหลาดขนาดใหญ่ที่เกาะอยู่บนผ้าโอบิ

ของหล่อน เขาไม่รู้ว่ามันเป็นนกอะไรกันแน่ เหตุใดตาและเท้าที่
 คูมีชีวิตชีวานั้นจึงไปอยู่บนตัวนกซึ่งแสนจะผิดธรรมชาติเช่นนั้น
 ตัวนกนั้นมิได้ดูกะกะลูกนัยน์ตาหрокแต่การออกแบบนั้นแย่มาก
 ถ้าจะบอกว่าแผ่นหลังของผู้หญิงคนนั้นดูน่ารำคาญละก็ ความ
 น่ารำคาญนั้นก็ดูจะอยู่ที่ตัวนกบนผ้าพื้นสีเหลืองจางจนเกือบเป็น
 ขาวนั้น

ห้องถัดไปคูมืดสลัว หญิงผู้นั้นปิดประตูโดยไม่ใส่กลอน
 และวางกุญแจลงบนโต๊ะตรงหน้าเองซิ ท่าทางและสัมผัสเสียงของ
 หล่อนไม่ได้แสดงว่าหล่อนได้ตรวจตราห้องลับนั้นเลย

“นี่จะกุญแจ หวังว่าคุณคงหลับสบายนะคะ ถ้าคุณเกิดนอน
 ไม่หลับขึ้นมา มียานอนหลับอยู่ข้างหมอนนะคะ”

“มีพวกเหล้าฝรั่งบ้างไหม”

“ดิฉันไม่เคยเก็บเหล้าไว้เลยคะ”

“ฉันจะกินเหล้าเพื่อให้หลับบ้างไม่ได้รี”

“ไม่ได้คะ”

“หล่อนอยู่ในห้องถัดไปอย่างนั้นรี”

“คะ หล่อนกำลังหลับรบกวนอยู่”

“จันรี” เองซิออกจะรู้สึกแปลกใจเล็กน้อย เด็กนั้นเข้ามาอยู่
 ในห้องถัดไปตั้งแต่เมื่อใด หล่อนจะหลับไปนานเท่าใดแล้วหนอ
 ยานี้เปิดประตูเพื่อดูให้แน่ใจว่าเด็กนั้นหลับไปจริง ๆ รีเปล่า
 เองซิเคยได้ยินคนที่เขารู้จักและเคยมาเยือนสถานที่แห่งนี้แล้วว่า
 เด็กจะนอนหลับรบกวน หล่อนจะไม่มีวันตื่นขึ้นมาเป็นอันขาด แต่
 บัดนี้เมื่อเขามาอยู่ที่นี้เขาก็รู้สึกว่าจะออกจะยากที่จะทำใจให้เชื่อได้

“คุณจะทำอะไรที่ไหนคะ” คูหล่อนพร้อมจะช่วยเหลืออยู่เขา
 กลับนิ่ง “ฟังเสียงคลื่นเสียงลมสิ”

“คลีนรี”

“ราตรีสวัสดิ์ค่ะ” แล้วหล่อนก็ออกไป

เมื่ออยู่ตามลำพัง เองซึก็มองไปรอบ ๆ ห้องซึ่งดูโล่งและปราศจากเครื่องตกแต่ง ตาของเขาหยุดลงที่ประตูห้องถัดไป ประตูนั้นทำจากไม้สนมีขนาดกว้างราวสามฟุต คงจะเป็นประตูที่เสริมเข้ามาเมื่อบ้านสร้างเสร็จแล้ว ผนังก็เช่นกันเมื่อสำรวจดูแล้วจะเห็นว่าครึ่งหนึ่งผนังนั้นคงจะเป็นบานเลื่อนมาก่อน แต่บัดนี้กลายเป็นประตูที่ปิดตาย เพื่อกันเป็นห้องลับสำหรับสาวงามที่หลับใหลอยู่ สีของมันกลมกลืนกับผนังด้านอื่น ๆ เพียงแต่สดกว่าเท่านั้นเอง

เองซึหิบบุกุญแจขึ้นมา เมื่อหยิบได้แล้วเขาคงจะเข้าไปในห้องถัดไป แต่เขากลับนั่งนิ่ง เสียงคลีนดังกึกก้องดังที่หญิงผู้นั้นบอกไว้ ดูราวกับว่าคลีนได้ทาโกมเข้ากระแทกหน้าผาสอง บ้านหลังน้อยนี้ตั้งอยู่บนหน้าผาชั้นแห่งนั้น ลมได้พัดพาความหนาวเหน็บของฤดูเหมันต์เข้ามาด้วย บางทีอาจเป็นเพราะลักษณะของบ้านหรือบางทีอาจจะเป็นเพราะความในใจของเองซึเองก็ได้ อย่างไรก็ตามห้องนั้นก็อบอุ่นสบายแม้จะมีเพียงเตาถ่านหนึ่งเตา ตำบลนี้เป็นตำบลที่อบอุ่น ดูเหมือนว่าจะไม่มีวิเววของลมที่พัดผ่านมาเลยด้วยเหตุที่เขามาตอนดึก เองซึจึงไม่รู้ว่าบ้านนี้ตั้งอยู่ในภูมิประเทศเช่นใด เขาได้กลิ่นไอของทะเล บริเวณสวนนั้นค่อนข้างใหญ่สำหรับบ้านขนาดนี้ มีต้นสนและต้นเมเปิลอยู่ค่อนข้างมากทีเดียว หนามแหลม ๆ ของต้นสนดูทะมึนเสียดท้องฟ้า บางทีบ้านนี้อาจจะเป็นบ้านพักตากอากาศก็ได้

กุญแจยังคงอยู่ในมือของเขา เองซึจุดบุหรี่สูบ เขาจุดบุหรี่อยู่ที่สองที่ก่อนที่จะดับมันลง เมื่อจุดมวนที่สองเขาก็สูบบันจนหมด เขารู้สึกถึงความว่างเปล่าที่น่าอึดอัดยิ่งกว่าความอยากหัวเราะ

เยาะตนเองที่เกิดความกลัวขึ้นมา ปกติเขาจะดื่มวิสกี้เล็กน้อยก่อนนอน เขาเป็นคนนอนไวและมักจะฝันร้ายเสมอ กวีหญิงคนหนึ่ง ที่สิ้นชีวิตด้วยโรคมะเร็งก่อนวัยอันควรได้กล่าวไว้ในกวีนิพนธ์แด่คนที่นอนไม่หลับบทหนึ่งว่า “ราตรีกาลได้เตรียมของจำพวกหมาด่าและศพจนน้ำตายไว้ให้” นี่คือข้อความที่เอนซ์ไม่มีวันลืมเมื่อระลึกขึ้นได้ในบัดนี้ เขาก็อดพิศวงไม่ได้ว่าเด็กสาวคนนั้นซึ่งหลับอยู่-อ้อ ไม่ใช่ ถูกทำให้หลับ ในห้องถัดไปจะมีลักษณะคล้ายศพของคนที่จมน้ำตายหรือไม่ และเขาก็เกิดความลังเลขึ้นมาทันทีที่เขาไม่รู้ว่าเด็กสาวผู้นั้นถูกทำให้หลับไหลโดยวิธีใด หล่อนคงต้องหลับอย่างไม่รู้สึกรู้สมเสียจนไม่รับรู้เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรอบตัว ผิวของหล่อนคงจะชุบซีดไร้สีสันแฉกเช่นคันติดยาทั้งหลาย ขอบตาของหล่อนคงเป็นสีคล้ำ กระดูกของหล่อนคงจะโปนออกมาจากผิวหนังที่แห้งซีดนั้น บางทีตัวของหล่อนอาจจะเย็นซีดและบวมดูหล่อนอาจกรนเบา ๆ และริมฝีปากเผยออกจากกันจนเห็นเหงือกสีม่วงก็ได้ ในช่วงหกสิบเจ็ดปีแห่งชีวิต เฒ่าเอนซ์เคยผ่านคำคืนอันเลวร้ายมากับสตรีมากมายหลายตา อันที่จริงแล้วการลืมคำคืนอันร้ายกาจเหล่านั้นเป็นสิ่งที่ยากที่สุดด้วยความเลวร้ายนั้นมิได้เกิดเพราะรูปร่างหน้าตาของสตรีเหล่านั้นเลย หากแต่เป็นเพราะชีวิตที่บิดผันเหล่านั้นต่างหาก ในวัยขนาดนี้เขาไม่ปรารถนาที่จะเพิ่มเหตุการณ์ทำนองนี้ให้กับหล่อนอีก นั่นคือความคิดคำนึงของเขาจะก้าวเข้าไปสู่การผจญภัย จะมีสิ่งใดอีกเล่าที่น่าซึ้งยิ่งไปกว่าการที่ชายชราจะไปนอนกับเด็กสาวที่ถูกทำให้หลับสนิท ก็เขามายานี้เพื่อที่จะแสวงหาสิ่งสุดยอดแห่งความน่าเกลียดของวัยชรามิใช่หรือ

หญิงคนนั้นได้พูดถึงแขกที่ไวใจได้ ดูเหมือนว่าทุกคนที่มา

ที่นี้ไว้ใจได้ทั้งสิ้น ชายคนที่เล่าเรื่องบ้านนี้ให้เขาฟังนั้นแก่เสียจนหมดสมรรถภาพแล้ว เขาคงคิดว่าเอนูซิแก่หง่าเหงะพอ ๆ กับเขา บางทีการที่ผู้หญิงคนนั้นมิได้มองดูเอนูซิด้วยความเวทนาหรือสงสัยก็เพราะว่าหล่อนคุ้นเคยกับการจัดบริการให้กับชายสูงอายุแบบนั้นมาก่อน แต่เอนูซิก็มิใช่แขกที่ควรแก่การวางใจนักเพราะเขายังสนุกกับเรื่องพรรคนั้นได้อยู่ แต่เขาก็สามารถจะทำตัวเป็นแขกที่ไว้ใจได้ มันขึ้นอยู่กับความรู้สึกของเขาในขณะนั้น สถานที่ที่ตลอดจนคู่ขาของเขา ความน่าซึ้งแห่งวัยชรากำลังคุกคามเขาอยู่ เขาคิดว่าสภาพการณ์อันน่าเบื่อหน่ายที่แขกผู้อื่นได้เผชิญคงจะมาถึงเขาภายในไม่ช้านี้ ข้อเท็จจริงที่ว่าเขาอยู่ที่นี้เป็นเครื่องบ่งชี้ได้เป็นอย่างดี ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ได้คิดจะละเมิดกฎเกณฑ์อันโหดร้ายต่อชายชรา เขาไม่คิดที่จะละเมิดกฎนั้นและเขาจะไม่ทำเป็นอันขาด อาจจะเรียกสถานที่แห่งนี้ว่าเป็นสโมสรรลับ ๆ และดูเหมือนว่าสมาชิกที่เป็นชายชราจะมีอยู่น้อย เอนูซิมิได้มาที่นี่เพื่อเปิดเผยความเลวร้ายหรือสลดแถมในกิจการของสโมสรรลับนี้ ความอยากรู้อยากเห็นของเขานั้นมีน้อยเต็มที ทั้งนี้เพราะความโหดร้ายแห่งวัยชราได้มาเยือนเขาเรียบร้อยแล้ว

ผู้หญิงคนนั้นได้เล่าว่า “สุภาพบุรุษบางท่านบอกว่าเมื่อมาที่นี่เขามักจะฝันดี บางท่านก็บอกว่ามันทำให้เขาหวนนึกถึงเมื่อตอนที่ตนยังเป็นหนุ่มอยู่”

รอยยิ้มมิได้ปรากฏบนใบหน้าของเขาเลยเมื่อได้ฟังเช่นนั้น เขาเอามือท้าวโตะแล้วลุกขึ้นยืน จากนั้นจึงเดินไปที่ประตูไม้สน “เอ๊ะ”

มีม่านกำมะหยี่สีแดงเลือดนกซึ่งดูแดงก่ำในแสงสลัวจนดูราวกับว่ามีแสงจาง ๆ ฉาบอยู่บนม่านนั้น เอนูซิริู้สึกทราวกับว่าเขากำลัง

ก้าวเข้าไปในโลกแห่งความฝัน ผนังทั้งสี่ด้านกรุด้วยผ้าม่าน ที่ประตูก็มีม่านเช่นกันแต่ถูกรวบไว้เขาปิดประตู ปล่อยม่านลงพร้อมกับก้มลงดูครุณีนางนั้น หล่อนมิได้แสวงหลับเลย ลมหายใจของหล่อนเป็นไปอย่างคนที่หลับสนิท เขาเกือบลืมหายใจ หล่อนงดงามเกินความคาดหมายของเขามากนัก ความงามของหล่อนมิใช่สิ่งที่สร้างความอัศจรรย์ใจให้แก่เขาเพียงอย่างเดียว แต่หล่อนยังเด็กเหลือเกินอีกด้วย หล่อนนอนตะแคงซ้ายหันหน้ามาทางเขา เขาไม่สามารถมองเห็นรูปร่างของหล่อน แต่หล่อนคงจะยังมีอายุไม่ถึงยี่สิบหรอก ดูราวกับว่าในตัวของเธอจะมีหัวใจอีกดวงโลดเต้นอยู่กระนั้นแหละ

แขนและข้อมือข้างขวาของหล่อนพาดอยู่ตรงชายผ้าคลุมดูเหมือนว่าแขนข้างซ้ายของหล่อนจะงออยู่ใต้ผ้าคลุมนั้น นิ้วหัวแม่มือข้างขวาของหล่อนซุกอยู่แนบแก้ม นิ้วที่วางทาบอยู่กับหมอนข้างแก้มขวานั้นดูกลมกลิ้งงดงามในนิทรรศการนั้น สีแดงมีชีวิตชีวาค่อย ๆ แผ่จากอุ้งมือสู่ปลายนิ้ว มีกลิ่นดูขาวผ่องและอ่อนนุ่มทีเดียว

“แม่หนูหลับอยู่ใช่ไหม จะตื่นขึ้นมาบ้างไหมนะนี่” เขาพูดเหมือนจะถามขึ้นขณะแตะต้องมือของหล่อน เขาจับมือนั้นขึ้นมาไว้ในอุ้งมือและเขย่าดู เขารู้ว่าหล่อนจะไม่ลืมตาขึ้นมาเป็นแน่ มือของหล่อนยังอยู่ในอุ้งมือของเขา เขาจ้องมองหน้าหล่อน หล่อนจะเป็นผู้หญิงชนิดไหนกันนะ คิ้วของหล่อนมิได้ถูกแต้มแต่งด้วยเครื่องสำอางใด ๆ ขนตาที่หุบลงของหล่อนเป็นเส้นเสมอกัน กลิ่นผมของสาวน้อยวัยครุณรรวยรินมาจากตัวหล่อน เสียงคลิ่นกระแทกกระทั้นอยู่ชั่วขณะหนึ่ง หัวใจของเธอซึกถูกรีดไว้เสียแล้ว เขาตัดสินใจถอดเสื้อผ้าออกและเงยหน้ามองขึ้นไปด้วยรู้ว่ามีแสง

จากเบื้องบน แสงไฟลอดช่องแสงที่กรุด้วยกระดาดญี่ปุ่นเข้ามาสองแห่ง ดูเหมือนว่าความสงบจะกลับคืนมาสู่ตัวเขา จนทำให้เขาสามารถตั้งคำถามกับตัวเองได้ว่าแสงนั้นถูกจัดขึ้นมาเพื่อช่วยให้ม่านกัมมะหยี่ดูสดใสขึ้น หรือว่าแสงจากม่านกัมมะหยี่จะมีส่วนช่วยให้ผิวของเด็กสาวงดงามราวกับภาพลวงตา เขาเริ่มคุ้นกับแสงนั้นแล้ว แต่มันก็สว่างเกินไปสำหรับเขา ทั้งนี้เพราะเขาเคยชินกับการนอนในที่มืด อย่างไรก็ตามเขาก็รู้ว่าคงไม่สามารถจะดับไฟนั้นได้ ผ่านวมนั้นอยู่ในสภาพดีทีเดียว

เขาค่อย ๆ สอดตัวเข้าไปในผ่านวมนั้นด้วยเกรงไปว่าเด็กสาวผู้นั้นซึ่งเขาจะยังคงหลับอยู่ต่อไปอาจจะตื่นขึ้นมา ดูเหมือนว่าตัวของหล่อนจะเปล่าเปลือย ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ จากร่างนั้นไม่ว่าจะเป็นการงอไหล่หรือขยับสะโพกซึ่งแสดงให้รู้ว่าหล่อนรับรู้ถึงการมาของเขา ไม่ว่าหล่อนจะนอนขี้อายอย่างไรก็ตาม หล่อนก็น่าจะมีปฏิกิริยาบ้างเยี่ยงเด็กสาวทั่วไป แต่เขาก็รู้ว่านี่มิใช่การนอนหลับอย่างธรรมดา ความคิดคำนึงนี้ทำให้เขาเสี่ยงที่จะแตะต้องหล่อนขณะที่เขาเหยียดตัวลงนอน เขาชองหล่อนเหยียดมาข้างหน้าเล็กน้อยทำให้เขาเหยียดขาไม่ถนัด เขารู้โดยไม่ต้องสำรวจว่าหล่อนมิได้ปกป้องตนเอง น่องขวาของหล่อนมิได้เกยทับอยู่บนน่องข้างซ้าย เขาชวนั้นเหยียดออกไปข้างหลังแต่ขากลับเหยียดมาข้างหน้า หล่อนนอนตะแคงคู่ตัวไปทางซ้ายทำให้ไหล่และสะโพกไม่อยู่ในมุมเดียวกัน ดูเหมือนว่าหล่อนจะไม่ใช้คนสูงนัก

นิ้วที่เอื้อมหยิบยาเบา ๆ นั้นก็กลับไหลอีกเช่นกัน มือนั้นตกลงลอยลงเมื่อเขาดิ่งหมอนออกมาเมื่อนั้นก็ตกลงทันที ข้อศอกข้างหนึ่งยังคงอยู่บนหมอน เขาจ้องมองข้อศอกนั้นและพิมพ์กับตนเองราวกับว่ามันมีชีวิต แน่ละมันยังมีชีวิตอยู่เมื่อเขาเปล่งคำพูดออกมา

คำพูดนั้นดูจะแฝงไว้ด้วยลางร้าย แม้ว่าครุณีน้อยซึ่งหลับสนิทผู้นี้ จะมิได้ยุติวันคืนแห่งชีวิตของหล่อนลง แต่หล่อนก็สูญเสียวันคืน เหล่านั้นไปแล้วด้วยการจมลงสู่ความลึกดำที่หาที่สุดมิได้มิใช่หรือ หล่อนมิใช่ตุ๊กตาที่มีชีวิตเพราะตุ๊กตาจะมีชีวิตไม่ได้ หล่อนถูกทำให้ กลายเป็นเครื่องเล่นที่มีชีวิตเพื่อลบล้างความอัปยศของชายชรา ที่หมดสมรรถภาพ ไม่ใช่หรือ หล่อนมิใช่เครื่องเล่นหากแต่เป็น ชีวิตของชายชราต่างหาก บางทีนี่คือชีวิตกระมัง ชีวิตที่ล้มผัส ได้ด้วยความมั่นใจ ด้วยสายตายาวแบบคนชรา เองซิเห็นว่าเมื่อ พิจารณาดูใกล้ ๆ มือนั้นยังคงงดงามและตั้งเรียบยิ่งขึ้น มันนุ่มเนียน ยิ่งนักเมื่อสัมผัส แต่เขาก็ไม่สามารถมองเห็นผิวมันได้

ตาที่ชราของเขายังเห็นต่อไปอีกว่าติ่งหูของหล่อนสีแดงก่ำ เช่นเดียวกับปลายนิ้ว เขาเห็นใบหูของหล่อนโผล่ออกมาจาก เส้นผม สายเลือดที่ขานขึ้นมาบนใบหูของหล่อนบ่งถึงความ สดใสซึ่งดูราวกับคำอ้อนวอนที่คอยทิ่มแทงใจเขา ในตอนแรกเองซิ แวะเข้ามาในบ้านลึกกลับหลังนี้เพราะความอยากรู้อยากเห็น แต่ดู เหมือนว่าสถานที่แห่งนี้จะนำความสุขและความเศร้ามาให้กับ ชายชราที่เหงาหงอยยิ่งกว่าเขาได้ ผมของสวณ้อยยาวที่เดียว บางทีอาจมีไว้เพื่อให้ชายชราลูบคลำเล่น เมื่อเอนตัวลงนอน บนหมอนเองซิลูบผมของหล่อนไปอีกทางเพื่อจะได้มองใบหูของ หล่อนให้ถนัด ผมที่เหน็บอยู่หลังใบหูของหล่อนดูเป็นมันเงางาม ลำคอและไหล่ของหล่อนดูอ่อนโยนใสเต่งตึงเต็มที เขากวาดตามองไป รอบห้องซึ่งมีเพียงเสื้อผ้าที่เขาถอดออกวางอยู่ เขาไม่เห็นเสื้อผ้า ที่เด็กสาวถอดออกวางอยู่ที่ใด บางทีผู้หญิงคนนั้นอาจจะเอาออกไปก็ได้ เขารู้สึกตกใจเมื่อคิดว่าเด็กนั้นอาจจะเดินตัวเปล่าเปลือย เข้ามาในห้อง ที่นี่มีหล่อนไว้ให้คนดู เขารู้ว่าหล่อนถูกทำให้หลับ

เพื่อการนี้ ไม่มีเหตุอันใดเลยที่เขาจะต้องประหลาดใจกับเรื่องนี้เลย เขาตั้งผ่านวามขึ้นมาห่มไหล่ของหล่อนและหลับตาลง กลืนกายของเด็กสาวที่กระทบจมูกของเขาเป็นกลิ่นกรุ่นของกายทารก เป็นกลิ่นนมของทารกที่แรงกว่ากลิ่นกายสาว เป็นไปไม่ได้ที่เด็กนั้นจะมีลูกแล้ว มีหน้าอกที่หย่อนยานและมีน้ำมันไหลออกมาจากหัวนมมัน เขามองดูหน้าผาก แก้มและคางที่ลาดไปสู่ลำคอที่ดูเหมือนเด็กของหล่อนอีกครั้ง แม้เขาจะรู้อยู่แก่ใจดีว่าอะไรเป็นอะไร เขาก็ยังอดเลิกผ่านวามที่คลุมไหล่หล่อนไว้ไม่ได้ หน้าอกนั้นมีไซ้หน้าอกที่เคยให้นมมาแล้ว เขาใช้ปลายนิ้วได้มันอย่างเบามือ มันไม่เปื่อยขึ้นเลย หล่อนกำลังจะมีอายุย่างเข้ายี่สิบ ถึงแม้ว่าร่องรอยของทารกบนสีหน้าของหล่อนจะดูไม่ชัดเจนก็ตาม หล่อนก็ไม่ควรจะมีกลิ่นนมแบบทารกติดตัวอีกต่อไป แท้ที่จริงแล้วนี่คือกลิ่นของผู้หญิง แม้กระนั้นเองซิผู้ชราที่แน่ใจว่าเขาได้กลิ่นทารกที่ยังไม่หย่อนนมในขณะนี้ หรือว่าเป็นสังหรณ์ชั่ววูบ แต่ไม่ว่าเขาจะพยายามถามตนเองสักเท่าใดว่าเหตุใดจึงได้กลิ่นนี้ เขาก็หาคำตอบไม่ได้ บางทีมันอาจจะมาจากความรู้สึกกว้างโหวงที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันภายในใจของเขาก็ได้ เขาเกิดความรู้สึกอ้างว้างเจือกับความรันทดขึ้นมาทันที ความรู้สึกนั้นยิ่งกว่าความรันทดหรือความอ้างว้าง มันเป็นความเย็นยะเยือกของความชราที่เกาะกุมเขาอยู่ แล้วความรู้สึกก็แปรเปลี่ยนเป็นความเวทนา และความอ่อนโยนต่อเด็กสาวผู้กรุ่นไปด้วยความเยาว์วัย บางทีนี่อาจจะเป็นการกลบเกลื่อนความรู้สึกผิดอย่างรุนแรงกระมัง ชายชราจึงได้รู้สึกราวกับว่ามีบทดนตรีอันไพเราะในเรือนร่างของเด็กสาว บทดนตรีนั้นเป็นบทดนตรีแห่งความรัก เองซิรู้สึกอยากจะหนีออกไปจากที่นี่ แต่เมื่อมองดูฝาผนังทั้งสี่ด้านซึ่งปกคลุมด้วยม่านกำมะหยี่

สีเลือดนกซึ่งสะท้อนรับแสงไฟจากเพดานดูนุ่มและเรียบสนิท ปิดกันเด็กสาวที่ถูกทำให้หลับและชายชราคนหนึ่งไว้

“ตื่นเถอะ ตื่น” เองซิเขย่าไหล่ของเด็กสาว จากนั้นก็ประคอง ศีรษะของหล่อนขึ้นมา “ตื่นสิ ตื่น”

ความรู้สึกต่อเด็กสาวที่บังเกิดขึ้นในตัวเขานั้นเองที่ทำให้ เขาทำอย่างนั้น ช่วงขณะหนึ่งชายชราไม่สามารถทนต่อความจริง ที่ว่าเด็กสาวหลับไหล ไม่พูดไม่จาและไม่รู้จักหน้าค่าตาหรือ สัมผัสเสียงของเขา ไม่รู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้น ไม่รู้ว่าเองซิได้มาอยู่กับ หล่อน เขาไม่มีตัวตนสำหรับหล่อนเลย เด็กสาวผู้นั้นมิได้ลืมตาตื่น ขึ้นมา สิ่งที่เขาประคองอยู่คือศีรษะ่วงงุนที่หนักอึ้ง แต่กระนั้น เขาก็รับกับตนเองว่าดูเหมือนหล่อนจะนิวหน้านิด ๆ เป็นคำตอบที่ แสดงถึงชีวิต มือของเขาค้างอยู่ในท่านั้น หากหล่อนจะต้องตื่นขึ้น มาเพราะการเคลื่อนไหวเบา ๆ นี้ ความลึกลับของสถานที่ซึ่งเขามา คึงจะผู้แนะนำเขามาได้บรรยายไว้ว่าเป็น “การนอนกับพระพุทธรูป องค์ที่ซ่อนไว้” ก็คงหมดไป สำหรับชายชราที่เป็นลูกค้ำที่หญิงผู้นั้น จะไวใจได้” การหลับนอนกับสาวงามซึ่งหลับสนิทนั้นเป็นสิ่งที่ ทำหาย เป็นการผจญภัยและความมหัศจรรย์ที่พวกเขาพากันแน่ใจ ได้อย่างหนึ่ง คึงจะผู้ชราได้บอกกับเองซิว่า ตัวเขาเองจะรู้สึกมีชีวิต ซิวาขึ้นมาทันทีที่ได้เอนตัวลงนอนเคียงเด็กสาวที่ถูกทำให้หลับ

ตอนที่คึงจะมาเยี่ยมเองซินั้น เขาเหลือบมองออกไปที่สวน และเห็นอะไรบางอย่างเป็นสีแดงติดอยู่บนตะไคร่แห้งในฤดูใบไม้ ร่วง

“อะไรนะ”

เขาเดินลงไปเก็บขึ้นมาดูทันที เป็นลูกไม้อาโอกิสีแดงหลาย ลูกที่หล่นอยู่บนพื้นดินนั่นเอง คึงจะหยิบมันขึ้นมาลูกหนึ่งแล้วจับ

เล่นอยู่ในมือพร้อมกับเล่าเรื่องบ้านลึกลับให้เองซิฟังว่า เขาไปที่บ้านหลังนี้เมื่อเขารู้สึกหดหู่กับวัยชราของตนเต็มที่

“กับผู้หญิงธรรมดา ๆ ดูเหมือนว่าผมจะหมดหวังไปตั้งนานแล้ว แต่ก็มืออยู่ที่หนึ่งเขาทำให้ผู้หญิงนอนหลับสนิทโดยไม่ตื่นขึ้นมา”

เป็นไปได้ไหมว่าการที่เด็กสาวนอนหลับสนิทโดยไม่พูด ไม่ได้ยินอะไรนั้นจะเป็นการบอกทุกสิ่งกับชายชรา และรับฟังทุกสิ่งจากชายชราที่มีได้เป็นชายชาติตรีสำหรับหญิงได้อีกต่อไป แต่นี่เป็นประสบการณ์ครั้งแรกของเองซิกับผู้หญิงแบบนี้ ส่วนเด็กสาวนั้นเคยมีประสบการณ์ทำนองนี้กับชายชรามานับครั้งไม่ถ้วน หล่อนให้ทุกสิ่งแก่เขาโดยไม่รับรู้อะไร หลับไหลรากับสิ้นชีวิตไปชั่วขณะลมหายใจของหล่อนสม่าเสมอ ใบหน้าอันไร้เดียงสา นั้นหันข้างตลอดเวลา ชายชราบางคนคงจะเคยลูบคลำร่างกายทุกส่วนของหล่อน แต่อีกหลาย ๆ คนคงจะทุกข์ทรมานและรำให้ หล่อนไม่มีวันจะรับรู้ได้ไม่ว่าในกรณีใด ความคิดเช่นนี้มีได้ช่วยให้เขาทำอะไรได้ ขณะที่เขาชักมือออกจากใต้ลำคอของหล่อน เขาก็ระมัดระวังราวกับว่าเขากำลังประคับประคองวัตถุที่เปราะบางง่ายต่อการแตกสลาย ความอยากรจะปลุกหล่อนด้วยอาการเขายังคงมีอยู่

ขณะที่เขาชักมือออกมา ศีรษะและไหล่ของหล่อนก็เอนตามมาด้วย ทำให้ใบหน้าของหล่อนแนบหงายขึ้นมา เขาระดุกมือกลับและอดพิศวงไม่ได้ว่าหล่อนอาจจะตื่นขึ้นมาก็ได้ จมูกและปากของหล่อนดูสดใสด้วยความเยาว์วัยท่ามกลางแสงไฟจากเพดาน หล่อนยกมือซ้ายขึ้นมาที่ปาก ดูเหมือนว่าหล่อนเกือบจะสอดนิ้วชี้เข้าไปในระหว่างฟันของหล่อน และเขาก็อดสงสัยไม่ได้

ว่านั่นจะเป็นท่าหลับของหล่อนกระมัง แต่นิ้วของหล่อนก็เลื่อนลงมาที่ปากและหยุดอยู่แค่นั้น ริมฝีปากของหล่อนเผยออกจนเห็นฟัน เดิมหล่อนใช้จุกหายใจแต่ตอนนี้หล่อนกลับใช้ปากหายใจแทน ดูเหมือนว่าลมหายใจของหล่อนจะแรงขึ้นเล็กน้อย เขาอดคิดไม่ได้ว่าหล่อนอาจจะเจ็บปวด แต่แล้วก็ปิดความคิดนั้นออกไป ริมฝีปากที่เผยออกกันทำให้ดูเหมือนว่ามีรอยยิ้มระบายอยู่บนใบหน้า นั้น เสียงคลื่นกระแทกหน้าผาสูงดังโกล้งเข้ามาและเสียงคลื่นที่ม้วนตัวกลับออกไปบอกให้รู้ว่ามีหินก้อนโตอยู่เชิงผา กลืนลมหายใจจากปากของสาวรุ่นรุนแรงกว่ากลืนลมหายใจจากจุกของหล่อน อย่างไรก็ตามกลืนนี้ไม่ใช่กลืนของนม เขาถามตนเองอีกครั้งว่าเหตุใดเขาจึงได้กลืนนม บางทีกลืนนี้อาจจะเป็นกลืนที่ทำให้เขารู้สึกถึงความเป็นผู้ใหญ่ในตัวเด็กสาว

อันที่จริงแล้วในขณะนี้เองผู้ชายก็มีหลานชายที่ตัวมีกลืนนม เขายังคงนึกภาพหลานชายออกอย่างชัดเจน ลูกสาวทั้งสามคนของเขาแต่งงานและมีบุตรแล้ว เขายังไม่ลืมกลืนนมจากเด็กพวกนั้น ไม่ลืมภาพของลูกสาวที่ให้นมลูก เป็นไปได้ไหมว่ากลืนนมจากหลาน ๆ ที่ย้อนกลับมาจะเป็นการตำหนิเขา ไม่ใช่หรือ คงจะเป็นกลืนจากความรู้สึกที่เขา มีต่อเด็กสาวนั่นเอง เขาพลิกตัวนอนหงาย ดังนั้นเขาจึงไม่ได้สัมผัสกับเรือนร่างของเด็กสาวเลย เขาหลับตาและคงจะหลับสนิทหากกินยานอนหลับข้างหมอนเข้าไป ยานั่นคงไม่แรงเท่ากับยาที่เด็กสาวได้รับ เขาคงจะตื่นก่อนหล่อนเป็นแน่ มิฉะนั้นแล้วความลับและมนต์ขลังของสถานที่แห่งนี้คงจะเลือนหายไป เขาเปิดห่อยาที่มีเม็ดยาสีขาวสองเม็ด หากเขากินเข้าไปเพียงเม็ดเดียวเขาก็คงจะหลับสบาย แต่ถ้าเขากินเข้าไปสองเม็ดเขาคงจะหลับเป็นตาย เขามองดูเม็ดยาและคิดว่ามันก็

เหมือน ๆ กัน กลืนนมถึงความทรงจำอันไม่น่ารื่นรมย์และบ้าคลั่ง กลับคืนมาสู่เขา

“นม กลืนเหมือนนม เหมือนเด็กอ่อน” ผู้หญิงคนนั้นจ้องหน้าเขาด้วยใบหน้าที่ขมึงทึงพร้อมกับขยุ้มเสื้อนอกที่เขาเพิ่งถอดออกไว้ “ลูกของคุณ คุณอุ้มลูกไว้เมื่อตอนออกจากบ้านไซ้ไหม ไซ้ไหม ฉันเกลียดมัน ฉันเกลียดมัน”

มือของหล่อนสั่นดูน่ากลัว หล่อนลุกขึ้นยืนและโยนเสื้อของเขาลงกับพื้น “ฉันเกลียดมัน คุณยังมีหน้าอุ้มมันมาที่นี่อีก” สัมผัสเสียงของหล่อนระคายหูนัก แต่สายตาของหล่อนยิ่งเลวร้ายไปกว่านั้น หล่อนเป็นเกือชาติที่เขารู้จักคุ้นเคยอยู่ระยะหนึ่ง หล่อนรู้อยู่ตลอดเวลาว่าเขามีลูกเมียแล้ว แต่กลิ่นของเด็กอ่อนทำให้หล่อนขยะแขยงและริษยาอย่างรุนแรง หลังจากนั้นเองชากับแม่เกือชานั้นก็หมางเมินกันไป

กลิ่นที่แม่เกือชาร์งเกียจนั้นเป็นกลิ่นของลูกคนเล็กของเขาเองชียเคยมีคู่รักมาก่อนที่เขาจะแต่งงาน พ่อแม่ของหล่อนเกิดความสงสัยขึ้นมา การพบปะเป็นครั้งคราวระหว่างหล่อนกับเขาจึงกลายเป็นเรื่องยุ่งยากขึ้นมา ครั้งหนึ่งเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นจากทรวงอกของหล่อนเขาก็เห็นว่ามียรอยเลือดเปื้อนอยู่เล็กน้อย เขารู้สึกตกใจ แต่ก็ก้มหน้าลงไปแตะหยดเลือดนั้นเบา ๆ รวากับว่าไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้น หญิงนั้นไม่รู้ว่าได้เกิดอะไรขึ้นดูเหมือนว่าหล่อนอยู่ในสภาพที่ถูกสะกดจิตเอาไว้ ความคลุ้มคลั่งนั้นผ่านพ้นไปแล้วถึงแม้เขาจะเล่าให้หล่อนฟังในภายหลัง หล่อนก็มีได้มีที่ทำว่าเจ็บปวดเลย

เหตุใดความทรงจำสองครั้งที่ผ่านไปนานแสนนานแล้วจึงวนคืนมาอีก ไม่น่าเป็นไปได้ที่ความทรงจำสองครั้งนั้นจะทำให้เขาได้กลืนนมจากเด็กสาวที่นอนอยู่ข้างตัวเขา ความทรงจำเหล่านั้น

ผ่านมานานแล้ว แต่กระนั้นเขาก็ไม่คิดว่าความทรงจำอันแจ่มชัดของสิ่งที่เพิ่งเกิดขึ้นจะมาจากความทรงจำในอดีตอันไกลโพ้น เขาควรจะมี ความทรงจำอันสดใสของวัยเยาว์ เมื่อหกสิบปีที่แล้วมากกว่าที่จะมีความทรงจำเกี่ยวกับวันวาร นั้นเป็นแนวโน้มที่มักจะเป็นเช่นนี้เมื่อคนเราแก่ตัวลงมิใช่หรือ วันเวลาในวัยหนุ่มสาวมิใช่สิ่งที่ทำให้เขาเป็นอยู่เช่นนี้และเป็นสิ่งนำทางชีวิตของเขา มันเป็นเรื่องที่ไม่สลักสำคัญอะไร แต่หญิงสาวที่มีหน้าอกเปื้อนเลือดได้สอนให้เขารู้ว่าปากของชายหนุ่มสามารถจะเรียกเลือดจากแทบทุกส่วนของกายสาวได้ แม้ว่าในภายหลังเองเขาก็หลีกเลี่ยงจากการทำอะไรสุดโต่งเช่นนั้น แต่ความทรงจำ ของก้านิลของสตรีซึ่งเป็นสิ่งที่นำพลังมาให้แก่นบุรุษทั้งชีวิตยังคงอยู่กับเขาตลอดหกสิบเจ็ดปีเต็มในชีวิต

มีเรื่องหนึ่งที่อาจจะดูได้สาระกว่าคือ เรื่องตอนที่เองซียังเป็นหนุ่มอยู่นั้น มีหญิงวัยกลางคนซึ่งเป็นภรรยานักธุรกิจระดับผู้บริหาร เป็นสาวสังคมและกล่าวกันว่าหล่อและเป็นสตรีที่ชาญฉลาดได้เล่าให้เขาฟังในขณะที่ทั้งคู่กำลังเดินร่วมกันอยู่ว่า

“ก่อนนอน ดิฉันจะหลับตาลงและนับจำนวนผู้ชายที่ดิฉันไม่รังเกียจที่จะให้เขาจูบ ดิฉันลองนับจำนวนพวกเขาดูสนุกทีเดียวแหละ ถ้านับได้ไม่ถึงสิบคนละก็อดิฉันจะรู้สึกหงาขึ้นมาเลย”

เองซิดีความคำสรวลภาพอย่างฉับพลันทันทีที่นี้เป็นคำเชิญชวนของหล่อนที่ว่าเขาก็เป็นหนึ่งในผู้ที่หล่อนไม่รังเกียจที่จะถูกจูบเขาเลยปล่อยมือจากหล่อน

หล่อนกล่าวต่อไปโดยปราศจากที่ท่าทักทายว่า “ดิฉันเพียงแต่นับจำนวนพวกเขาเท่านั้น คุณยังหนุ่มอยู่และดิฉันคิดว่าเวลานอนคุณคงหลับได้ไม่ยาก ถ้าคุณนอนไม่หลับคุณก็ยังมีภรรยาอยู่

ลองดูบ้างสิคะ สำหรับดิฉันมันเป็นยาวิเศษมากทีเดียว”

เสียงของหล่อนค่อนข้างแหบแห้ง เองซิจึงไม่ได้ตอบ หล่อนเล่าแต่เพียงว่าหล่อนนับจำนวนของพวกเขา แต่ก็น่าสงสัยว่าหล่อนจะนึกถึงใบหน้าและรูปร่างของคนเหล่านั้นด้วยในขณะที่นับมิใช่หรือ การนึกภาพคนสิบคนขึ้นมาในจินตนาการย่อมต้องใช้เวลาเป็นอย่างมาก เพียงแต่คิดกลิ่นน้ำหอมซึ่งเหมือนกับยาเสน่ห์ของสตรีที่พันวัยก่อดูนี้ก็บอวลมาเข้าจมูกของเขาทันที หล่อนมีอิสระเสรีที่จะนึกวาดภาพของเองซิท่ามกลางผู้ชายที่หล่อนไม่รังเกียจรอยจุมพิตของเขา เรื่องนี้ไม่เกี่ยวอะไรกับเขา เขาไม่สามารถจะต่อต้านหรือตำหนิหล่อนได้ ถึงอย่างไรก็ตามข้อเท็จจริงที่ว่าเขาถูกหญิงวัยกลางคนวาดภาพไปต่าง ๆ นา ๆ โดยที่เขาไม่รู้ นั้นทำให้เขารู้สึกคล้ายถูกหมิ่น แต่เขาก็ไม่เคยลืมคำของหล่อนเลย หลังจากนั้นเขายังระแวงว่าแม่คนนั้นอาจจะเล่นรักกับเขาหรือไม่ก็ถูเรื่องขึ้นมาเพื่อหลอกล่อเขา ต่อมาภายหลังสิ่งที่หลงเหลืออยู่ก็คือถ้อยคำเหล่านั้น ผู้หญิงคนนั้นสิ้นชีวิตไปนานแล้ว เองซิผู้เฒ่าไม่สงสัยเรื่องเหล่านี้แล้ว หล่อนเป็นผู้หญิงที่ฉลาด หล่อนสิ้นชีวิตหลังจากที่ได้นึกวาดภาพตนเองถูกผู้ชายนับร้อยจุมพิต

เมื่อวัยชราอย่างกรายเข้ามา บางคืนที่เขาไม่สามารถข่มตาให้หลับได้ เขาก็จะรำลึกถึงถ้อยคำของสตรีผู้นั้น และใช้นิ้วนับจำนวนผู้หญิง แต่เขาไม่ได้หยุดอยู่กับเรื่องง่าย ๆ เพียงแค่การคิดถึงผู้หญิงที่เขาไม่รังเกียจที่จะจูบเท่านั้น เขายังนึกย้อนหลังกลับไปถึงบรรดาสตรีที่เขาเคยยุ่งด้วยทั้งหลาย คำคินนี้ความรักครั้งเก่าได้หวนคืนมาอีก เพราะนางนิทราผู้ดังมานี้ร้ายมนต์ขลังให้เขาได้กลืนนม บางทีหยดเลือดบนหน้าอกของสตรีในอดีตอาจทำให้เขาได้กลิ่นซึ่งไม่มีตัวตนจากเด็กสาวผู้นี้ บางทีการจมอยู่กับความ

ทรงจำถึงผู้หญิงในอดีตที่ไม่มีวันจะหวนคืนมาในขณะที่เขากำลัง
 โลมลูบนางนิทราอยู่ นั่นอาจจะเป็นการปลอบใจที่น่าหดหู่ของชาย
 ชราก็ได้ เองซึรู้สึกเต็มไปด้วยความสุขอันอบอุ่นที่เจอไว้ด้วย
 ความอ้างว้าง เขาได้มือไปบนหน้าอกของหล่อนอย่างแผ่วเบาเพื่อ
 ดูว่าขึ้นหรือไม่ ความคิดนอกลู่ นอกทางอันจะทำให้หล่อนตื่นขึ้น
 มาพบหยดเลือดบนทรวงอกหลังจากเขาไปแล้วมิได้เกิดขึ้นในสมอง
 ของเขาเลย ทรวงอกของหล่อนกลมกลึงได้รูป เขาเกิดความคิด
 แปลก ๆ ขึ้นมาทันทีว่าเพราะเหตุใดในบรรดาสตรีทั้งหลายใน
 โลกอันยืนนานนี้จึงมีแต่ทรวงอกสตรีเท่านั้นที่งดงาม เป็นเกียรติยศ
 ของมนุษยชาติกระนั้นหรือที่ทำให้มนุษย์เพศหญิงที่ทรวงอกงาม
 ถึงขนาดนั้น

ริมฝีปากของผู้หญิงก็เช่นเดียวกัน เองซึผู้ชราคิดถึงสตรี
 ที่จะเข้านอนและเตรียมล้างเครื่องสำอางออก ผู้หญิงบางคนเมื่อ
 ลบรอยลิปสติกออก ริมฝีปากจะซีด และมีบางคนที่มีความน่าขงของ
 วยได้ปรากฏบนริมฝีปากอย่างเด่นชัดท่ามกลางแสงสลัวจากเพดาน
 และแสงสะท้อนจากม่านกำมะหยี่ทั้งสี่ด้าน เขาไม่สามารถรู้ได้
 แน่ชัดว่าเจ้าหล่อนได้แต่งแต้มสิ่งใดไว้บนใบหน้าหรือไม่ ที่แน่ ๆ
 ก็คือหล่อนไม่ได้โกนคิ้วออกหมด ริมฝีปากและฟันของหล่อนดู
 สดใส และในเมื่อหล่อนแทบจะไม่ได้แต่งแต้มริมฝีปาก กลิ่นที่เขา
 ได้จึงเป็นกลิ่นปากของสาววัยครุณ เองซึไม่ชอบหვნมที่ดำคล้ำและ
 ห่วงกัน เขาเหลือบมองดูเมื่อเลิกผ่านววมของหล่อนขึ้นมา หვნม
 นั้นยังคงเป็นสีชมพูและมีขนาดเล็ก ในเมื่อหล่อนนอนหงายเขาจึง
 สามารถสัมผัสและจุมพิตทรวงอกของหล่อนได้ หล่อนเป็นผู้หญิง
 ที่เขาไม่รังเกียจที่จะจูบหล่อน เองซึคิดว่าถ้าผู้ชายในวัยขนาด
 เขายังรู้สึกชอบเช่นนี้ คนแก่ที่มาที่นี้คงจะหฤหรรษ์เต็มที่และ

พร้อมที่จะฉวยโอกาสและรู้ราคาอย่างไม้อื่น คงจะมีคนที่อดใจ
บางคนในกลุ่มนั้นและเองซึกก็นึกภาพคนเหล่านั้นออก เด็กสาวคงจะ
นอนหลับโดยไม่รับรู้สิ่งใด ใบหน้าและรูปร่างนี้จะยังคงปราศจาก
รอยสัมผัสและรอยมลทิน ดังที่เฝ้าเห็นอยู่ตรงหน้าในบัดนี้หรือไม่
ทั้งนี้เพราะหล่อนนอนอย่างงดงามเหลือเกิน เองซึกหยุดการกระทำ
อันน่ารังเกียจที่ความคิดเหล่านี้ชักจูงเขาไปทันที ความแตกต่าง
ระหว่างเขากับบรรดาชายชราคนอื่น ๆ อยู่ที่ว่าเขายังมีสมรรถภาพ
อยู่มิใช่หรือ สำหรับคนอื่น ๆ แล้ว เด็กสาวผู้นี้ก็คงจะหลับไหลไป
ตลอดคืน เขาได้พยายามที่จะปลุกหล่อนอย่างอ่อนโยนถึงสองครั้ง
แล้ว ตัวเขาเองก็ไม่รู้ว่าเขาอยากทำอะไรหากเด็กสาวนั้นเกิดลืม
ตาขึ้นมา แต่บางทีที่เขาลองพยายามปลุกหล่อนดูอาจเป็นเพราะเขา
เอ็นดูหล่อนก็ได้ ไม่ใช่ดังนั้นหรอก เขาคิดว่าเขาทำเพราะเกิด
ความรู้สึกรุ่มร้อนและว่างเปล่าต่างหาก

“ฉันควรจะนอนให้หลับเสียที” เขาได้ยืนตนเองพิมพ์ออกไป
อย่างไร้ความหมาย แล้วก็พูดต่อไปว่า “ไม่ใช่การหลับตลอดไปหรอก
ไม่ว่าจะเป็นหล่อนหรือฉันก็ตามเถอะ”

เขาหลับตาลง คืบอันแปลกประหลาดนี้ก็ไม่ต่างจากคำคืน
อื่น เขาจะต้องตื่นขึ้นมาดำเนินชีวิตอีกครั้งหนึ่งในตอนเช้า ในขณะที่
ที่หล่อนนอนโดยมีนิ้วชี้แตะอยู่ที่ปากข้อศอกของหล่อนก็ขยับขึ้น
มาขวางทางเขาไว้ เขาจับมือหล่อนและวางไว้ข้าง ๆ ตัวเขาจาก
นั้นจึงคลำชีพจรของหล่อนดู ชีพจรนั้นเต้นแผ่ว ๆ และสม่ำเสมอ
ลมหายใจวรินของหล่อนช้ากว่าของเขา ลมที่พัดผ่านบ้านไป
เป็นครั้งคราวมิได้แสดงวีแววของเหมันตฤดูที่กำลังกรายเข้ามา
เสียงคลื่นที่ถาโถมเข้าหาหน้าผาแผ่วเบาลง เสียงสะท้อนจาก
ห้วงมหรรณพนั้นดังราวกับดนตรีที่บรรเลงอยู่ในกายของเด็กสาว

โดยมีเสียงเต้นของหัวใจและชีพจรที่ข้อมือสมทบด้วย พร้อมกับเสียงดนตรีนั้นเขารู้สึกราวกับว่าผีเสื้อสีขาวได้โบกกรายผ่านม่านตาที่ปิดสนิทของเขา เขาชักมือออกจากข้อมือของหล่อน เขาไม่ได้สัมผัสหล่อนอีกต่อไป กลืนลมหายใจ กลืนกายและกลืนผมของหล่อนเจ็บจางลงมากแล้ว

เองูซิดถึงวันคืนที่เขาหนีไปเกี่ยวโตกับเด็กสาวที่มีรอยเลือดที่ทรวงอกตามทางด้านเหนือ บางทีความทรงจำนั้นค่อนข้างจะแจ่มชัดเพราะไออุ่นจาง ๆ จากเนื้อสาวที่แนบกายเขาบนเส้นทางรถไฟจากจังหวัดทางตะวันตกเข้าสู่กรุงเกียวโตนั้นมีอุโมงค์สั้น ๆ เต็มไปหมด แต่ครั้งที่รถไฟเข้าอุโมงค์เด็กสาวมีที่ทำตกใจ ขาของหล่อนจะเบียดชิดขาของเขาพร้อมทั้งกุมมือเขาไว้ และเมื่อรถไฟออกจากอุโมงค์ก็จะพบสายรุ้งพาดผ่านภูเขาและทะเล

ทุกครั้งเจ้าหล่อนจะพิมพ์ว่า “สวยอะไอย่างนั้น” หรือไม่กี่ “สวยจริง ๆ” หล่อนมีคำที่แสดงถึงความปรีดาปราโมทย์ที่เห็นสายรุ้งแต่ละครั้งเสมอ และการพูดเช่นนั้นคงไม่ไกลเกินความจริงด้วยเหตุที่ว่าหลังจากหันซ้ายหันขวาแล้วหล่อนจะพบสายรุ้งเสมอ ทุกครั้งที่พ้นออกมาจากอุโมงค์ บางครั้งความเอมอืมนั้นก็จางเสียจนแทบไม่รู้สึกลหล่อนเริ่มรู้สึกว่ามีบางสิ่งที่ไม่เป็นมงคลแฝงอยู่ในสายรุ้งที่มากมายนี้

“คุณคิดว่าเขาจะตามเรามาไหม ฉันสังหรณ์ว่าเขาคงจะจับเราได้ตอนที่เราไปถึงเกียวโต ถ้าเขาจับฉันได้ละก้อ เขาคงไม่มีวันปล่อยฉันออกจากบ้านอีกเป็นแน่”

เองูซิเพิ่งจบมาจากวิทยาลัยและเพิ่งเริ่มทำงาน เขารู้ว่าเขาคงไม่มีทางทำมาหากินในกรุงเกียวโตแน่ ๆ เว้นเสียแต่ว่าเขากับหล่อนจะฆ่าตัวตายเสียด้วยกัน ไม่เช่นนั้นเขาทั้งสองจะต้องกลับ

ไปโตเกียวในไม่ช้า แต่สายรุ้งเล็ก ๆ นั้นตลอดจนส่วนฟุ้งสวอน
อันน่าเชยชมในกายของเด็กสาวกลับตราตรึงอยู่ในความรู้สึกของเขา
และไม่ยอมเลื่อนหายไป เขาได้เห็นมันที่โรงเตี๊ยมริมแม่น้ำใน
คานาซาวะ คึนนั้นเป็นคืนที่หิมะรอยตัวลงมาราวกับกลีบดอกไม้
เล็ก ๆ ร่วง เองุชิตะลึงพริ้งเพริดกับความงามนั้นเสียจนเขาแทบ
ลืมหายใจ นัยน์ตาก็รีนไปด้วยหยาดน้ำตา เขาไม่เคยเห็นความ
น่าเชยชมในตัวสตรีเช่นนั้นอีกเลยนับจากวันนั้นเป็นต้นมา และเขา
ก็คิดว่าเขาเข้าใจ ด้วยว่าความน่าเชยชมในส่วนที่ลับของหล่อน
เป็นสมบัติเฉพาะตัวหล่อนเท่านั้น เขาพยายามจะหวัระเเยะ
ความคิดเช่นนั้น แต่มันกลับกลายมาเป็นความจริงในกระแสแห่ง
ความถวิลหามันยังเป็นความทรงจำอันแจ่มชัดที่เองุชิผู้ชราไม่
สามารถสลัดทิ้งได้ เด็กสาวผู้นั้นถูกคนที่ทางบ้านส่งมาตามตัว
พากลับโตเกียวและเข้าพิธีสมรสในไม่ช้า

เมื่อทั้งสองบังเอิญได้พบกันที่ริมสระชิโนบาสึที่อุเอโนะ
หล่อนแบกลูกใส่หลังมาด้วย เด็กคนนั้นสวมหมวกขนสัตว์สีขาว
ตอนนั้นเป็นฤดูใบไม้ร่วงและดอกบัวในสระกำลังโรยรา บางที
ผีเสื้อสีขาวที่กริดกรายอยู่ในม่านตาที่ปิดสนิทของเขาในคำคินนี้
อาจเกิดจากความทรงจำเกี่ยวกับหมวกสีขาวใบนั้น

เมื่อพบกันที่ริมสระ เองุชิก็ออกเพียงว่าเขาควรจะถามว่า
หล่อนมีความสุขหรือไม่

“มีค่ะ” หล่อนตอบทันควัน “ฉันมีความสุขค่ะ” บางทีอาจ
ไม่มีคำตอบอื่นอีกก็เป็นได้

“แล้วทำไมเธอถึงอุ้มลูกมาเดินเล่นตามลำพังเล่า” ออก
จะเป็นคำถามที่ประหลาดอยู่ หล่อนเพียงแต่จ้องหน้าเขา

“ผู้ชายหรือผู้หญิงนะ”

“ผู้หญิงนะสิ คุณไม่เห็นรีไรง”

“ลูกของผมรีเปล่า”

“ไม่ใช่” หล่อนสั่นหัวปฏิเสธอย่างโกรธ ๆ “ไม่ใช่เด็ดขาด”

“เอาละ ถ้าไฉนะ คุณก็ไม่จำเป็นต้องบอกเดี๋ยวนี้นี้ คุณจะบอกผมเมื่อไรก็ได้ที่คุณอยากจะบอก อีกหลาย ๆ ปีก็ได้”

“ไม่ใช่ แก่ไม่ใช่ลูกของคุณ ดิฉันไม่ลืมหรอกว่าเคยรักคุณ แต่คุณไม่ควรนึกเอาเอง เดี่ยวเด็กจะลำบาก”

“จันรี” เองซีไม่พยายามที่จะมองหน้าเด็กน้อยนั้นแต่เขากลับมองตามหลังผู้เป็นแม่ หล่อนเหลือบมาดูเขาอีกครั้งเมื่อหล่อนเดินห่างออกไป เมื่อหล่อนเห็นว่าเขายังคงจับจ้องดูหล่อนอยู่ หล่อนก็รีบสาวเท้าให้เร็วขึ้น เขาไม่เคยเห็นหล่อนอีกเลย ได้ข่าวว่าหล่อนสิ้นชีวิตไปเมื่อสิบปีที่แล้ว บัดนี้เองซีมีอายุได้หกสิบเจ็ด ญาติและเพื่อนฝูงของเขาได้ล้มหายตายจากไปหลายคนแล้ว แต่ความทรงจำเกี่ยวกับสตรีผู้นั้นยังแจ่มชัดอยู่ บัดนี้ความทรงจำนั้นถูกตัดทอนลงจนเหลือรายละเอียดอยู่เพียงสามประการคือหมวกสีเขียวของเด็กน้อย ความบริสุทธิ์ชั้นเยี่ยมของสิ่งพึงสงวนและรอยเลือดบนทรวงอก ภาพเหล่านั้นยังคงสดใสและแจ่มชัดอยู่ บางทีอาจจะไม่มีผู้ใดในโลกนอกจากเองซีที่รู้ถึงความบริสุทธิ์อย่างสุดที่จะเปรียบได้นั้น และในเมื่อความจริงก็มีได้อยู่ห่างไกลจากเขานัก ความรู้นี้ก็คงจะอันตรายกันไปจากพิภพพร้อมกับเขา แม้หล่อนจะอายุแสนอายุหล่อนก็ปล่อยให้เองซีจ้องดูตามใจปรารถนา บางทีนั่นอาจเป็นวิธีการของเด็กสาวก็ได้ แต่ตัวหล่อนคงไม่รู้ถึงความบริสุทธิ์น่าเชยชมของตนเองหรอก หล่อนไม่สามารถจะมองเห็นมันได้

ในตอนเช้าตรู่วันที่เองซีและเด็กสาวผู้นั้นมาถึงเกี้ยวโต ทั้งคู่เดินผ่านป่าไผ่ ต้นไผ่ดูเป็นประกายสีเงินในแสงอรุณ เมื่อ

อย่างเข้าสู่วัยชราและหวนนึกถึงเหตุการณ์ในครั้งนั้น เขาจำได้ว่า ใบบนนั้นงดงามนุ่มนวลและเป็นสีเงิน ลำต้นของมันก็เป็นสีเงินด้วย บนทางเดินริมป่าละเมาะมีต้นทิสเซลและดอกน้ำค้างซึ่งกำลัง ผลิบานอยู่ นี่คือนทางเดินที่ปรากฏขึ้นมาในห้วงคิดของเขา ดูเหมือน ว่าเขาจะจำฤดูกาลลับสนไป ถัดจากทางเดินนั้นออกไป ทั้งคู่ก็เดิน ท่องลำธารสีน้ำเงินซึ่งมีน้ำตกไหลลงมา ร่างของหล่อนเปลือยเปล่า อยู่ในละอองน้ำที่กระทบกับแสงอาทิตย์ แต่ในความเป็นจริงนั้น เองุชิเองแหละที่จินตนาการมันขึ้นมา เมื่อเขาแก่ตัวลงเนินเขาแห่ง เมืองเกียวโตและกลุ่มต้นสนแดงก็มักจะทำให้เขาระลึกถึงภาพ เด็กสาวได้เสมอ แต่ความทรงจำที่แจ่มชัดเช่นคำคินนี้ออกจะเป็น สิ่งที่เกิดขึ้นได้ยาก ความอ่อนเยาว์ของเด็กสาวที่หลับอยู่นี้หรือ เปล่าหนอที่น่าอดิติให้หวนคืนมาหาเขา

เองุชิผู้เฒ่ารู้สึกตาแข็งและนอนไม่หลับ เขาไม่ปรารถนา จะรำลึกถึงผู้หญิงคนใด นอกจากเด็กสาวที่ได้เห็นสายรุ้งคนนั้น และเขาก็ไม่ปรารถนาที่จะแตะต้องเด็กสาวที่หลับอยู่หรือแม้แต่มอง ดูร่างกายที่เปลือยเปลือยของหล่อน เขาชอบนำลงกับหมอนและเปิด ของยาอีกครั้ง ผู้หญิงประจำสถานที่แห่งนี้บอกกับเขาว่ามันเป็น ยานอนหลับ แต่เองุชิก็รื้ออยู่ เขาไม่รู้ว่ามันเป็นยาที่เด็กสาว กินเข้าไปรีเปล่า เขาหยิบยาขึ้นมาหนึ่งเม็ดและกลืนเข้าไปพร้อมกับ น้ำ บางทีอาจเป็นเพราะเขาคุ่นกับการดื่มเหล้าก่อนนอนหาก แต่ไม่คุ่นกับการกินยา เขาก็เลยหลับอย่างง่ายดาย เขาฝันไปว่า ตนอยู่ในอ้อมอกของผู้หญิงที่มีสีขา ขาทั้งสองนั้นกระหวัดเกี่ยวเขาไว้ หล่อนมีแขนด้วย แม้ว่าเขาจะอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่นเขาก็รู้สึก ว่าการมีสีขาอ่อนช้ำเป็นเรื่องประหลาดแต่ไม่น่าขยะแขยง ขาทั้งสอง นั้นเฝ้าวนอารมณ์มากกว่าขาสองขาและความรู้สึกนั้นยังคง

ติดตรึงอยู่ในใจ เขาคิดฟุ้งซ่านไปเองว่ายาทำให้เขาเกิดความฝัน
เช่นนั้นขึ้นมา เด็กสาวพลิกตัวออกห่างเขา ตะโปกของหล่อนเบน
มาทางเขา ส่วนศีรษะหันห่างออกไป เขารู้สึกเกิดความสงสัยขึ้น
มาในใจ เขาแก้ผมของหล่อนออกและเล่นกับมันราวกับว่าเขา
จะสาธยายให้ทั้ง ๆ ที่ตัวเองสะลึมสะลือ และในที่สุดเขาก็หลับไป

ความฝันอันดับต่อไปของเขานั้นแสนจะไม่น่าอภิรมย์ ลูกสาว
คนหนึ่งของเขาให้กำเนิดบุตรพิการที่โรงพยาบาล เมื่อตื่นขึ้นมา
ผู้ชราก็ล้มไปแล้วถึงความพิการนั้นว่าเป็นความพิการชนิดใด
บางที่เขาอาจจะไม่ต้องการจำนงค์ก็ได้เพราะไม่น่าดู เด็กถูกแยกจาก
แม่ทันที แยกอยู่หลังม่านสีขาวในห้องผู้เป็นมารดา หล่อนจับเด็กกลับ
เป็นขึ้น ๆ และเตรียมที่จะโยนแกทิ้งไป หมอในชุดขาวซึ่งเป็นเพื่อน
ของเอนูซียืนอยู่ข้างหล่อน ตัวเองเอนูซียืนอยู่ข้างหล่อนเช่นกัน
ตอนนี้เขาตื่นเต็มที่แล้ว เขาตรงออกมาด้วยความหวาดหวั่น ม่าน
กำมะหยี่สีแดงเลือดนกบนกำแพงสีดำนั้นสร้างความตระหนก
ให้เขาจนเขาต้องยกมือขึ้นปิดหน้าและลูบหน้าผากของตนเอง เป็น
ฝันร้ายที่น่ากลัวมาก คงจะไม่มีฝันร้ายแสบแฉ่งอยู่ในยานั้น
หรอก เป็นไปได้ไหมว่าการที่เขาแสวงหาความสนุกสนานอย่าง
ผิดปกตินี้จะทำให้เขาเกิดความฝันพิสดารเช่นนี้ เขาไม่รู้ว่าลูกสาว
ที่เขาฝันถึงนั้นคือลูกสาวคนใดในบรรดาลูกสาวสามคนของเขา
และเขาก็ไม่อยากจะรู้ด้วย ทั้งสามคนล้วนแต่มีลูกที่ปกติทั้งสิ้น

ถ้าเป็นไปได้เอนูซียอยากจะไปจากสถานที่แห่งนี้ แต่เขา
กลับกินยาอีกเม็ดหนึ่งและหลับไหลไป น้ำเย็นล่องผ่านลำคอของเขา
เด็กสาวยังคงหันหลังให้เขาอยู่ เขาคิดว่าหล่อนอาจจะมีลูกที่ขี้เหร่
และโง่ที่สุดก็ได้ เขาวางมือลงบนไหล่ที่กลมกลิ้งของหล่อน

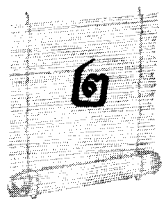
“หันมาทางนี้สิ”

หล่อนพลิกตัวหันมาราวกับเป็นคำตอบรับ มือข้างหนึ่งของ หล่อนวางทาบอยู่บนอกของเขา ขาข้างหนึ่งซึ่งเหยียดมาหาเขาคู่สั่นเทาด้วยความหนาวเหน็บ เด็กสาวที่ตัวอุ่นเช่นนี้จะหนาวได้อย่างไร เขาไม่แน่ใจว่าเสียงเบา ๆ ที่เขาได้ยินมาจากปากหรือจมูกของหล่อนกันแน่

“เธอฝันร้ายเหมือนกันรี” เขากถามขึ้น

แต่เดี๋ยวเองซิเองกลับหลับไหลไปอย่างรวดเร็ว.

แต่มาเองซิไม่คิดว่าเขาจะกลับไป “เคนหาสน์มายา” อีก
แล้วในคืนแรกเขาคิดว่าเขาไม่อยากจะกลับไป那儿 และเขาก็คิด
เช่นนั้นอีกเหมือนกันเมื่อเขาจากมาในตอนเช้า

อีกราวสองสัปดาห์ต่อมา เองซิกก็ได้รับโทรศัพท์ถามว่าจะไป
ที่บ้านนั้นอีกหรือไม่ในคืนนั้น เสียงนั้นดูจะเป็นเสียงของผู้หญิง
วัยสี่สิบ เสียงจากโทรศัพท์นั้นฟังดูเหมือนเสียงกระซิบอันเย็นเยือก
จากสถานที่อันวังเวง

“หากคุณออกมาตอนนี้ ดิฉันจะพบคุณได้เมื่อไหร่”

“ดิฉันคิดว่าคงหลังสามทุ่มสักเล็กน้อย”

“เร็วเกินไปคะ แม่หนูแกยังมาไม่ถึงหรอก แล้วถ้าถึงแม้ว่า
แกจะมาถึง แกก็ยังไม่หลับหรอกคะ”

เองซิกรู้สึกตกใจแต่เขาก็ไม่เอ่ยคำใดออกมา

“ดิฉันจัดให้แกเข้านอนตอนห้าทุ่ม หลังห้าทุ่มไปแล้ว
ดิฉันจะรอคุณอยู่ค่ะ”

หล่อนพูดซ้ำ ๆ เนิบ ๆ แต่หัวใจของเองซิแทบจะประทุออกมาทีเดียว

“ฉันสักห้าทุ่มก็แล้วกัน” เขาพูดด้วยเสียงแหบโหย

เขาอยากจะพูดแบบที่เล่นที่จริงว่า “จะแปลกอะไรถ้าหล่อนจะหลับหรือตื่น” เขาอยากจะบอกว่าเขาอยากพบหล่อนก่อนที่หล่อนจะหลับ แต่คำพูดเหล่านั้นกลับติดอยู่ที่คอของเขา เขากำลังจะกบฏต่อกฎอันลึกลับของบ้าน ด้วยเหตุที่กฎนี้เป็นกฎแปลก จึงควรได้รับการปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด เมื่อใดกฎนี้ถูกทำลายลง สถานที่แห่งนี้จะเป็นเพียงช่องธรรมดา ๆ เท่านั้น ความต้องการอย่างน่าเวทนาของชายชรารวมทั้งความเฝ้าฝันต่าง ๆ จะมลายหายไป ตัวเขาเองยังสะดุ้งจนแทบล้มหายใจเมื่อได้ยินว่าสามทุ่มนั้นยังหวัค้ำเกินไป เด็กสาวยังไม่หลับและหญิงประจำบ้านจะให้หล่อนนอนตอนห้าทุ่ม จะเรียกสิ่งนี้เป็นความมหัศจรรย์ของการออกจากโลกสามัญของมนุษย์ได้ไหม เพราะเด็กสาวคงนอนหลับโดยไม่ตื่นแน่นอน

จะเร็วหรือช้าเกินไปไหมที่จะไปที่บ้านที่เขาไม่เคยคิดจะกลับไปอีกในช่วงเวลาสองอาทิตย์ อย่างไรก็ตามเขาไม่ได้หักห้ามใจที่อยากนั้น เขาไม่ได้หมกมุ่นอยู่กับการไถ่โลมที่น่าเกลียดซึ่งชายชราชอบปฏิบัติต่อสตรี อันที่จริงเขาก็ไม่แก่จนถึงกับหลงแบบคนแก่ที่มาเยือนสถานที่แห่งนี้ และการมาเยือนครั้งแรกนั้นก็มิได้ฝากร่องรอยความทรงจำอันน่ารังเกียจไว้ ความรู้สึกผิดยังคงอยู่ แต่เขารู้สึกว่าตลอดหกสิบเจ็ดปีในชีวิตของเขา เขายังไม่เคยใช้เวลากลางคืนอย่างบริสุทธิ์สะอาดเช่นนี้มาก่อนเลย และความรู้สึกนี้ยังคงอยู่กับเขาในตอนเช้าที่ตื่นขึ้นมา ดูเหมือนว่ายานอนหลับนั้นออกฤทธิ์และเขาก็หลับจนถึงแปดโมงเช้าซึ่งนับว่าสายเกินกว่าปกติ

ไม่มีร่างกายส่วนใดของเขที่ได้แตะต้องเด็กสาว การได้สัมผัสตื้นขึ้นมามีท่ามกลางความอบอุ่นของวัยเยาว์และได้กลิ่นอันนุ่มนวลของเด็กสาวนั้นเป็นการสัมผัสที่หอมหวานสดใสทีเดียว

เด็กสาวนอนตะแคงหันหน้ามาทางเขา ศีรษะของหล่อนโน้มมาข้างหน้าและทรวงอกของหล่อนคู้อยู่ข้างใน จากเงาขากรรไกรของหล่อน เขาเห็นรอยจาง ๆ บนลำคอระหงนั้น ผมยารสลายของหล่อนแผ่กระจายบนหมอน เขามองไล่ขึ้นไปตั้งแต่ริมฝีปากที่หุบสนิท คิ้วและขนตา โดยปราศจากความกังขาในความเป็นพรหมจารีัยของหล่อน หล่อนอยู่ใกล้เขาเสียจนดวงตาที่ฝ้าฟางของเขาสามารถมองเห็นไรขนของหล่อนได้ แต่ผิวของหล่อนก็เปลี่ยนแปลงนัก ไม่มีไผ่ผ้าแม้แต่จุดเดียวบนใบหน้าหรือลำคอนั้นเลย เขาลืมฝันร้ายเสียสิ้น และขณะที่ความเอ็นดูต่อเด็กสาวหลังไหลเข้ามาสู่กายเขา เขาก็เกิดความรู้สึกกราวกับเด็กว่าหล่อนก็รักเขาด้วยเช่นกัน เขาแตะทรวงอกของหล่อนและประคองไว้ในอุ้งมือ มีบางสิ่งบางอย่างวาบขึ้นมาจากสัมผัสนั้น รวากับว่านี่คือปทุมกันของมารดาเขาก่อนที่ท่านจะตั้งท้องเขา เขาหัดมือกลับแต่ความรู้สึกนั้นกลับแผ่ซ่านจากหน้าอกไปถึงไหล่ของเขา

เขาได้ยืมประตูห้องถัดไปเปิดออก

“คุณตื่นแล้วรึยังคะ” หญิงประจำบ้านถาม “ดิฉันเตรียมอาหารไว้ให้แล้ว”

“ตื่นแล้ว” เองสุรีรับตอบ แสงอาทิตย์ยามเช้าที่ลอดเข้ามาตามบานเกล็ดนั้นดูสว่างจ้าอยู่บนม่านกำมะหยี่ แต่แสงยามอรุณมิได้กลมกลืนกับแสงจากเพดาน

“งั้นดิฉันจะนำอาหารเข้ามานะคะ”

“เอาสิ”

เอ็งซึบตั๋วขึ้นและลูบไล้ผมของเด็กสาวอย่างเบามือ

เขารู้ว่าหญิงผู้นั้นจะต้องให้แขกกลับไปก่อนที่เด็กสาวจะตื่นขึ้นมา หล่อนนำอาหารเข้ามาให้เขาอย่างเงิบ ๆ เด็กนั้นจะนอนไปอีกนานเท่าไรกัน คงไม่มีประโยชน์อันใดที่จะถามอะไรนอกเรื่อง

“เด็กน่ารักมากนะ” เขาพูดไปเรื่อย ๆ

“คะ แล้วคุณฝันดีรึเปล่าคะ”

“ก็ฝันดี”

“ลมและคลื่นสงบลงแล้วเช้านี้” หล่อนเปลี่ยนเรื่องพูด

“คงจะเป็นอย่างที่เขาว่าลมว่าว”

แต่เมื่อเขามาที่นี้เป็นครั้งที่สองภายในครึ่งเดือน เขาก็ไม่รู้สึกอยาก رؤอยากเห็นเช่นครั้งแรก แต่กลับรู้สึกสงสัยและเขินอาย ความตื่นเต้นยิ่งรุนแรงขึ้น ความกระวนกระวายที่ต้องรอดตั้งแต่สามทุ่มถึงห้าทุ่มนั้นสร้างความตื่นเต้นให้เขามาก

หญิงคนเดิมช่วยเปิดประตูให้เขา รูปภาพเลียนแบบในห้องนั้นก็เป็นภาพเดิม เขาก็มีรสเลิศเช่นเดิม เขารู้สึกประหม่ายิ่งกว่าการมาเยือนในครั้งก่อน แต่เขาก็พยายามทำตัวราวกับลูกค้าที่เจนสนาม

“แถวนี้อากาศอบอุ่นดินะ” เขาพูดขึ้นในขณะที่กวาดสายตามองดูภาพของตำบลเชิงเขาท่ามกลางใบไม้แดงในฤดูใบไม้ร่วง “ฉันคิดว่าใบเมเปิลจะเหี่ยวเฉาโดยไม่เปลี่ยนเป็นสีแดงเสียอีก แต่ที่ไหนได้มันกลับเป็นสีคล้ำ ฉันยังไม่ได้เห็นสวนของเธอจริง ๆ เสียที

เป็นการสนทนาที่ผิดกาลเทศะอะไรเช่นนั้น

“ดิฉันคิดว่าอากาศค่อนข้างหนาวแล้ว ดิฉันจะเอาผ้าห่มไฟฟ้า

มาวางไว้ให้ เป็นผ้าห่มที่มีสวิตช์สองตัวสำหรับคนสองคน คุณ
ปรับข้างของคุณได้ตามสบาย” หล่อนบอกอย่างซาเย็น

“ฉันยังไม่เคยใช้ผ้าห่มไฟฟ้าเลย”

“คุณปิดสวิตช์ข้างคุณได้ถ้าคุณชอบอย่างนั้น แต่ดิฉันต้อง
ขอร้องไม่ให้คุณปิดข้างของเด็กนั้น”

ก็เพราะตัวของหล่อนล่อนจ้อนนะสิ เขารู้ดีนี่นา

“เป็นความคิดที่เข้าที ผ้าห่มผืนหนึ่งที่คนสองคนจะปรับ
อุณหภูมิได้ตามใจชอบ”

“ของอเมริกันะคะ แต่กรุณาอย่าลำบากไปปิดสวิตช์ข้าง
ของเด็กแก คุณคงเข้าใจนะ ไม่ว่าจะหนาวเพียงใดก็ตามแกจะไม่มี
วันตื่นขึ้นมาเป็นอันตราย” เขาไม่ต่อปากต่อคำ

“หล่อนมีประสบการณ์มากกว่าคนก่อน”

“ว่าไงนะ”

“แก่นารักมาก ดิฉันเชื่อว่าคุณจะไม่ทำอะไรเกินเลยกับ
แก มันไม่สมควรที่เราจะเอาผู้หญิงที่ไม่สวยมา”

“ไม่ใช่คนเดียวกับคราวที่แล้ววี”

“ไม่ใช่ค่ะ คีนนี่เป็นอีกคนหนึ่ง ไม่ดีรีคะที่ได้คนใหม่”

“ฉันไม่หลายใจอย่างนั้นหรอก”

“หลายใจ แล้วมันเกี่ยวอะไรกับความหลายใจด้วยคะ”

ดูเหมือนว่าในความเป็นกันเองของหล่อนมีรอยยิ้มหยัน
ซ่อนอยู่ “ไม่มีแขกคนใดของดิฉันที่เจ้าชู้นักหรอกค่ะ พวกเขา
มีความเป็นสุภาพบุรุษพอที่ดิฉันจะวางใจได้” หล่อนเ้มปาก
ในขณะที่พูด แต่มิได้มองดูเขาเลย น้ำเสียงเย้ยหยันนั้นทำให้
เองซิฉุนโกรธ แต่เขาก็หมดปัญญาที่จะสรรหาคำพูดมาตอบได้
หล่อนเป็นใครกันเล่าถ้าไม่ใช่แม่เลี้ยงที่เย็นชาและเจนสั่งเวียน

“คุณอาจคิดว่าเป็นเรื่องสับสนหลายใจ แต่เด็กแกหลับสนิท แกไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าแกนอนกับใคร เด็กคนก่อนกับเด็กคนนี้จะไม่มีวันรู้อะไรเกี่ยวกับคุณเป็นอันขาด การพูดถึงความสับสนหลายใจออกจะเป็นคนละเรื่อง”

“เอาละ ฉันเข้าใจ มันเป็นคนละเรื่องไม่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของมนุษย์”

“คุณหมายความว่ายังไง”

คงเป็นเรื่องแปลกทีเดียวถ้าจะบอกว่าชายแก่ที่มีได้เป็นชายชาติตรีอีกต่อไปจะต้องมาอาศัยเด็กสาวที่ถูกวางยาให้หลับเป็นเพื่อนนั้น มิใช่ความสัมพันธ์ฉันมนุษย์ ในเมื่อตัวเขาเองก็มาที่บ้านนี้ในตอนนี่

“แล้วมีอะไรผิดปกติเกี่ยวกับการสับสน” เสียงหล่อนอ่อนลง ไปอย่างน่าประหลาด หล่อนยิ้มอย่างอ่อนโยนให้กับคนแก่ “หากคุณชอบเด็กอีกคนมาก ดิฉันจะจัดหาหล่อนไว้ให้คราวหน้าที่คุณมา แต่คุณอย่ามาพูดที่หลังเขี้ยวนะคะว่าชอบคนนี้นักกว่า”

“งั้นรี เธอหมายถึงอะไรเมื่อบอกว่าหล่อนมีประสบการณ์มากกว่า ยังไง ๆ หล่อนก็หลับสนิทอยู่ดี

“ใช่ค่ะ” หล่อนลุกขึ้น เปิดประตูห้องถัดไปมองเข้าไปข้างใน และวางกุญแจไว้ตรงหน้าเตาเองซุชิ “หวังว่าคุณคงหลับสนิท”

เองซุชิน้ำร้อนใส่กาและเติมน้ำชาถ้วยหนึ่งอย่างช้า ๆ อย่างน้อยที่สุดเขาก็อยากจะเติมน้ำชาตามสบาย แต่มือของเขากลับสั่น เขาก็พบว่ามันไม่ได้เกิดจากความชรา เขายังไม่ใช่แขกที่ควรแก่การวางใจ จะเป็นอย่างไรนะถ้าเขาจะฝืนกฎของบ้านนี้ด้วยการ แก้วคันให้กับชายชราที่มาที่นี่และถูกเหยียดหยามเยาะเย้ย นี่แหละคือวิธีการแบบมนุษย์ที่จะเป็นมิตรกับเด็กสาว เขาไม่รู้ว่า

หล่อนถูกวางยามากน้อยเพียงใด แต่เขาคงจะปลุกหล่อนให้ตื่นได้บ้างหรอกถ้าเขาทำรุนแรง นั่นคือความคิดคำนึงของเขา แต่หัวใจกลับไม่โลดเต้นตามการทำทายนั่นเลย

ความหลังอันน่าชิงชังของชายชราผู้อ้างว่างเปล่าเปลี่ยวที่มายังบ้านหลังนี้นั้นได้สืบคลานเข้ามาใกล้ตัวเอนูซิแล้ว ในร่างหกสิบเจ็ดปีแห่งชีวิตของเขา เอนูซิได้สัมผัสถึงส่วนใดแห่งความไพศาลอันสุดจะประมาณ หรือความลึกล้ำสุดหยั่งถึงได้ในเรื่องเพศบ้างยิ่งกว่านั้นรอบ ๆ ตัวของชายชราเนื้อหนังมังสาของเด็กสาวที่สดสะพร่งและงดงามก็เกิดขึ้นอยู่ทุกวัน เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเป็นการโหยหาอาวรณ์ต่อความฝันที่ยังค้างอยู่ หรือความเสียดายต่อวันเวลาที่ลับสูญไปโดยไม่สามารถจะเรียกกลับคืนมาได้ของพวกชายชราผู้อ้างว่างดูเหมือนว่ามันจะแผ่ร่นอยู่ในความลึกลับของวิมานบาปแห่งนี้ เอนูซิเคยคิดว่าเด็กสาวที่หลับไหลเหล่านี้เป็นเสมือนเสรีภาพตลอดกาลสำหรับชายชรา พวกหล่อนได้พูดสิ่งที่พวกชายชราปรารถนาด้วยการหลับสนิทและไม่เอื้อนเอ่ยสิ่งใด

เขาลุกขึ้นเปิดประตูห้องถัดไป กลิ่นอันอบอุ่นก็อวลมาสู่เขา เขายิ้ม ทำไมเขาจึงต้องรื้อรอก เด็กสาวนอนวางมือทั้งสองบนผ้านวมเล็บของหล่อนเป็นสีชมพู ลิปสติกบนริมฝีปากของหล่อนเป็นสีแดงกำ หล่อนนอนหงายอยู่

“เคยมาก่อนอย่างนั้นรึ” เขาพิมพ์ำขณะที่เดินเข้าไปหาหล่อน แก้มของหล่อนเป็นสีแดงเรื่อจากไอร้อนของผ้าห่ม และหน้าของหล่อนทั้งหน้าก็เป็นสีแดงด้วย กลิ่นอันอบอุ่นนั้นตลบอบอวลทีเดียว เปลือกตาตุ๋มและแก้มอ้ม ลำคอเนียนผ่องเสียนซึ่มซับเอาแสงสีแดงเลือดนกของม่านกำมะหยี่ไว้ ดวงตาปิดสนิทให้ความรู้สึกเหมือนกับว่าแหม่มคนน้อย ๆ กำลังหลับอยู่ ขณะที่เขาหันหลังให้

หล่อนและถอดเสื้อผ้าออก กลิ่นอันอบอุนั้นก็หุ้มตัวเขาไว้ ห้องทั้ง
 ห้องเต็มไปด้วยความอบอุนนั้น

ผู้ชราไม่สามารถจะสงวนท่าทีอย่างที่เขาเคยทำกับเด็กสาว
 คนก่อนได้ หญิงนี้สามารถจะเย้ายวนชายไม่ว่าจะตื่นหรือหลับ
 ขนาดว่าถ้าเขาจะต้องละเมิดกฎของบ้านนี้ เขาก็จะต้องโทษว่า
 เป็นความผิดของหล่อนมากกว่า เขาหลับตาลงราวกับจะเสพลุซ
 ที่กำลังจะมาถึง และความอบอุนมีชีวิตชีวาก็ไหลเล่นขึ้นมาจาก
 ส่วนลึกในตัวเขาจริงอยู่ที่ว่าเด็กคนนี้ดีกว่า แต่การที่ไปเสาะแสวงหา
 เด็กสาวอย่างนี้มาได้นับเป็นปริศนาของบ้านหลังนี้ เขาอนแออยู่
 ในความหอมหวานนั้นและคิดว่าตัวเองด้อยเกินกว่าที่จะไปสัมผัส
 ตัวหล่อน ถึงเขาจะไม่รู้มีความรู้ในเรื่องกลิ่นหอมของน้ำมันนัก
 แต่ก็แน่ใจว่ากลิ่นที่ได้เป็นกลิ่นจากกายของเด็กสาวเอง คงไม่มี
 ความสุขใดที่จะเสมอเหมือนการได้หลับไปในบรรยากาศเช่นนี้เป็น
 แน่ เขาอยากจะหลับเหลือเกิน เขาเขิบเข้าไปใกล้หล่อนอย่าง
 เงียบๆ หล่อนพลิกตัวเบาๆ เข้ามาหาเขาราวกับเป็นคำตอบ แขนของ
 หล่อนที่อยู่ใต้ผ้าห่มกางออกราวกับจะตระกองกอดเขาไว้

“เธอตื่นอยู่รีเปล่า” เขาถามพร้อมกับเขิบห่างออกมาและจับ
 คางของหล่อนสั้นเบาๆ “เธอตื่นอยู่รีเปล่า” เขาออกแรงมากขึ้น
 แต่หล่อนกลับหันหน้าหนีราวกับจะหลบเขา และเมื่อหล่อนทำดังนั้น
 มุมปากของหล่อนก็เผยออกเล็กน้อย ปลายนิ้วชี้ของเขาสัมผัส
 เข้ากับฟันสองสามซี่ของหล่อน เขาหยุดนิ่งอยู่อย่างนั้น ริมฝีปาก
 ของหล่อนมิได้ขยับเขยื้อนเลย หล่อนหลับสนิทจริง ๆ มิใช่การ
 เสแสร้ง

การที่เขาไม่ได้คาดหวังว่าเด็กสาวในคืนนี้จะต่างจากคืนก่อน
 ทำให้เขาต่อว่าผู้หญิงประจำบ้าน แต่เขาก็รู้ว่าการให้เด็กสาว

กินยานอนหลับติดต่อกันทุกคืนย่อมเป็นอันตราย อาจจะคิดได้ว่า เองซีและชายชราคนอื่น ๆ ต้องถูกจัดให้พบกับหญิงสาวต่างหน้า ก็เพื่อสุขภาพของพวกผู้หญิงเอง แต่บนชั้นสองของบ้านหลังนี้ ก็รับแขกได้เพียงคนเดียวมิใช่หรือ เองซีไม่สู้รู้อะไรเกี่ยวกับชั้นล่างนัก ถึงจะมีห้องสำหรับแขกก็คงจะมีได้ไม่เกินหนึ่งห้อง เขาถึงไม่อยากคิดว่าจะมีเด็กสาวหลายคนให้แก่บุรุษชราที่มาที่นี่แล้วเด็กสาวเหล่านี้จะสวยในแบบที่แตกต่างกันออกไปอย่างเช่นเด็กสาวในคำคืนนี้กับคนเมื่อคืนก่อนไหมนะ

พื้นที่นิ้วของเองซีสัมผัสให้ความรู้สึกที่ว่าขึ้นเพราะที่นิ้วของเขามีอะไรเป็นเมือกเหนียวติดอยู่ เขากรีดนิ้วไปตามรูปปากของหล่อนและสัมผัสไปตามแนวฟันนั้นสองสามครั้ง ริมฝีปากนอกแห้งผากแต่ด้านในชื้นและเรียบ ฟันซี่ขาวเกและซ้อนกันอยู่ เขาจับฟันซี่ที่เกไว้ระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ เขาคิดจะวางนิ้วไว้หลังฟันของหล่อน แต่แม้หล่อนจะหลับหล่อนก็ขบฟันไว้และไม่ยอมปล่อยมันให้เป็นอิสระ เมื่อเขาดึงนิ้วออกมา นิ้วจึงเป็นสีแดงก่ำทีเดียว แล้วเขาจะใช้อะไรเช็ดลิปสติกเล่า ถ้าเขาใช้ปลอกหมอนเช็ด จะดูเหมือนกับว่าหล่อนทำเลอะเทอะตอนที่หล่อนคว่ำหน้าลง แต่ดูเหมือนว่ามันจะไม่ยอมออกง่ายๆ เว้นแต่ว่าเขาจะใช้ลิ้นเลียมันให้เปียกและเขาก็รู้สึกคลื่นไส้เมื่อคิดว่าจะต้องแตะปากเข้าที่นิ้วสีแดง เขาเช็ดนิ้วเข้ากับดินผมนตรงหน้าผากของหล่อน ขณะที่เขาเช็ดนิ้วหัวแม่มือและนิ้วชี้อยู่ เขาก็ใช้นิ้วทั้งห้าตรวจดูดมของหล่อนไปด้วย เขาพนมเล่นและในที่สุดผมนก็พันกันยุ่งเหยิง ปลายผมนของหล่อนเกิดประจุไฟฟ้าแล่นมาที่นิ้วของเขาด้วย กลิ่นผมแรงขึ้น บางทีส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะไอร้อนจากผ้าห่มไฟฟ้าและกลิ่นของหญิงสาวที่อยู่ใต้ผ้าห่ม ขณะที่เขาเล่นกับผมนของหล่อน

เขาก็สังเกตเห็นรอยตรงโคนผมซึ่งสะอาดราวกับวาดไว้โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งเส้นตรงต้นคอยาวระหงที่มีผมสั้นปัดขึ้น ผมที่ปรกอยู่บน
หน้าผากดูสั้น ๆ ยาว ๆ ไม่เป็นระเบียบราวกับขาดการดูแล เขาเสย
ผมของหล่อนขึ้นและจ้องมองดูคิ้วและขนตาของหล่อน มืออีกข้าง
หนึ่งซ่อนไว้เส้นผมเพื่อที่จะสัมผัสหนังศีรษะ

“หล่อนหลับจริง ๆ” เขาพึมพำกับตนเองพร้อมทั้งจับปอยผม
ของหล่อนไว้และกระตุกเบา ๆ

ดูเหมือนหล่อนจะห่อหุ้มด้วยความเจ็บปวดและกลิ้งตัวคว่ำ
หน้าลงทำให้หล่อนเข้ามาใกล้ชายชรายิ่งขึ้น แขนทั้งสองของ
หล่อนเปล่าเปลือย แขนข้างขวาวางพาดอยู่บนหมอน แก้มขวา
แนบอยู่กับแขนข้างนั้น เองซิจึงเห็นแต่เพียงนิ้วของหล่อนซึ่งกาง
แผ่ออก นิ้วก้อยอยู่ใต้ขนตาและนิ้วชี้อยู่ที่ริมฝีปาก นิ้วหัวแม่มือ
ของหล่อนซุกอยู่ใต้คางสีแดงซึ่งมีริมฝีปากที่อัมย้อยลงพองาม
สีแดงของเล็บยาวทั้งสี่ของหล่อน ตัดกับสีขาวของปลอกหมอน
ข้อศอกข้างซ้ายของหล่อนถึงอดด้วย มือนั้นเกือบจะอยู่ใต้ตาของ
เองซิทีเดียว นิ้วที่เรียวยาวเมื่อเทียบกับแก้มที่เต็มอิมของหล่อนทำ
ให้เขาคิดถึงลักษณะขาเรียวที่เหยียดเต็มที่ของหล่อน เขาใช้ฝ่าเท้า
คลำหาขาของหล่อน นิ้วมือซ้ายของหล่อนคลายออกในท่าสบาย
แนบแก้มข้างหนึ่งบนหลังมือ น้ำหนักนั้นก่อให้เกิดอาการกระตุก
ไปถึงหัวไหล่ของหล่อนทีเดียว แต่หล่อนไม่มีแรงพอที่จะชักมือ
กลับ เขานอนนิ่งอยู่ในท่านั้นครู่หนึ่ง หล่อนขยับไหล่เล็กน้อย
เพื่อจะเหยียดแขนออกไป หล่อนมีไหล่ที่อิมเต็มและกลมกลิ้ง
ขณะที่เขาดึงผ้าห่มขึ้นมา เขาก็ตระกองกอดไหล่อันกลมกลิ้งนั้น
ไว้อย่างเบามือ เขาเคลื่อนริมฝีปากจากหลังมือมาแนบไว้ที่
แขน กลืนไหล่และต้นคอของหล่อนช่างเย้ายวนนัก หลังและไหล่

นั้นสั้นเล็กน้อยร่าเริงชายชราให้ซบเข้าหา แต่แล้วอาการนั้นก็หายไปทันที

บัดนี้ถึงเวลาที่เขาจะต้องปฏิบัติกรต่อทาสสาวผู้ถูกวางยาให้สลบไสลเป็นการแก้แค้นแทนชายชราที่มามีบ้านนี้และต้องได้รับความขมขื่นถูกเหยียดหยาม เขาจะละเมิดกฎของบ้านนี้ละ เขารู้ว่าอาจจะไม่ได้รับอนุญาตให้มาที่นี่อีก เขาหวังจะปลุกหล่อนด้วยความรุนแรงของเขา แต่ในทันทีนั้นเขาก็ต้องถอยออกมาเพราะได้พบหลักฐานอันเด่นชัดว่าหล่อนเป็นสาวพรหมจารีย์

เขาครางในขณะที่ถอยห่างออกมา ลมหายใจของเขาแรงขึ้น ชีพจรเต้นเร็วขึ้นเพราะความอัศจรรย์ใจมากกว่าการหยุดทำอย่างกะทันหัน เขาหลับตาลงและพยายามสงบสติอารมณ์ เป็นการง่ายสำหรับเขาที่จะทำเช่นนี้ แต่คงเป็นการยากสำหรับคนหนุ่ม เขาหลับมหล่อนและลืมตาขึ้นอีกครั้ง หล่อนยังคงนอนคว่ำ อายุเท่านี้แต่ยังเป็นโสเภณีที่สาวบริสุทธิ์ หล่อนจะเป็นอะไรได้นะถ้าไม่ใช่โสเภณี เขาบอกตัวเองเช่นนั้นหลังจากพายุพัดผ่านไปแล้ว ความรู้สึกที่เขามีต่อเด็กสาวและต่อตนเองก็เปลี่ยนไป และคงไม่หวนคืนมาดังเดิมอีกเขาไม่รู้สึกเสียใจเลย คงจะไม่ใช่เรื่องที่สนุกแน่ถ้าเขาจะทำอะไรกับเด็กสาวที่หลับสนิทไม่รู้เรื่องรู้ราว ความอัศจรรย์ใจที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ใบหน้าที่คล้ายกับแม่มดเจ้าเสน่ห์นั้นทำให้เอนูชิไขว้เขว เขากำลังจะเดินไปบนเส้นทางต้องห้าม และบัดนี้เขารู้แล้วว่าชายชราที่เป็นแขกมาที่นี่ด้วยความสุขที่สะท้อนอารมณ์ ความโหยหาที่รุนแรง และความเศร้าสลดสุดพรรณนา แม้ว่าความสุขเช่นนั้นจะเป็นความคึกคะนองแบบง่าย ๆ เป็นการซบตัวให้เป็นหนุ่มอีกครั้งอย่างง่าย ๆ ของชายชรา แต่มันก็แฝงไว้ด้วยบางสิ่งที่ไม่มีความ

หวนคืนมา ไม่ว่าจะเศร้าเสียตายเพียงใดหรือจะใช้ความพยายามรักษามันเพียงใดก็ตาม การที่แม่มดเจ้าเสน่ห์ผู้เชี่ยวชาญในคำคินนี้ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่นั้นดูจะเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นถึงวัยอันเสื่อมของชายชรามากกว่าจะเป็นเครื่องแสดงถึงการรักษาคำมั่นสัญญาของเขา พรหมจารีของเด็กสาวเป็นเสมือนความอัปลักษณ์ของชายชรามากกว่า

บางทีมือที่ชุกอยู่กับแก้มของหล่อนอาจจะชา หล่อนยกมันขึ้นมาเหนือศีรษะและค่อย ๆ งอนิ้วสองสามครั้ง มือนั้นกระทบกับมือของเอจซีที่ยังคงสำรวจเส้นผมของหล่อนอยู่ เขาจับมันไว้ นุ่ม ๆ นั้นเย็นเล็กน้อย เขาบีบมันราวกับจะขยี้ให้แหลก หล่อนขยับไหล่ซ้ายขึ้นและพลิกตัวพร้อมทั้งยกแขนซ้ายโพลไปที่ป่าของเอจซีราวกับจะกอดเขาไว้ เป็นแขนที่ไร้พลังและความรู้สึกและไม่สามารถโอบคอบเขาให้ได้ ใบหน้าของหล่อนที่หันมาทางเขานั้นอยู่ใกล้มาก จนกระทั่งความขาวแห่งใบหน้านั้นทำให้ตาของเขาพร่า คิ้วของหล่อนออกจะดกเกินไป ขนตาก็ก่อให้เกิดเงาสีเข้มมาก เปลือกตาและแก้มที่อูม คอที่ยาวล้นแต่สนับสนุนความรู้สึกครั้งแรกของเขาก่อนที่หล่อนเป็นแม่มดเจ้าเสน่ห์ ทรวงอกของหล่อนแม้จะอิมเต็มแต่ก็คล้อยลงแล้วเล็กน้อย และสำหรับเด็กสาวญี่ปุ่นแล้ว ห้วนมของหล่อนออกจะใหญ่และเต่งไป เขาไล่แผ่นหลังเรื่อยไปถึงท่อนขาซึ่งเหยียดตรงจากสะโพก สิ่งที่อยู่ติดกันระหว่างร่างกายท่อนล่างกับท่อนบนของหล่อนคงจะเป็นเพราะความเป็นสาวพรหมจารีของหล่อนนั่นเอง

เขามองใบหน้าและลำคอของหล่อนอย่างสงบ ผิวของหล่อนเป็นผิวชนิดที่พร้อมจะรับแสงสะท้อนจาง ๆ จากสีแดงเลือดนกของผ้าม่านกำมะหยี่ ร่างของหล่อนถูกชายชราใช้เสียจนหญิงเจ้า

บ้านออกปากว่า “มีประสบการณ์” แต่กระนั้นหล่อนก็ยังเป็นสาวบริสุทธิ์อยู่ ทั้งนี้เพราะบรรดาชายเหล่านั้นแก่จนหมดสมรรถภาพ และหล่อนก็หลับสนิทเสียด้วย ขณะที่เขาถามตนเองว่าเด็กสาวหน้าเหมือนแม่מדเจ้าเสน่ห์ผู้นี้จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรในอนาคต เขาก็เกิดความรู้สึกเหมือนพ่อที่หวังลูกขึ้นมา ตัวเขาเองก็มีสิ่งบอกให้รู้ว่าเขาเป็นคนแก่ไปแล้ว เด็กสาวมาที่นี่เพราะเงินเป็นแน่ สำหรับชายชราผู้จ่ายเงิน การอนงค์ย้าง เด็กสาวเช่นนี้นับเป็นความสุขที่หาไม่ได้ในโลกนี้ ด้วยเหตุที่เด็กสาวหลับสนิท เขากษราเหล่านี้เลยไม่ต้องรู้สึกอับอายมีปมด้อยในเรื่องวัยของตน เขามีอิสระที่จะจมอยู่กับความฝันและความทรงจำถึงสตรีอย่างไม่มีขอบเขต นั่นเป็นเหตุผลที่พวกเขาไม่เสียดายเงินจำนวนมากกว่าเงินที่จ่ายให้หญิงที่ตื่นอยู่กระมัง และชายชรา ก็อุ่นใจได้ว่าเด็กสาวที่ถูกวางยาเหล่านี้จะไม่รู้สิ่งใดเกี่ยวกับเขาเลยและเขาเองก็ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเด็กสาว แม้แต่เสื้อผ้าอันจะเป็นกุญแจไขไปสู่ท่าทางและนิสัยใจคอของหล่อน เหตุผลนั้นมีมากกว่าการจะกล่าวเพียงง่าย ๆ ว่าเพื่อป้องกันความยุ่งยากที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง เหตุผลนั้นจึงเสมือนแสงประหลาดในกันบึงแห่งความมืดมิด

แต่เองซิผู้ชราที่ยังไม่รู้สึกรู้สึกับเคยกับการอยู่กับเด็กสาวที่ไม่พูดไม่ลืมตาและไม่รับรู้สิ่งใดเกี่ยวกับตัวเขา เขอยากเห็นดวงตาของเด็กสาวที่คล้ายแม่מדเจ้าเสน่ห์ผู้นี้ เขอยากได้ยินเสียงของหล่อนและพูดคุยกับหล่อน ร่างนั้นมีความเยือกเย็นแผงอยู่ หลังจาการู้สึกสะดุดกับความคิดที่ว่าเขาจะต้องเลิกลืมความคิดที่จะละเมิดกฎลึกลับนั้น เขาก็จะทำตามแบบชายชราคนอื่น ๆ เด็กสาวคนนี้แม้จะหลับสนิท แต่กลับเต็มไปด้วยชีวิตชีวายิ่งกว่าเด็กสาว

ในคืนก่อน ความมีชีวิตอยู่ที่กลืนสัมผัสและวิธีที่หล่อนเคลื่อนไหว

ยานอนหลับสองเม็ดวางอยู่ข้างกายเขาเหมือนเคย แต่สำหรับคืนนี้เขาไม่คิดว่าเขายากจะหลับในทันที เขาจะเฝ้าดูสาวคนนี้อีกสักนิด หล่อนมิได้นอนหลับนิ่งอยู่กับที่ หล่อนคงจะพลิกตัวกลับไปกลับมาส่ายสับสามสับครั้งได้ มือของหล่อนเปะปะมาถูเขา เขาคำพบเข้าของหล่อนเลยดิ่งมันเข้ามาใกล้

“อย่าคะ” ดูเหมือนหล่อนจะกล่าวด้วยเสียงอู้อี้ฟังไม่ได้ศัพท์

“ตื่นแล้วอะ” เขาดึงเข้าของหล่อนแรง ๆ เพื่อดูว่าหล่อนตื่นหรือไม่ เข้าของหล่อนงอเข้าหาเขาช้า ๆ เขาเอาแขนสอดเข้าไปใต้ลำคอของหล่อนและเขย่าศีรษะของหล่อนเบา ๆ

“อ้อ ฉันจะไปไหนกันนี้” หล่อนพูดออกมา

“เธอตื่นแล้วหรือ ลืมตาสี”

“อย่า อย่า” หน้าของหล่อนชนอยู่กับไหล่ของเขาราวกับจะหนีให้พ้นจากการถูกเขย่า หน้าผากของหล่อนสัมผัสกับคอของเขา ผมด้านหน้าของหล่อนทึมแดงจุมูกเขา ผมนั้นแข็งและระคายทีเดียว เงุขิหันหนีจากกลิ่นอันรุนแรงนั้น

“คุณจะทำอะไรนะ” เด็กสาวพูดออกมา “อย่านะ”

“ฉันยังไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย”

หล่อนละเมอออกมาเท่านั้น ในความหลับใหลนั้นหล่อนจะเข้าใจการเคลื่อนไหวของเขาผิดหรือว่าหล่อนฝันไปว่าหล่อนถูกชายชราคนอื่นรังแกในคืนก่อน ๆ หัวใจของเขาเต้นรัวเร็วขึ้นเมื่อคิดว่าแม้หล่อนจะละเมออย่างไม่ปะติดปะต่อ เขาสามารถจะพูดคุยกับหล่อนในทำนองสนทนาได้ บางทีเช้าวันพรุ่งนี้เขาอาจจะปลุกหล่อนขึ้นมาก็ได้ ว่าแต่ว่าหล่อนได้ยินเสียงของเขาหรือไม่ การที่หล่อนละเมอในขณะที่หลับน่าจะเป็นเพราะ

การสัมผัสของเขามากกว่าคำพูด เขาอยากจะลองตีหล่อนสักบ้าง
 หยิกหล่อนสักที แต่เขากลับดึงหล่อนเข้ามาในอ้อมแขนของเขา
 อย่างช้า ๆ หล่อนไม่ขัดขืนหรือพูดจากับเขาเลย ดูเหมือนว่าหล่อนจะ
 หายใจไม่ออก ลมหายใจอันหอมหวานของเด็กสาวปะทะใบหน้า
 ของเขา เขาถูกเด็กสาวที่เขาสามารถจะทำอะไรก็ได้ปลุกเร้าขึ้นมา
 อีกครั้งทำให้เขารู้สึกหายใจขัด ๆ ขึ้นมา หล่อนจะโคกเคี้ยวเพียงใด
 หากตื่นขึ้นมาพบว่าเขาได้ทำให้หล่อนมีราศีเสียแล้ว ทิศทางชีวิต
 ของหล่อนจะเปลี่ยนไปอย่างไร หล่อนจะไม้อู้อะไรเลยจนกว่าจะถึง
 เช้าวันรุ่งขึ้น

“แม่จ๋า” เสียงครางแผ่ว ๆ ดังขึ้นมา “แม่จะไปแล้ววี รอก่อน
 หนูขอโทษนะ หนูขอโทษ”

“เธอฝันถึงอะไร มันเป็นเพียงความฝันนะ” เอาใบบ่วงของ
 หล่อนเข้ามาในวงแขนและคิดหาทางให้หล่อนตื่นจากฝัน เสียง
 เศร้า ๆ ที่ร้องเรียกแม่นั้นซึมซาบเข้าสู่ดวงใจของเขา ทรวงอกของ
 หล่อนเบียดชิดอยู่กับหน้าอกของเขา หล่อนขยับแขนและพยายาม
 จะกอดเขาโดยคิดว่าเขาเป็นแม่ของหล่อนกระนั้นหรือ ไม่หรือ
 ถึงหล่อนจะถูกทำให้หลับ ถึงหล่อนจะเป็นพรหมจารีก็ก็ตาม
 หล่อนก็ยังเป็นแม่หมดเจ้าเสน่ห์ ตลอดหกสิบเจ็ดปีของชีวิตผ่านมา
 เองๆ ยังไม่เคยสัมผัสกับผิวสาวเช่นนี้อ่างเต็มไม้เต็มมือมาก่อน
 หากจะมีนิยายปรัมปราที่พิสดาร ณ ที่ใดที่ต้องการนางเอก หล่อน
 นี่แหละควรแก่การเป็นนางเอก

ดูเหมือนว่าหล่อนควรจะเป็นผู้ที่ถูกสาปมากกว่าจะเป็นแม่หมด
 หล่อนมีชีวิตชีวาเต็มที่แม้ในยามหลับ จิตวิญญาณของหล่อน
 ตกอยู่ในอำนาจของความหลับไหล แต่ร่างกายของหล่อนตื่น
 เต็มที่เฉกเช่นหญิงสาวทั่วไป ร่างกายของหล่อนปราศจากจิต

วิญญาณ มันถูกฝึกให้เป็นคู่ขาที่ข้าของเสียนาดหญิงประจำบ้าน
ขนานนามหล่อนว่า “มีประสบการณ์”

เขาคลายอ้อมแขนออกและดึงแขนอันเปลือยเปล่าของหล่อน
มาโอบเขาไว้ และหล่อนก็ทำได้อย่างนุ่มนวลด้วย เขานอนหลับ
ตานิ่งอยู่ปล่อยให้เคลิบเคลิ้มดังต้องมนต์อันบริสุทธิ์ เขาซึมซาบ
ถึงความปิติความสุขของชายชราที่มามีบ้านนี้ ความเศร้า ความ
อัปลักษณ์และความหดหู่แห่งวัยชราไม่มีอยู่ที่นี้ มีแต่เพียงความ
มีชีวิตชีวาแห่งวัยเยาว์เท่านั้น สำหรับชายชราที่เป็นไม้ใกล้ฝั่งนั้น
คงจะไม่มีเวลาใดยิ่งใหญ่ไปกว่าการลบความแก่ ขณะที่อยู่ในอ้อม
กอดของสาวน้อยที่เต็มไปด้วยเลือดฝาดแห่งวัยสาว แต่ชายชราที่
จ่ายเงินเพื่อการสังเวยตัวของเด็กสาวไม่มีความรู้สึกบาปบ้างเลยหรือ
หรือว่าความรู้สึกบาปที่ซ่อนเร้นอยู่มีส่วนช่วยเพิ่มรสชาติให้กับความ
มหัศจรรย์นั้น และราวกับว่าเขาลืมตัวไป เขาลืมไปว่าเด็กสาวนั้นก็
เป็นเครื่องสังเวย เขาจึงใช้เท้าของเขาคลำหานิ้วเท้าซึ่งเป็นส่วน
เดียวที่เขายังไม่ได้สัมผัส นีวนั้นยาวและนิ่มเช่นเดียวกับนิ้วมือ
ข้อต่อทุกข้อของขึ้นลงได้อย่างสะดวก แม้เพียงแค่ตรงนี้เองเขาก็ยังรู้สึก
ถึงมนต์ขลังอันลึกกลับในตัวเด็กสาวที่แผ่ซ่านมาสู่ตัวเขา หล่อน
สามารถใช้นิ้วเท้าเอื้อนเอ่ยบอกรักได้แม้ในยามหลับ แต่ชายชรา
หยุดฟังการเคลื่อนไหวของนิ้วเท้าราวกับฟังดนตรีแห่งความรักที่
ยังอ่อนหัด เขานิ่งฟังอยู่ขณะหนึ่ง

ดูเหมือนหล่อนจะผันไปความผันนั้นผ่านพ้นไปหรือยังนะ
บางทีมันอาจจะไม่ใช่ความผันก็ได้ บางทีการสัมผัสอันหนักหน่วง
ของชายชราได้ฝึกให้หล่อนละเมอเวลาหลับหรือตอบโต้ได้อย่าง
นั้นหรือ เนื้อตัวของหล่อนเอบอบเข้ายวนเริงจากกับเองก็ได้ทั้ง ๆ
ที่ตัวของหล่อนหลับอยู่ บางทีอาจเป็นเพราะเขาไม่คุ้นกับความลับ

ของบ้านนี้ก็ได้อีก เขาเลยยังคงปรารถนาจะได้ยินเสียงของหล่อนในยามหลับถึงแม้จะกระต่อนกระแท่นก็ตาม เขาอดสงสัยไม่ได้ว่าเขาควรจะพูดอะไร แต่ต้องส่วนใดจึงจะสามารถทำให้หล่อนตอบสนองเขาได้

“เธอไม่ได้ฝันแล้วรี ฝันว่าแม่ของเธอไปไหนรี”

เขาสำรวจรอยบุ๋มตามแนวสันหลังของหล่อน หล่อนขยับไหล่และคว่ำลงอีกครั้ง ดูเหมือนว่านี่จะเป็นท่านอนที่หล่อนชอบ หล่อนพลิกมาหาเองซ้ำอีกครั้งโดยใช้มือขวาแตะริมหมอนเบา ๆ แขนซ้ายของหล่อนก็วางอยู่บนหน้าของเอนูซิ แต่หล่อนไม่ได้กล่าวสิ่งใดออกมา ลมหายใจแผ่ว ๆ ของหล่อนส่งไต่มาจนถึงเขา หล่อนขยับแขนที่วางอยู่บนใบหน้าของเขาเพื่อให้อยู่ในท่าที่สบายขึ้น เขาประคองมือข้างนั้นไว้แล้ววางบนตาของเขา เล็บอันยาวของหล่อนช่วนเอาติ่งหูของเขาเข้าข้อมือของหล่อนขยับมาตรงตาขวา ส่วนที่แคบที่สุดของข้อมือกดลงบนเปลือกตาของเขา ด้วยความที่อยากจะให้มันอยู่อย่างนั้น เขาจึงใช้มือตึงเอาไว้ กลืนสับสนที่แผ่ผ่านผ่านตาของเขานั้นออกจะเป็นกลิ่นที่แปลกอีกเช่นกัน อีกทั้งยังก่อให้เกิดความฝันใหม่ ๆ อันเจิดจ้า ในช่วงฤดูนี้เองที่ดอกไม้ต้นแห่งเหมันต์ฤดูสองสามดอกได้ผลิบานอยู่ได้กำแพงหินสูงของวัดเก่าในยามาโตท่ามกลางแสงแดดอันอบอุ่น ดอกคามิเลียสีขาวในสวนใกล้ระเบียงของชิเซนได้^{๑)} ในฤดูใบไม้ผลิดอกวิสทาร์เรีย และดอกโรโดเดนดรอนสีขาวที่นารา ดอกคามิเลียก็บานและร่วงเต็มไปหมดในสวนของวัดคามิเลีย

ใช่แล้ว ดอกไม้เหล่านี้ได้รื้อฟื้นความทรงจำในอดีตของเขา

^๑ที่พักของอิชิการ่า โจซาง (๑๕๔๓-๑๖๗๒) ปราชญ์และนักเขียนตัวอักษรในโตเกียว

เกี่ยวกับบุตรสาวทั้งสามที่ออกเรือนไปแล้ว เขาได้เห็นดอกไม้เหล่านี้เมื่อตอนเดินทางไปกับบุตรสาวทั้งสาม หรือคนใดคนหนึ่ง ในสามคนนั้น ลูกสาวซึ่งบัดนี้ได้แต่งงานและเป็นแม่คนไปแล้ว ก็คงจะลืมเรื่องดอกไม้นี้ แต่เอนุก็ยังจำได้ดีและยังพูดถึงดอกไม้เหล่านี้กับภรรยาในบางครั้งที่นี่ก็ขึ้นมาได้ ดูเหมือนว่าภรรยาของเขาไม่รู้สึกลำบากใจลูกสาวที่แต่งงานไปแล้วนัก ซึ่งผิดกับตัวเอนุซิเอง ภรรยาของเขายังใกล้ชิดกับลูกสาวจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องอยู่กับความทรงจำว่าเคยได้เห็นดอกไม้เหล่านี้กับพวกลูก ๆ ยังมีดอกไม้ที่พบเห็นในระหว่างเดินทางที่หล่อนไม่ได้ไปด้วยอีกหลายชนิด

ลึกลงไปในดวงตาที่ทาบทัปไว้ด้วยมือของเด็กสาวนั้น ภาพของดอกไม้ดอกแล้วดอกเล่าก็ปรากฏให้เห็นใหม่สลับกัน หลังจากที่ถูกสาวแต่งงานไปแล้ว เขาก็เกิดเอ็นดูในเด็กสาวคนอื่น ๆ จนรู้สึกว่าการคืนของเขาเต็มไปด้วยชีวิตชีวา เด็กสาวในคำคืนนี้ก็เป็เด็กสาวอีกคนหนึ่ง เขาปล่อยแขนของหล่อนให้เป็นอิสระแต่แขนนี้กลับพาดอยู่บนดวงตาของเขา เมื่อตอนที่เขาเห็นดอกคามิเลียบานเต็มทีนั้น เขาอยู่เพียงลำพังกับลูกสาวคนเล็กสองสัปดาห์ก่อนที่หล่อนจะแต่งงาน เขาพาหล่อนออกท่องเที่ยวเพื่อเป็นการอำลา ภาพของดอกคามิเลียยังคงติดตาเขาอยู่อย่างแจ่มชัด การสมรสของลูกสาวคนเล็กนั้นเป็นเรื่องที่เจ็บปวดขมขื่นสำหรับเขา ชายหนุ่มสองคนแย่งชิงตัวหล่อน จนลูกสาวของเขาสูญเสียพรหมจรรย์ไป เพื่อให้จิตใจของหล่อนเบิกบานขึ้นบ้าง เอนุซิจึงชวนให้ลูกเดินทางเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ

กล่าวกันว่าคามิเลียเป็นดอกไม้แห่งความอัปโชค ทั้งนี้เพราะดอกไม้นี้ร่วงที่เดียวทั้งดอก แต่ต้นคามิเลียอายุสี่ร้อยปีที่

วัดคามิเลียนี้มีดอกคามิเลียห้าสีขึ้นปะปนกัน เป็นดอกคามิเลียชนิดกลีบซ้อน เวลาร่วงจะร่วงทีละกลีบ

“ตอนที่มันบานเต็มต้นนะคะ เราเก็บดอกได้ถึงวันละห้าหกละก้าทีเดียวแหละค่ะ” ภรรยาสาวของพระกล่าวกับเอนุชิ

เขาได้รับการบอกเล่าว่ายามที่ได้รับแสงอาทิตย์เต็มที่ ดอกคามิเลียซึ่งคลืบบานเต็มต้นกลีบดงามน้อยกว่ายามที่แสงอาทิตย์ส่องสว่างทางเบื้องหลัง เอนุชิกับลูกสาวคนสุดท้องกำลังนั่งอยู่บนระเบียงด้านตะวันตก ดวงอาทิตย์กำลังลับไปจากแมกไม้ ทั้งคู่กำลังดูดวงอาทิตย์อยู่ แต่พุ่มคามิเลียซึ่งมีใบหนาทึบและดอกดกนั้นได้บังแสงอาทิตย์ไว้ แต่ดูเหมือนว่าแสงก็ยังลอดพุ่มออกมาบริเวณเงาไม้ วัดคามิเลียเป็นวัดที่อยู่ในถิ่นจ่อแจและยากจนของตัวเมือง ไม่มีสิ่งใดให้ดูนอกจากต้นคามิเลียใหญ่ ๆ ดวงตาของเอนุชิบันทึกภาพดอกไม้นี้ไว้เต็มจนเขาไม่ได้ยินเสียงอันอีกทีก็ครึกโครมจากตัวเมืองเลย

“มันออกดอกสวยเหลือเกินนะ” เขากล่าวแก่บุตรสาว

“บางครั้งนะคะ เมื่อคุณตื่นขึ้นมาในตอนเช้า คุณจะเห็นกลีบของมันร่วงอยู่เต็มไปหมดจนคุณมองไม่เห็นพื้นดินเลยล่ะค่ะ” ภรรยาสาวของพระเล่าแล้วก็ทิ้งเอนุชิกับบุตรสาวไว้

มีที่ต้นไม้อันหนึ่งจะมีดอกถึงห้าสี เขาเห็นดอกคามิเลียสีแดง สีขาวและคามิเลียกลีบหยัก แต่เอนุชิเองก็ไม่สนใจที่จะพิสูจน์ว่ามันมีกี่สี ตัวเขาเองติดใจในต้นไม้นั้น การที่ต้นไม้มี่นี้มีอายุถึงสี่ร้อยปีสามารถผลิตดอกออกสะพรั่งได้ขนาดนั้นออกจะเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์อยู่ แสงอาทิตย์ยามอัสดงถูกกลืนหายไป ในดอกคามิเลีย ด้วยเหตุนี้ความอบอุ่นนั้นคงจะแผ่ร่วนอยู่ภายใน

ลำต้นของมัน แม้เขาจะไม่รู้สึกว่ามีลมเลย ถึงด้านนอกของต้นไม้กลับดูไหวเป็นพัก ๆ

ดูเหมือนว่าลูกสาวคนสุดท้ายของเขาจะไม่รู้สึกตื่นเต้นไปกับต้นไม้อันเลื่องชื่อเหมือนตัวเขาเอง นัยน์ตาของหล่อนดูไม่มีพลัง บางทีหล่อนอาจจะมัวหมกมุ่นอยู่กับตนเองจนไม่ได้มองต้นไม้ นั้น หล่อนเป็นลูกสาวคนโปรดที่สุดของเขา เหตุนี้หล่อนจึงมีความดีอันแบบลูกคนสุดท้ายและยิ่งเป็นมากขึ้นเมื่อพี่สาวของหล่อนแต่งงานไปแล้ว ลูกสาวคนโตทั้งสองของเขาเคยถามผู้เป็นมารดาด้วยความริษยาว่าเองซิตั้งใจจะหาลูกเขยเข้าบ้านให้ลูกสาวคนเล็กหรืออย่างไร ภรรยาของเขาได้เล่าเรื่องนี้ให้เขาฟัง ลูกสาวคนเล็กของเขามีนิสัยร่าเริงแจ่มใส ในสายตาของพ่อแม่ถือว่าเป็นเรื่องน่าเป็นห่วงที่หล่อนมีเพื่อนชายมากมาย แต่หล่อนก็มีชีวิตชีวาที่สุดในยามที่ถูกบุรุษห้อมล้อม ในบรรดาผู้ชายทั้งหมดนั้นหล่อนชอบอยู่เพียงสองคนจนแม่จับความรู้สึกได้ เพราะเห็นบ่อยกว่าคนอื่น คนหนึ่งในจำนวนนี้ได้ความบริสุทธิ์ของหล่อนไป หล่อนเฝ้ายามและหงุดหงิดแม้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นเปลี่ยนเสื้อผ้า ผู้เป็นแม่รู้สึกถึงความผิดปกติในตัวลูก จึงเฝ้ายามเฝ้าเด็กสาวก็สารภาพออกมาโดยไม่รีรอ เด็กหนุ่มผู้นั้นทำงานอยู่ในร้านสรรพสินค้าและอาศัยอยู่ในห้องเช่า ดูเหมือนว่าลูกสาวของเขาจะไปบ้านพ่อหนุ่มนั้นทันทีที่ถูกชวน

“คนนี้ใช่ไหมที่ลูกตั้งใจจะแต่งงานด้วย”

“ไม่ค่ะ ไม่ใช่คนนี้ได้ขาด” เด็กสาวตอบและปล่อยให้มารดาของหล่อนงงอยู่คนเดียว

ผู้เป็นแม่เลยแน่ใจว่าเจ้าหมอนั้นคงจะขึ้นใจลูกสาว หล่อนหารีอกับเองซิ สำหรับเองซิแล้วมันเหมือนกับว่าเพชรพลอยที่อยู่

ในมือเขามีรอยร้าว แล้วเขาก็ต้องตกใจมากขึ้นอีกเมื่อรู้ว่าลูกสาวได้รับหมั้นกับคู่แข่งอีกคนหนึ่ง

“คุณมีความเห็นอย่างไร” ภรรยาของเขาถามขึ้นขณะที่เขยิบเข้าใกล้ “จะตกลงไหม”

“ลูกบอกคนที่แหม่นด้วยรีเปล่า” เขาถามด้วยเสียงขุนเฉียว “หือ บอกรีเปล่า”

“เออ ฉันก็ไม่ได้ถามเรื่องนี้ ตัวฉันเองก็ตกใจเต็มที่ จะให้ฉันถามดูไหม”

“ช่างหัวมัน”

“คนส่วนใหญ่มักจะคิดว่าไม่สมควรเล่าให้คนที่เขากำลังจะแต่งงานด้วยฟัง เจ็บใจไปตลอดภัยที่สุด แต่คนเราไม่เหมือนกัน ลูกอาจทุกข์ทรมานจนตลอดชีวิตถ้าไม่ได้เล่าให้เขาฟัง”

“แต่เรายังไม่ได้ตกลงใจที่จะอนุญาตแคะนะ”

ในสายตาของเองซุชิ การที่เด็กสาวคนหนึ่งได้เสียกับชายหนุ่มคนหนึ่งแต่กลับไปรับหมั้นกับอีกคนอย่างกะทันหันนั้นนอกจะเป็นเรื่องที่ผิดธรรมชาติอยู่ เขารู้ว่าชายหนุ่มทั้งคู่ชอบลูกสาวของเขา ตัวเขาเองก็รู้จักกันทั้งคู่ดีจนคิดว่าแต่งกับคนไหนก็ได้ การหมั้นอย่างกะทันหันนี้เป็นแรงสะท้อนที่เกิดจากความตระหนกหรือไม่พอใจ ลูกหันไปหาเจ้าหนุ่มคนที่สองเพราะความขมขื่น ความโกรธซึ่ง ความผิดหวังไซ้ใหม่ ความสับสนอันเกิดจากความผิดไซ้หรือไม่ที่ทำให้ลูกเผลอไปหาเจ้าหนุ่มอีกคนด้วยความเร่าร้อนอย่างยิ่งหลังจากที่ถูกอีกคนข่มเหง เขาไม่น่าที่จะติเตียนลูกที่แค้นแค้นและทำตัวให้เลื่อมเสีย

แต่เองซุชิก็ไม่เคยคิดว่าเรื่องแบบนี้จะเกิดขึ้นกับลูกเขา พ่อแม่ทุกคนก็คงคิดเช่นนี้เหมือนกัน ดูเหมือนว่าเองซุชิจะวางใจ

เพราะลูกเป็นคนเก่งว่าเจิง กล้าอยู่ในหมู่ผู้ชาย เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดเรื่องอย่างนี้ขึ้นแล้ว ก็ไม่ใช่เรื่องที่น่าประหลาดใจเลย รูปร่างของลูกก็เหมือนกับผู้หญิงทั่ว ๆ ไป ผู้ชายสามารถใช้กำลังใจ ชื่นใจลูกได้ เพียงแต่คิดถึงการทำอันไม่น่าดูของลูก เองซุชิก็ยังเกิดความอับอายสอสู้อย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน เมื่อตอนที่ส่งลูกสาวคนโตสองคนไปดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ เขาไม่เกิดความรู้สึกอย่างนี้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอาจจะเป็นเพราะความรักของเจ้าหนุ่มที่ระเบิดออกมา มันเกิดขึ้นแล้วและเองซุชิก็ทำได้แต่เพียงการนึกกลับไปว่าร่างกายลูกสาวอยู่ในลักษณะที่ทำให้ไม่สามารถจะหยุดยั้งการกระทำนั้นได้เลย การคิดแบบนี้จะผิดไปจากพ่อคนอื่น ๆ ไหม เองซุชิมิได้ขัดขวางการหมั้นนั้นหรือปฏิเสธมันอย่างทันทีทันควัน เขาและภรรยาารู้เอาที่หลังว่าการแข่งขันของเด็กหนุ่มทั้งสองนั้นค่อนข้างจะรุนแรง ตอนที่เขาพาลูกไปเที่ยวโตและได้ดูดอกไม้เลียบานเต็มต้นนั้นเป็นตอนที่ลูกใกล้จะเข้าพิธีแต่งงานแล้ว มีเสียงดังหึ่ง ๆ อยู่ในต้นคามิเลียคงจะเป็นเสียงของฝูงผึ้งที่อยู่ในนั้น

สองปีหลังจากแต่งงานหล่อนก็ได้ลูกชายคนหนึ่ง สามียของหล่อนดูหลงลูกมาก บางครั้งในวันอาทิตย์ลูกชายและลูกสาวจะมาที่บ้านของเองซุชิ ลูกสาวมักจะเข้าไปช่วยแม่อยู่ในครัว ลูกชายจะป้อนนมลูกอย่างคล่องแคล่ว เองซุชิเห็นอย่างนี้แล้วก็คิดได้ว่าหนุ่มสาวทั้งสองคงจะอยู่กันอย่างราบรื่น แม้จะอยู่ในเกียวโต ลูกก็ไม่ค่อยได้มาเยี่ยมพ่อแม่บ่อยนักหลังจากที่แต่งงานไปแล้ว

“เป็นไงบ้างลูก” เขาเคยถามครั้งหนึ่งเมื่อลูกมาตามลำพัง

“เป็นไงนะรีคะ ก็สบายดีนี่คะ”

บางทีคนเราอาจจะไม่มีอะไรจะเล่าให้พ่อแม่ของตนฟังมาก

นักเกี่ยวกับชีวิตคู่ แต่เองซึกิรู้สึกผิดหวังและไม่ค่อยจะสบายใจนัก เพราะมันผิดวิสัยลูกคนเล็ก ซึ่งควรจะพูดถึงสามีของตนให้พ่อแม่ ฟังมากกว่านี้ แต่ลูกก็สววยขึ้นทุกวันเพราะกำลังเป็นสาวเต็มตัว แม้ว่าการเปลี่ยนแปลงนี้อาจจะเป็นการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย จากเด็กสาวเป็นหญิงที่แต่งงานแล้ว ความสดใสราวกับดอกไม้ นั้นคงจะไม่ปรากฏถ้ามีทุกข์ซ่อนเร้นอยู่ในใจ หลังจากที่คลอดบุตรแล้ว ผิวของลูกก็ใสราวกับว่าได้ชำระกายจนหมดจด และดูเหมือนว่าลูกจะสบายอกสบายใจขึ้น

แล้วนั่นคือเหตุผลหรือ เหตุผลที่ว่าขณะที่เขานอนอยู่ที่ “วิมานมายา” โดยมีแขนของเด็กสาวทาบบนเปลือกตา ภาพของดอกคามิเลียที่บ้านสะพานและดอกไม้อื่น ๆ จึงพรั่งพรูกลับมาหาเขา อันที่จริงทั้งในตัวของเด็กสาวที่หลับอยู่ตรงนี้กับตัวบุตรสาวคนสุดท้องของเขาจะมีความมั่งคั่งเยี่ยงดอกคามิเลียแฝงอยู่ก็หาไม่ แต่ความมั่งคั่งของร่างกายเด็กสาวมิใช่สิ่งที่จะรู้ได้ด้วยการมอง หรือเพียงแค่นอนเคียงข้างหล่อนเท่านั้น จะเอามันมาเปรียบกับความงามของดอกคามิเลียไม่ได้ สิ่งที่เหลือจากแขนของเด็กสาว มาสู่மானตาของเขาคือกระแสของความมีชีวิต ดนตรีแห่งชีวิต มนต์ขลังของชีวิต และสำหรับชายชราผู้หนึ่งมันคือการฟื้นคืนมามีชีวิตอีกครั้งหนึ่งนั่นเอง แขนของเด็กสาวก่ายอยู่บนตานี้ทำให้เขารู้สึกตาค้าง เขาก็จับแขนนั้นออกไป

ไม่มีที่ที่จะวางแขนหล่อนลงได้ บางทีอาจจะเป็นเพราะการเหยียดแขนไปบนหน้าอกของเองซึกิจะทำให้หล่อนนอนไม่สบาย หล่อนพลิกตัวมาทางเขากอีกครั้งแล้วขยับแขนทั้งสองข้างขึ้นมาไว้บนทรวงอกโดยที่นิ้วมือประสานกันไว้ มือนั้นกระทบหน้าอกของเองซึกิ มือนั้นมิได้ประสานกันในท่าไหวแต่ให้ความรู้สึของการ

ภาวนาอย่างนุ่มนวล เขาจับมือหญิงสาวที่ประสานกันไว้ในอุ้งมือทั้งสองของเขา ดูราวกับว่าเขาเองก็กำลังสวดภาวนาอยู่ด้วย เขาหลับตาลง คงจะเป็นความรู้สึกเศร้าของชายชราที่จับมือเด็กสาวที่หลับอยู่มากกว่าความรู้สึกอื่นใด

เสียงฝนตกกระทบท้องทะเลที่สงบดังแว่วมาเข้าหูเออซิดู เหมือนว่าเสียงที่แว่วมาแต่ไกลนั้นจะเป็นเสียงฟ้าร้องในฤดูหนาวมากกว่าจะเป็นเสียงรถยนต์เสียงนั้นฟังไม่ชัดเจนนัก เขาแกะมือของเด็กสาวออกและจ้องดูนิ้วทั้งสี่ยกเว้นนิ้วหัวแม่มือขณะที่จับมันเหยียดออกมาทีละนิ้ว เขาอยากจะจับนิ้วที่ยาวเรียวนั้นเข้าไปปากกัด หล่อนจะคิดยังไงกันนะถ้าตื่นขึ้นมาในเช้าวันพรุ่งนี้แล้วพบว่ามียอยฟันและเลือดซึมออกมาจากนิ้วเล็ก ๆ ของหล่อน เออซิดูวางแขนของเด็กสาวลงข้างกายของหล่อน เขามองดูทรวงอกที่อัมเต็ม หัวนมสีคล้ำขนาดใหญ่และเต่งของหล่อนเขาประคองมันขึ้นมา ทรวงอกนั้นค่อยลงเล็กน้อยและไม่อุ่นดังกายของหล่อนที่อบอุ่นเพราะผ้าห่มไฟฟ้า เขาคิดจะชบหน้าผากลงตรงหว่างอกจึงก้มหน้าลงไปใกล้เคียงแล้วกลับถอยห่างออกมาเพราะกลิ่นของเด็กสาว เขาพลิกตัวนอนคว่ำและกินยานอนหลับทั้งสองเม็ดเข้าไปพร้อมกันทีเดียว เมื่อเขามาที่นี้ในครั้งแรกนั้นเขากินยาเพียงเม็ดเดียว เมื่อเขาตื่นขึ้นจากฝันร้ายเขาก็กินยาเข้าไปอีกเม็ดหนึ่ง เขาได้รู้ว่ายานี้เป็นเพียงแค่นอนหลับ เขาหลับอย่างรวดเร็ว

เสียงสระอื่นใหม่ของเด็กสาวปลุกให้เขาตื่นขึ้นมา แล้วเสียงสระอื่นนั้นก็เปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะ เสียงหัวเราะนั้นดังติดต่อกัน เขาได้มือไปมาบนทรวงอกของหล่อนและเขย่าตัวหล่อน

“เธอฝันไปนะ เธอฝันไป เธอฝันถึงอะไรหรือ”

ความเจ็บหลังเสียงหัวเราะของหล่อนให้ความรู้สึกที่น่ากลัว แต่ยาที่เอนูซิกินเข้าไปก็ออกฤทธิ์ เขาทำได้เพียงแค่คลำนาฬิกาที่วางไว้ข้างหมอน ดีสามครึ่งเข้าไปแล้ว เขาเขยิบเข้าไปชิดหล่อน และดึงสะโพกของหล่อนเข้ามาใกล้เขา แล้วก็หลับไปอย่างอบอุ่น

เขาถูกหญิงประจำบ้านปลุกอีกเช่นเคยในเช้าวันรุ่งขึ้น
“คุณตื่นรึยังคะ”

เขาไม่ตอบ หล่อนไม่ได้เอาหูแนบประตูห้องหลับนี้หรือหาหรือ เขารู้สึกเกร็งไปทั้งตัวเมื่อรู้สึกว่ามีคนเข้ามาใกล้ การที่เด็กสาวยื่นไหล่อันเปล่าเปลือยออกมาและเหยียดแขนข้างหนึ่งไปทางศีรษะ คงเป็นเพราะความร้อนจากผ้าห่มไฟฟ้า

“คุณตื่นรึยังคะ”

เขายังไม่ยอมตอบเช่นเคย แต่กลับเอาศีรษะซุกเข้าไปใต้ผ้าห่ม ทรวงอกข้างหนึ่งของหล่อนเสียดสีกับคางของเขา เขารู้สึกราวกับมีไฟลุกอยู่ในตัวทันที เขาเอามือโอบหลังของหล่อนแล้วใช้เท้ากระหวัดตัวหล่อนเข้ามาใกล้

“คุณคะ คุณ” หญิงผู้นั้นเคาะประตูอยู่สามสี่ครั้ง

“ฉันทื่นแล้ว กำลังแต่งตัวอยู่ ดูเหมือนว่าหล่อนอาจจะเข้ามาในห้องถ้าเขาไม่ขานรับ

หญิงคนนั้นเอาของใช้พวกอ่างล้างหน้าและยาสีฟันเข้ามาในห้องถัดไป

“เป็นไงบ้าง ดีไหมคะ” หล่อนถามขึ้นในขณะที่นำอาหารเข้ามาให้เขา

“ดี ดี” เอนูซิกินพยักหน้ารับ “เมื่อไหร่หล่อนจึงจะตื่นขึ้นมาล่ะ”

“เอ...ก็โม่งกันนะ” หล่อนไม่ตอบทั้ง ๆ ที่รู้

“ฉันจะอยู่จนกว่าหล่อนตื่นขึ้นมาไม่ได้รี”

“นั่นเป็นสิ่งที่เราอนุญาตให้ไม่ได้ค่ะ” หล่อนรีบพูดขึ้นมาทันที “เราไม่ยอมอนุญาตให้แม้แต่แขกที่เป็นขาประจำของเรา”

“แต่หล่อนยอดเยี่ยมจริง ๆ”

“ดิฉันว่าคุณอย่าไปเกิดความรู้สึกอะไรที่ไม่เป็นเรื่อง ให้แก่เป็นแค่คุณนอนก็แล้วกัน แก่ไม่รู้ด้วยซ้ำไปว่าแกนอนอยู่กับใคร แก่ไม่ก่อปัญหาให้คุณหรอก”

“แต่ฉันจำหล่อนได้นี่ ถ้าเราบังเอิญเจอกันที่ท้องถนนล่ะ”

“คุณหมายความว่า คุณอาจจะตกแกหรือคะ กรุณาอย่าทำอย่างนั้นเลยคะ มันจะเป็นบาปเปล่า ๆ”

“บาปรี”

“ค่ะ บาปอย่างแน่นนอน”

“บาปเชียวระอะ”

“ดิฉันต้องขอรับรองคุณว่าอย่ายุ่งเลยดีกว่า นี่ก็เสียว่าให้แกเป็นเพียงนางนิทราอย่างนั้นดีกว่า ขอทีเถอะค่ะ” เขาอยากได้หล่อนกลับว่าเขายังไม่แก่หง่าเหงะถึงขนาดนั้น แต่เขาก็ห้ามใจไว้ได้

“ดูเหมือนว่าเมื่อคืนนี้ฝนตกใช่ไหม” เขาเอ่ยขึ้นมา

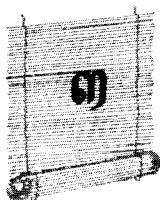
“จันรีคะ ดิฉันไม่ทราบเลย”

“ฉันแน่ใจว่าเป็นเสียงฝนแน่ ๆ”

ทะเลที่มองเห็นจากหน้าต่างมีคลื่นลูกน้อยใกล้แถวหน้าผา เป็นประกายระยิบระยับเมื่อต้องแสงอาทิตย์ยามอรุณรุ่ง.

อีกแปดวันต่อมาเองซึกก็ได้ไปบ้านนางนิทราอีกเป็นครั้งที่สาม โดยห่างจากครั้งแรกครึ่งเดือน แต่คราวที่สามนี้ย่นเวลาเข้ามาครึ่งหนึ่ง

นี่เขาเกิดต้องมนต์เสน่ห์ของนางนิทราแล้วหรือ

“เด็กคนนี้อยู่ในระหว่างฝึกอยู่” หญิงประจำบ้านอธิบาย ขณะที่กำลังชงชาให้เขา

“คุณอาจจะผิดหวังก็ได้ ต้องทนเอาหน่อยนะคะ”

“ไม่ใช่คนเก๋ารึ”

“คุณเพิ่งโทรศัพท์มา ดิฉันก็เลยต้องหาเท่าที่มีอยู่ ถ้าอยากได้เด็กถูกใจละก็ขอความกรุณาแจ้งล่วงหน้าสองสามวันนะคะ”

“เออ ที่บอกว่าเด็กฝึกงานนี้หมายความว่าอย่างไร”

“แกยังใหม่และเป็นเด็ก ๆ อยู่ค่ะ” เองซึกผู้ชราสะดุ้งทันที

“แกยังไม่เคยก็เลยกลัว แกขอมีใครมาเป็นเพื่อนอีกคน ถ้าคุณไม่ชอบ ดิฉันก็ไม่อยากขัดใจ”

“สองคนรี ฉันไม่ถือสาหรอก ถ้าหล่อนหลับเป็นตายละก็หล่อนจะไปกับอะไร”

“ถูกแล้วค่ะ กรุณาเพล่า ๆ มีอหน้อยนะคะ ยังใหม่อยู่”

“ฉันจะไม่ทำอะไรหรอก”

“ดิฉันทราบค่ะ”

“กำลังฝึกกรี” เขาพิมพ์กำกับตนเอง ในโลกนี้มีอะไรที่คาดไม่ถึงอยู่มาก หญิงผู้นั้นแหม่ประตูแล้วก็มองเข้าไปข้างในอย่างเคย แทะกลับแล้วค่ะ “เชิญค่ะ” แล้วหล่อนก็ออกจากห้องไป

เอ็งซิดี้มาอีกถ้วยหนึ่ง แล้วเขาก็เอนตัวนอนหนุนแขนตัวเอง ความว่างเยือกเย็นอย่างกรายเข้ามาหาเขา เขาลุกขึ้นอย่างเนือย ๆ แล้วเปิดประตูเบา ๆ มองเข้าไปในห้องก้ามะหีลึกลับนั้น

ใบหน้านั้นยังเป็นเด็ก มือข้างหนึ่งรองอยู่ที่แก้มและปาก ด้วยเหตุนี้ใบหน้าของหล่อนเลยดูเล็กยิ่งขึ้น หล่อนนอนหลับราวกับเด็กเล็ก ๆ มือของหล่อนปิดหน้าไว้ หล่อนเหยียดนิ้วตามสบาย ดูเหมือนหลังมือจะสัมผัสกับโหนกแก้ม นิ้วที่งอนั้นวางพาดจากสันจมูกลงมาถึงปากของหล่อน นิ้วกลางยาวแตะมาถึงคางที่เดียว มือนั้นเป็นมือซ้าย มือขวาของหล่อนวางอยู่ที่ขอบผ้าคลุมซึ่งนิ้วของหล่อนขยุ้มอยู่ หล่อนไม่ได้ใช้เครื่องสำอางเพราะไม่มี ร่องรอยว่าหล่อนได้ใช้เครื่องสำอางแล้วเช็ดออกก่อนนอนเลย

เอ็งซิดี้เฒ่าสอดตัวลงนอนใต้ผ้าคลุมเคียงข้างหล่อนเขาระมัดระวังที่จะไม่แตะต้องหล่อน หล่อนมิได้เคลื่อนไหว แต่ความอบอุ่นของหล่อนแตกต่างจากความอบอุ่นของผ้าห่มไฟฟ้าที่ห่มตัวเขาอยู่ เป็นความอบอุ่นที่เราร้อนและรุนแรง บางทีกลิ่นผมและกลิ่นกายของหล่อนกระมังที่ทำให้เขาคิดเช่นนั้น แต่มันไม่ใช่เพียงแค่นั้น

“อายุคงจะสักสิบหกหรือราว ๆ นั้นกระมัง” เขาพิมพ์กำกับตัวเอง

บ้านนี้เป็นบ้านที่ชายชราผู้ไม่สามารถจะปฏิบัติต่อผู้หญิง

ได้อีกต่อไปขอจบมา แต่ในการมาเยือนครั้งที่สามนี้ เองุชิเข้าใจแล้วว่า การนอนกับเด็กสาวแบบนี้ก็คือการปลอบใจที่ไม่จริง เป็นการไล่ตามหลังความสุขในอดีตที่ผ่านมาไปแล้ว แล้วพวกชายชราเหล่านี้ใครบ้างที่แอบซ่อนความเคียดแค้นของเด็กที่ถูกวางยาให้หลับตลอดไป ดูเหมือนว่าจะมีความเศร้าในตัวเด็กสาวที่เตือนให้นึกถึงความปรารถนาในความตายแฝงอยู่ แต่บางทีคนส่วนใหญ่อาจจะต้องการเพียงเพื่อมาสูบเอาความสวของสาวที่ถูกวางยาให้หลับ มาสนุกกับเด็กที่หลับใหลอยู่

มียานอนหลับสี่ขวบสองเม็ดวางอยู่ที่หมอนอีกเช่นเคย เขาหยิบมันขึ้นมาดู ไม่มีเครื่องหมายหรือตัวอักษรใด ๆ ที่จะบอกชื่อยา มันจะต้องไม่ใช่ยาชนิดเดียวกับที่เด็กสาวกินเข้าไปแน่ ๆ เขาคิดว่าคราวต่อไปเขาจะขอยาชนิดเดียวกับที่เด็กสาวกิน คำขอครั้งนี้คงจะไม่ได้รับการตอบสนองเป็นแน่ แต่การนอนหลับที่เหมือนตายนี้จะเป็นอย่างไกันนะ เขารู้สึกจذبอยู่กับความคิดเรื่องที่จะหลับเป็นตายอยู่เคียงข้างเด็กสาว

“หลับเป็นตาย” คำเหล่านี้ได้ช่วยรื้อฟื้นความทรงจำในอดีตเกี่ยวกับสตรีมาสู่เขาอีกครั้ง เมื่อสามปีก่อนในฤดูใบไม้ผลิ เองุชิได้พาผู้หญิงไปที่โรงแรมในโกเบ หล่อนมาจากสถานเรีงรมย์แห่งหนึ่งและตอนนั้นเลยเที่ยงคืนไปแล้ว เขาดื่มวิสกี้จากขวดที่เขาเก็บไว้ในห้อง และยื่นให้หญิงผู้นั้นด้วย หล่อนดื่มมากพอ ๆ กับเขาทีเดียว เขาเปลี่ยนเสื้อกิโมโนสำหรับใส่นอนที่ทางโรงแรมจัดไว้ให้ไม่มีเสื้อเตรียมไว้สำหรับหล่อน เขาประคองร่างของหล่อนซึ่งอยู่ในชุดชั้นในไว้ในวงแขน

เขากำลังลูบหลังหล่อนเบา ๆ ขณะที่กำลังลั้งเลว่าจะทำอย่างไรดีอยู่นั้น

หล่อนก็ลุกขึ้นยืน “ฉันนอนในชุดอย่างนี้ไม่ได้ค่ะ” แล้วหล่อนก็ถอดเสื้อผ้าทั้งหมด โยนไปที่เก้าอี้หน้ากระจก เขารู้สึกประหลาดใจแต่บอกตนเองว่า นั่นคือวิธีของพวกเขาสมัครเล่น หล่อนนั่งเจียบอย่างผิดธรรมดาทีเดียว

“ยังไม่เสร็จอีกรี” เขาถามขณะที่ถอยห่างจากหล่อน

“คุณซีโกง คุณเองซี” หล่อนพูดถึงสองครั้ง “คุณซีโกง” แต่หล่อนก็ยังคงเจียบ

วิสก็ออกฤทธิ์ของมันและชายชราก็หลับไปในไม่ช้า เช้าวันรุ่งขึ้นพอผู้หญิงลุกขึ้นจากเตียง เขาจึงรู้สึกตัวตื่น หล่อนกำลังหิวผมให้เข้ารูปอยู่หน้ากระจก

“เธอตื่นเช้าดีนี่”

“เพราะฉันมีลูก”

“ลูกหรือ”

“สองคน ยังเล็ก ๆ อยู่”

หล่อนรีบออกไปก่อนที่เขาจะลุกจากเตียง

ออกจะเป็นเรื่องแปลกที่เจ้าหล่อน ซึ่งเป็นผู้หญิงร่างเพรียวเนื้อแน่นคนแรกที่เขาได้ทอดในหลาย ๆ ปีที่ผ่านมา จะมีลูกถึงสองคน ร่างกายของหล่อนไม่ได้บอกเลยว่าหล่อนจะมีลูก ทรวงอกของหล่อนยังไม่ได้บอกเลยว่าผ่านการให้นมบุตรมาแล้ว

เขาเปิดกระเป๋าเดินทางเพื่อหยิบเสื้อตัวใหม่ขึ้นมาใส่ จึงได้พบว่าทุกสิ่งถูกจัดอย่างเป็นระเบียบไว้ให้แล้ว ตลอดสัปดาห์ที่เขามาพักอยู่ เขาม้วนเสื้อที่ใส่แล้วและยัดมันไว้ข้างในเขารื้อข้าวของออกกระจายเพื่อหาของที่วางไว้กันกระเป๋า อีกทั้งยังได้โยนของขวัญที่เขาซื้อหาและได้รับในโกเบใส่ไว้ในนั้นด้วย กระเป๋าก็เลยโป่งออกมาจนปิดไม่ได้ หล่อนเห็นความไร้ระเบียบในกระเป๋า

นั่นเมื่อเขาเปิดหาบุหรี แต่อะไรเล่าที่ทำให้หล่อนปรารถนาจะจัดกระเป๋ามาให้เป็นระเบียบ แล้วหล่อนจัดตอนไหนเล่า เครื่องขึ้นในที่สกปรกและข้าวของประเภทนั้นถูกพับอย่างเรียบร้อย งานนี้คงต้องใช้เวลาอยู่บ้างแม้ว่าหล่อนจะเป็นผู้หญิงที่ชำนาญงานประเภทนี้หล่อนทำเพราะนอนไม่หลับ หลังจากที่เขาลับไปแล้วอย่างนั้นหรือ

“เออ สงสัยจริง อะไรทำให้เธอจัดมันนะ” เขาเอ่ยขึ้นขณะที่จ้องดูกระเป๋าคู่ที่จัดเป็นระเบียบ

เย็นวันต่อมาหล่อนก็ได้ไปพบเขาที่ภัตตาคารญี่ปุ่นตามสัญญา หล่อนใส่ชุดกิโมโน

“เธอใส่กิโมโนด้วยรี”

“บางครั้งคะ แต่ดิฉันคิดว่าไม่ค่อยเข้ากับดิฉันหรอก” หล่อนยิ้มอย่างเอียงอาย

“ดิฉันได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนเมื่อตอนเที่ยงคะ เขาบอกว่าเขาตกใจ เขาถามด้วยว่าเรียบร้อยไหม”

“เธอบอกเขารึ”

“ดิฉันไม่เคยปิดบังคะ”

ทั้งคู่เดินผ่านตัวเมือง เองซึซื้อผ้าสำหรับตัดกิโมโนและโอบิให้หล่อน แล้วทั้งสองก็กลับไปโรงแรม ทั้งสองเห็นไฟจากเรือลำหนึ่งที่จอดอยู่ที่ท่าเรือจากหน้าต่าง เองซึจุมพิตหล่อน พลางดึงบังตาและรูดม่านเข้าหากัน เขายื่นวิสกี้ให้หล่อนแต่หล่อนกลับสั่นศีรษะ หล่อนเองคงไม่อยากจะเมามายจนขาดสติ หล่อนหลับสนิทและตื่นในเช้าวันรุ่งขึ้นในขณะที่เองซึกำลังจะลุกจากเตียง

“ฉันหลับเป็นตาย ฉันหลับเป็นตายจริง ๆ”

หล่อนรู้ว่าเขาจะกลับไปโตเกียววันนี้ หล่อนแต่งงานกับสามี

เมื่อตอนที่เขาทำงานให้กับบริษัทต่างประเทศที่มีสาขาอยู่ที่โกเบ เขากลับสิงคโปร์ได้สองปีแล้วตอนนี้ และจะกลับมาโกเบในเดือนหน้า หล่อนเล่าเรื่องนี้ให้เอนจิฟังเมื่อคืนก่อน ถ้าไม่เล่าให้ฟังเอนจิก็คงไม่รู้ว่าหล่อนแต่งงานแล้วและมีสามีเป็นชาวต่างชาติด้วย เขาหลอกหล่อนออกมาจากสถานเริงรมย์ได้อย่างง่ายดาย เขาไปที่นั่นด้วยความรู้สึกชั่ววูบ ที่โต๊ะถัดไปมีชายชาวตะวันตกสองคนกับผู้หญิงญี่ปุ่นสี่คนนั่งอยู่ หญิงวัยกลางคนในกลุ่มนั้นรู้จักกับเอนจิจึงทักทายเขา ดูเหมือนว่าหล่อนจะพาคนมาเที่ยวเมื่อชายต่างชาติสองคนนั้นลุกขึ้นเดินร่ำแล้ว หญิงคนนั้นจึงถามเอนจิว่าจะเดินร่ำกับผู้หญิงสาวที่เหลืออยู่ไหม เมื่อเดินร่ำเพลงที่สองไปได้ครึ่งเดียวเขาก็ชักชวนให้หล่อนหลบออกมาจากที่นั่น ดูเหมือนว่าหล่อนเองก็สนุกกับการทำอะไรแผลง ๆ หล่อนมาที่โรงแรมอย่างเต็มใจ เมื่อทั้งคู่เข้ามาอยู่ในห้องของเขา เอนจิกลับรู้สึกเกือเขิน กังก้างไปหมด

และแล้วเอนจิก็คงมีความสัมพันธ์กับหญิงที่แต่งงานแล้วกับชายต่างชาติ หล่อนคงจะทิ้งลูกไว้กับคนเลี้ยงหรือแม่นม หล่อนไม่มีท่าทีไม่สบายใจที่ประพฤติดี สำหรับเอนจิก็คงรู้สึกว่าคุณรู้สึกผิดชอบชั่วดีที่เกิดขึ้นไม่รุนแรงนักแต่ในส่วนลึกของจิตใจก็ยังมีความรู้สึกผิดอยู่ ความสุขที่ได้รับจากการฟังหล่อนเล่าว่าได้หลับเป็นตายนั้นยังคงค้างอยู่กับเขาราวกับบทเพลงอันสดใสบริสุทธิ์แห่งวัยอันเยาว์ ในตอนนั้นเอนจิอายุหกสิบสี่ปี ผู้หญิงคนนั้นคงจะอยู่ระหว่างยี่สิบสี่ถึงยี่สิบเจ็ด ยี่สิบแปด นั่นคือความแตกต่างของวัยจนเอนจิคิดว่าครั้งนี้คงจะเป็นครั้งสุดท้ายที่จะมีความสัมพันธ์กับหญิงสาววัยนี้ แม้จะเป็นเพียงแค่คืนสองคืนที่ได้หลับ

อยู่ข้าง ๆ หญิงที่เขาไม่อาจจะลืมได้ก็ยังดีหล่อนเขียนจดหมายมาบอกว่าถ้าเขาไปโกเบอีกหล่อนอยากจะพบเขาอีกครั้ง อีกหนึ่งเดือนต่อมาหล่อนเขียนจดหมายแล้วว่าสามีของหล่อนกลับมาแล้ว แต่ก็ไม่เป็นไรหล่อนยังอยากพบเขาอีก มีจดหมายแบบนี้มาถึงเขาอีกในเดือนหนึ่งต่อมา จากนั้นเขาก็ไม่ได้ข่าวหล่อนอีกเลย

“อ้อ” เองซึผู้ชราพึมพำกับตนเอง “หล่อนตั้งท้องลูกคนที่สามแน่ ๆ” อีกสามปีต่อมา เมื่อเขาลงนอนเคียงข้างเด็กสาวตัวเล็ก ๆ ซึ่งถูกวางยาให้หลับเป็นตาย เขาก็เกิดความคิดคำนึงไปถึงเรื่องราวในตอนนั้น

เขาไม่เคยคิดเรื่องนี้มาก่อน เองซึรู้สึกแปลกใจที่ความคิดนั้นเกิดขึ้นในตอนนี้ แต่ยังคงก็ยิ่งแน่ใจว่าเขาคิดไม่ผิด แต่หล่อนเล็กเขียนจดหมายเพราะหล่อนตั้งท้อง พอคิดได้เช่นนี้รอยยิ้มก็ผุดขึ้นบนใบหน้า เขารู้สึกสงบและสบายใจขึ้นราวกับว่าการทำผิดของเขากับผู้หญิงคนนั้นได้ถูกชำระล้างไปแล้วเพราะหญิงผู้นั้นได้พบกับสามีแล้วเกิดตั้งท้องขึ้นมา ภาพเรือนร่างของหญิงคนนั้นก็ปรากฏขึ้นในห้วงคิดคำนึงของเขา ภาพนั้นมีได้กระตุ้นระคะให้เกิดขึ้นเลย ร่างเต่งตึงและแข็งแรงนั้นเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของความเป็นสตรีวัยสาว เรื่องที่หล่อนตั้งครรภ์เป็นสิ่งที่เขาจินตนาการไปเอง แต่เขาก็เชื่อมั่นเป็นความจริง

“คุณชอบดิฉันไหม” หล่อนถามเขาที่โรงแรม

“ชอบสิ ฉันชอบเธอ ผู้หญิงชอบถามคำถามแบบนี้”

“แต่...” หล่อนไม่พูดต่อให้จบประโยค

“เธอจะไม่ถามรีว่าฉันชอบอะไรในตัวเธอ”

“เออละ ดิฉันจะไม่พูดอะไรอีกละค่ะ”

แต่คำถามนั้นทำให้เขารู้แน่ว่าเขาชอบหล่อนจริง ๆ แม้เวลาจะล่วงมาสามปีแล้วเขาก็ยังไม่สามารถที่จะลืมหล่อนได้ คงเป็นเพราะหล่อนมีเรือนร่างเหมือนกับหญิงที่ไม่เคยผ่านการมีลูก แม้ว่าจะเคยคลอดลูกมาแล้วสองคนก็ตาม ความรู้สึกกระลึกถึงเรือนร่างของนางจึงซาบซ่านไปทั่วร่างของเขา

เหมือนกับว่าเขาได้ลืมเด็กสาวที่นอนอยู่ข้าง ๆ ไปเสียแล้ว หล่อนนี่เองที่ทำให้เขาคิดถึงผู้หญิงที่โกเบ แขนของหล่อนงอเข้ามา มือที่วางอยู่บนแก้มดูเกะกะ เขาจับข้อมือนั้นให้เหยียดเข้าไปในผ้าวม ความร้อนจากผ้าห่มไฟฟ้าทำให้หล่อนสลดมันออกจนเลื่อนมาที่กระดูกหัวไหล่ ไหล่ของหล่อนเล็กดูขาวผ่องกลมกลึงและอยู่ใกล้จนเกือบจะถูกนัยน์ตาของเขาเข้า เขาอยากจะลองใช้ข้อมือข้างเดียวจับไหล่ นั้นไว้ แต่แล้วก็เลิกล้ม เนื้อหนังของหล่อนไม่อวบอिमพอกที่จะซ่อนกระดูกหัวไหล่ นั้นไว้ได้ เขาอยากจะลูบมัน แต่แล้วก็หยุดยั้งไว้ เขาค่อย ๆ บัดผมที่ระยิบระยับเหนือแก้มขาวของหล่อนเบา ๆ ใบหน้ายามหลับนั้นดูนุ่มนวลภายใต้แสงสลัวจากเพดานและม่านสีแดงเลือดนก คิ้วมิได้ตกแต่งแต่อย่างใด ขนตานั้นยาวเสมอกันและยาวพอที่เขาจะใช้นิ้วจับไว้ได้ ริมฝีปากล่างค่อนข้างห้อย เขาไม่เห็นฟันของหล่อน

สำหรับเอนูชิแล้วในบ้านนี้ไม่มีสิ่งใดจะงดงามเท่ากับใบหน้าที่ดูไร้เดียงสาซึ่งหลับอยู่นั้น จะเรียกสิ่งนี้ว่าเป็นสิ่งปลอบใจที่ผลิตเพลินในโลกนี้ได้ไหม ยามหลับไม่มีผู้หญิงคนไหนจะปิดบังวัยของหล่อนไว้ได้ไม่ว่าจะเป็นคนสวยแค่ไหน ถึงจะไม่สวยหล่อนก็จะกลังงดงามที่สุดในยามหลับหรือบางที่บ้านนี้อาจจะเลือกเด็กสาวที่มีใบหน้านางงดงามเป็นพิเศษในยามหลับก็เป็นได้ เขารู้สึกว่าชีวิตและความยุ่งยากทั้งหลายที่ผ่านมาหล่นหายไปในขณะที่เขา

จ้องมองใบหน้าเล็ก ๆ นั้น มันคงจะเป็นคำคืนแห่งความสุขถ้าเขาจะ
 กินยาและเข้าอนเสียวในตอนนี้ แต่เขากลับหลับตาลงและนอนนิ่ง
 อยู่ เขาไม่อยากจะหลับ เพราะเด็กสาวช่วยฟื้นความทรงจำเกี่ยวกับ
 ผู้หญิงที่โกเบและนำไปสู่การระลึกถึงความหลังอื่น ๆ อีก ดังนั้น
 ถ้าหลับเสียแล้วก็จะเป็นเรื่องน่าเสียดาย

ความคิดที่ว่าผู้หญิงที่โกเบคนนั้นได้พบกับสามีที่จากกันไป
 สองปีและตั้งครรรภ์กันที่นั่น เป็นความเชื่อที่เกิดขึ้นในใจของเองชิ
 และไม่เลือนหายไป เขาไม่คิดว่าความสัมพันธ์ของเขากับหล่อนจะ
 ทำให้ทารกต้องมัวหมอง การตั้งครรรภ์และการเกิดเป็นสิ่งที่น่ายินดี
 ชีวิตใหม่ได้เกิดขึ้นในตัวหญิงผู้นั้นและเป็นสิ่งบอกเตือนให้เขา
 รู้ถึงวัยของตน แต่เหตุใดหล่อนจึงยอมเป็นของเขาโดยดีอย่างไม่
 รีรอหรือเหนียวรั้งตนเองเลย เขาคิดว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่เคยเกิดขึ้นมา
 ก่อนเลยตลอดชีวิตเกือบเจ็ดสิบปีของเขา ในตัวของหล่อนมิได้มี
 ความเป็นโสเภณีหรือความเสเพลแฝงอยู่เลย เขามีความรู้สึกผิด
 น้อยกว่าที่เขารู้สึกในขณะที่บ้านหลังนี้ ช่าง ๆ เด็กสาวที่ถูกทำให้
 หลับอย่างน่าพิศวง รุ่งเช้าเขายังอยู่บนเตียงขณะที่มองผู้หญิงคนนี้
 ย่องออกไปหาลูกเล็ก ๆ ที่รอคอยหล่อนอยู่อย่างเรงร้อนโดยไม่อาลัย
 อวรวในตัวเขาเลย เองชิคิดว่าหญิงคนนี้อาจจะเป็นหญิงสาวคน
 สุดท้ายในชีวิตของเขา หล่อนเป็นผู้หญิงที่เขาลืมไม่ลง และเขาก็
 คิดว่าหล่อนจะไม่ลืมเขาเช่นเดียวกัน ถึงความสัมพันธ์นั้นจะเป็น
 ความสัมพันธ์ลับ ๆ ไปตลอดชีวิตและก็ได้ไม่ได้ทำให้ทั้งสองฝ่ายเจ็บ
 ปวดสะเทือนใจ แต่เขาก็คิดว่าต่างฝ่ายต่างจะไม่ลืมกันได้

แต่ออกจะแปลกที่เด็กสาวร่างเล็กซึ่งกำลังฝึกจะเป็น “นาง
 นอน” ผู้นี้จะทำให้เขาระลึกถึงผู้หญิงที่โกเบคนนั้นอย่างแจ่มชัด
 เช่นนี้ เขาลืมตาขึ้นและใช้นิ้วลูบขนตาของหล่อนอย่างเบามือ

หล่อนขมวดคิ้วและเบือนหน้าหนี ริมฝีปากของหล่อนเผยออกจากกัน คุณลั่นไว้ได้ขากรรไกรล่างราวกับจะซ่อนมันไว้ กลางลิ้นที่คุ้ยล้นของเด็กมีรอยบุ๋มลงไปอย่างน่าดู เขารู้สึกเหมือนถูกยั่วยวนจึงมองลอดเข้าไปในปากที่อ้าอยู่ ถ้าเขาจะบิบบคอหล่อนเล็ก ๆ นั้นจะกระตุกไหม เขานึกขึ้นได้ว่าเขาเคยรู้จักโสเภณีที่เด็กกว่าเด็กสาวคนนี้อย่างนานมาแล้ว แต่เด็กสาวคนนั้นไม่ถูกรสนิยมของเขา อย่างไรก็ตามหล่อนก็เป็นคนที่มีคนหามาให้ในขณะที่เขาเป็นแขก หล่อนใช้ลิ้นยาวบางของหล่อนบ้าง ลิ้นนั้นดูเปียกจนเอชิสึกเสียความรู้สึก เสียงกลองเสียงขลุ่ยซึ่งทำให้หัวใจเต้นรัวขึ้นดังมาจากตัวเมือง ดูเหมือนว่าจะเป็นคืนที่มีงาน เด็กสาวมีนัยน์ตาเรียวเหมือนตาหงส์และมีใบหน้าที่เต็มไปด้วยชีวิตชีวา หล่อนรืบร้อนและไม่มีการจิตกระใจที่จะอยู่กับแขกเลย

“มีงานนะซี” เองซุชเอยขึ้นมา “ฉันคิดว่าเธอคงรืบร้อนที่จะไปงาน”

“แหม คุณเข้าใจดิฉันดีจัง ไซ้แล้วคะ ดิฉันมีนัดกับเพื่อน แต่ถูกเรียกตัวมาที่นี่เสียก่อน”

“อาละ” เขาเอยขึ้นมาและพยายามที่จะหลีกหนีจากลิ้นที่ยื่นขึ้นนั้น “เธอไปเถอะ ฉันคิดว่าเสียงกลองนั้นคงดังมาจากศาลเจ้า”

“แต่เดี๋ยวดิฉันจะโดนคนที่นี้คุณะคะ”

“ฉันจะหาข้ออ้างให้เอง”

“คุณจะทำอย่างนั้นจริง ๆ หรือคะ”

“เธออายุเท่าไรนะ”

“สิบสี่คะ”

หล่อนไม่กลัวผู้ชายเลยแม้แต่หน่อย ไม่มีท่าทีเอียงอายหรือ

ขลาดกลัว ใจของหล่อนไม่อยู่กับเนื้อกับตัวเสียแล้ว หล่อนไม่ทัน
จะแต่งตัวให้เรียบร้อยก็รีบหลุดออกไปงาน เองซึซุบบุหรีไปพลาง
ฟังเสียงกลองเสียงขลุ่ยและเสียงพ้อคำหาบเร่จากแผงลอยยามค่ำ
อยู่พักหนึ่ง

เขาจำไม่ได้ว่าเขาอายุเท่าไรในตอนนั้น แม้ว่าจะเป็นวัยที่
เขาสามารถปล่อยให้เด็กไปเที่ยวโดยไม่อาลัยอาวรณ์ แต่อายุใน
ขณะนั้นก็ยังไม่ว่าเหมือนเดี๋ยวนี้ เด็กสาวในคำคีนี่อาจแก่กว่า
เด็กคนนั้นเพียงสองสามปี เมื่อเปรียบเทียบแล้วเด็กคนนี้จึงมีรูปร่าง
อวบอัดกว่า ความแตกต่างที่สำคัญก็คือหล่อนถูกวางยาให้หลับและ
จะไม่ตื่นถึงจะมีเสียงกลองจากงานดังก้องขึ้นมาในคำคีนี่ หล่อน
ก็จะไม่ได้ยินเสียงนั้น

เขาเงี่ยหูฟัง ดูเหมือนว่าจะได้ยินเสียงลมพัดเบา ๆ จากด้าน
หลังของภูเขา ลมหายใจอุ่น ๆ จากปากเล็ก ๆ ที่เผยอของเด็กสาว
ผ่านมากระทบใบหน้าของเขา แสงสลัวจากม่านกำมะหยี่สีแดง
กำสะท้อนแสงสลัวเข้าไปถึงในปากของหล่อน เขาไม่รู้สึกลิ้นของ
เด็กสาวคนนี้จะเย็นขึ้นเหมือนกับเด็กสาวคนนั้น เขารู้สึกหลงใหล
มากขึ้น เด็กสาวผู้นี้เป็น “นางนิทรา” คนแรกที่อวดลิ้นของหล่อน
ให้เขาเห็น แรงกระตุ้นให้ทำสิ่งผิด ๆ ที่น่าตื่นเต้นยิ่งกว่าการเอา
นิ้วสัมผัสกับลิ้นของหล่อนก็แวบเข้ามาในความคิดของเขา

แต่การกระทำผิดที่ก่อตัวอยู่ในใจของเองซึนี้มีใช่เรื่องของ
ความโหดร้ายและน่ากลัว อะไรเล่าคือความเลวร้ายที่สุดที่ผู้ชายคน
หนึ่งจะพึงกระทำต่อหญิงได้ ความสัมพันธ์กับผู้หญิงที่โกเบและ
โสเภณีวัยสิบสี่เป็นตัวอย่างของช่วงหนึ่งในชีวิตอันยาวนาน และ
มันก็มลายหายไปในช่วงหนึ่ง การสมรส การเลี้ยงลูกสาวเป็น
สิ่งที่ดีเมื่อมองอย่างผิวเผิน แต่การได้มีเวลาอันยาวนานอยู่ใน

อำนาจการได้มีอำนาจควบคุมชีวิตของพวกเขาได้เข้าไปตัด
 นิสัยของพวกเขาต่างหากเล่าที่เป็นสิ่งเลวร้ายมากกว่า บางที
 ความรู้สึกชั่วร้ายของมนุษย์นั้นอาจถูกควบคุมได้ด้วยชนบประเพณี
 และระเบียบจนหมดฤทธิ์ไปได้

การนอนเคียงข้างเด็กสาวที่ถูกวางยาให้หลับนั้นเป็นความ
 ชั่วช้าอย่างแน่นอน ถ้าเขาฆ่าหล่อนความชั่วร้ายนั้นก็จะได้เด่นชัดขึ้น
 การรัดคอหล่อน ปิดจมูกและปากของหล่อนคงเป็นเรื่องที่ทำได้ง่าย
 หล่อนนอนหลับอ้าปากกว้าง เผยให้เห็นลิ้นที่เหมือนเด็ก คงเป็น
 ลิ้นชนิดที่ถ้าเขาเอานิ้ววางไว้บนนั้นละก็ มันคงจะดูดนิ้วมือเขา
 เหมือนกับเด็กทารกที่ดูดนมแม่ เขาวางมือลงบนขากรรไกรและ
 ริมฝีปากของหล่อนแล้วก็ปิดปากนั้นลง แต่เมื่อเขาดึงมือออก ปาก
 นั้นก็เปิดกว้างดังเดิม ชายชราได้เห็นความเยาะวิยแฝงอยู่ใน
 ริมฝีปากที่เผยออกในยามหลับนั้น

การที่หล่อนยังเด็กมากอยู่กลับจะทำให้เกิดแรงกระตุ้นใน
 ตัวเขามากขึ้น แต่เขารู้สึกว่าพวกชายชราที่แอบมาที่ “วิมานมายา”
 นั้นไม่ใช่มีเพียงพวกที่เหงาเสียดายวันคืนของความเป็นหนุ่ม
 แต่ก็มีพวกที่มาเพื่อจะลืมหืมความชั่วร้ายที่ซ่อนอยู่ในชีวิตด้วย คิจะ
 ผู้ชราซึ่งแนะนำเองูซีให้มาที่นี่ก็ไม่เคยเผยความลับของแขกคนอื่น
 เลย บางทีอาจจะมิใช่แขกใหม่มาก เองูซีคาดได้ว่าคนเหล่านี้คงเป็น
 ผู้ที่ประสบความสำเร็จในทางโลก และคงมีบางคนในกลุ่มที่
 สร้างเนื้อสร้างตัวจากการทำผิดและรักษามลประโยชน์ของตนเองไว้
 ด้วยการทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก คนเหล่านี้คงมีจิตใจที่ไม่สงบสุขนักหรอก
 เขาคงเป็นพวกที่อยู่ในกลุ่มผู้แพ้หรือพวกที่เป็นเหยื่อของความ
 หวาดกลัวมากกว่า ขณะที่คนเหล่านี้เอนกายลงแนบเนื้อสาวของ
 เด็กที่ถูกวางยานั้น สิ่งที่เกิดขึ้นมาก็คือความหวาดหวั่นในมัจจุราช

ที่กำลังเข้ามาใกล้และความเสียหายร้ายแรงที่สูญสลายไป อาจจะมี ความผิดหวังและความทุกข์ที่เกิดขึ้นเป็นปกติวิสัยในครอบครัวของ ผู้ที่ประสบความสำเร็จ พวกนี้ขาดพระที่เขายึดเหนี่ยวได้ นาง เปลือยผู้นี้จะไม่รับรู้สิ่งใด หล่อนจะไม่มีวันลืมตาขึ้นมาแม้ว่าชาย ชราคนใดคนหนึ่งจะกอดหล่อนไว้ในวงแขนหรือเช็ดน้ำตาอันเย็น ชื้นหรือสะท้อนให้คร่ำครวญ ชายชราจะไม่ต้องรู้สึกอับอายหรือ เสียศักดิ์ศรีเลย ความเสียใจและความโศกสลดจะหลังไหลได้อย่าง อิสระเต็มที่ แต่จะว่าไปแล้ว “นางนิทรา” ผู้นี้ก็เป็นทีที่พึงอย่าง หนึ่งของเขา และหล่อนก็ยังมีเลือดเนื้ออีกด้วย ผิวอันอ่อนละมุน และกลิ่นกายของหล่อนอาจจะเป็นสิ่งปลอบใจชายชราที่น่า สมเพทก็ได้

เมื่อความคิดเหล่านี้ผุดขึ้นมาเองเขาก็ได้แต่หลับตาลง คุณจะ แปลกประหลาดที่ในบรรดา “นางนิทรา” สามคนที่เขาได้อยู่ด้วยนั้น เด็กคนที่ตัวเล็กที่สุด เด็กที่สุดและขาดประสบการณ์จะเป็นผู้ก่อให้เกิดความคิดนี้ เขาประคองหล่อนไว้ในอ้อมกอดและกระชับตัว หล่อนให้แน่น เขาพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไปแตะเนื้อต้องตัวหล่อน หล่อนหมดเรี่ยวแรงที่จะขัดขึ้น ตัวของหล่อนผอมบางอย่างน่า เวทนา หล่อนอาจจะรับรู้ว่ามีเชื้ออยู่ในความหลับใหลนั้น หล่อน หุบปากลงและขยับตะโพกออกมาปะทะเขาอย่างแรง

เขาอดพิศวงไม่ได้ว่าชะตาชีวิตของเจ้าหล่อนจะเป็นอย่างไร ต่อไป จะเป็นชีวิตเรียบ ๆ ที่สงบสุขไหม แม้ว่าจะไม่ประสบความสำเร็จในชีวิต เขาหวังว่าหล่อนคงมีสุขที่ได้ปลอบประโลมใจ ชายชราที่นี้ เขาเกือบคิดตามตำนานโบราณว่าหล่อนเป็นเทพมา จุติ มีตำนานโบราณเรื่องใดบ้างใหม่ที่โสเภณีหรือเมียเก็บคือเทพ มาจุติ

เขาจับผมที่สยายของหล่อนขึ้นมาปอยหนึ่งอย่างเบา มือเขาพยายามที่จะสงบใจคิดหาคำสารภาพและความสำนึกผิด แต่กลับมีแต่ภาพผู้หญิงในอดีตผ่านเข้ามา สิ่งที่เขาจำได้เป็นอย่างดี ไม่ใช่เรื่องของระยะเวลาความสัมพันธ์ของเขากับพวกหล่อน หรือความงามสง่าหรือสติปัญญาเลย แต่กลับเป็นเช่นข้อสังเกตที่ผู้หญิงจากโกเบคนนั้นตั้งไว้ว่า “ดิฉันหลับเป็นตาย ดิฉันหลับเป็นตายจริง ๆ” มันเป็นเรื่องของผู้หญิงที่ลืมหืมตาเมื่อถูกเขากอดและบ้ำคลึงกับความสนุก ความสนุกนี้เป็นเรื่องทางกายมากกว่าความตื้นลึกหนาบางของความรักเด็กคนนี้จะเป็นอย่างไรนะเมื่อโตเป็นสาวเต็มที่แล้ว เขาคลายแขนที่โอบหล่อนไว้และลูบหลังหล่อน แน่ละเขาไม่มีทางรู้ได้เลย เมื่อคราวที่แล้วเขาได้นอนกับเด็กที่คล้ายแม่หมด และเขาก็ได้ถามตนเองว่าเขาได้รู้จักเรื่องเพศอย่างลึกซึ้งกว้างขวางเพียงใดในหกลิบเจ็ดของชีวิตที่ผ่านมา เขารู้สึกเหมือนกับว่าความคิดนั้นดึงความแก่ของเขา ดูจะเป็นเรื่องแปลกที่เด็กหญิงตัวเล็กในคำคั้นนี้กลับจะเป็นผู้ปลูกให้เขาระลึกถึงเรื่องเพศในอดีตให้คืนมาอย่างมีชีวิตชีวา เขาประทับริมฝีปากของตัวเองเข้ากับริมฝีปากที่ปิดสนิทของหล่อนอย่างแผ่วเบา มันไร้รสชาติและแห้งผาก ความไร้รสชาติกลับเป็นสิ่งดี ความคิดเช่นนี้มีได้ทำให้เขารู้สึกอ้างว้างเลย เมื่อถอนริมฝีปากจากหล่อนและสัมผัสกับคิ้วและขนตาของหล่อน เด็กสาวคงจะรู้สึก จึงขยับศีรษะทำให้น้ำผากระกระทบตาของเขาจนเขาต้องหลับตาลง

ภาพในห้วงคิดคำนึง ภาพแล้วภาพเล่าปรากฏขึ้นแล้วก็เลือนหายไปในความมืดที่ปิดสนิทของเขา ตอนนี้ภาพเหล่านั้นปรากฏเป็นรูปร่างขึ้นมาอย่างชัดเจน ลูกศรสีทองจำนวนหนึ่งผ่านเข้ามาใกล้ แล้วก็ผ่านเลยไป หัวลูกศรเป็นดอกไฮยาซินท์สีม่วงเข้ม ปลาย

ลูกศรเป็นดอกแคทลียาสีต่าง ๆ ออกจะเป็นเรื่องแปลกที่ดอกไม้ไม่ได้
หล่นลงมาทั้ง ๆ ที่ลูกศรเคลื่อนไปด้วยความเร็วเช่นนั้น เองุซึลึ้มตา
ขึ้นมาและรู้สึกง่วง

เขายังไม่ได้กินยานอนหลับเลย เขาดูนาฬิกาที่วางอยู่ข้างยา
เที่ยงคืนครึ่งเข้าไปแล้ว เขาหยิบยาขึ้นมาไว้ในมือสองเม็ด แต่
ออกจะน่าเสียดายที่จะเข้านอนในคืนนี้ ในเมื่อเขาได้รู้สึกถึง
ความเศร้าหรือเดิวดายของความชราภาพนั้นเลย เด็กสาวหายใจ
อย่างสม่ำเสมอ ไม่ว่าหล่อนจะกินหรือฉีดยาใด ๆ เข้าไปก็ตาม
ดูเหมือนว่าหล่อนจะไม่มีอาการเจ็บปวดเลย บางทีมันอาจจะเป็น
ยานอนหลับจำนวนมากก็ได้ บางทีมันอาจจะเป็นยาพิษอย่างอ่อน
เองุซึคิดว่าเขาอยากจะนอนหลับให้สนิทเช่นนั้นสักครั้งหนึ่ง เขาลุก
ขึ้นจากที่นอนเบา ๆ และเดินไปที่ห้องถัดไป เขากดกริ่งเพื่อจะขอยา
ที่เด็กสาวกินเข้าไปจากหญิงประจำบ้าน กระดิ่งดังอยู่นานบอกให้
เขารู้ถึงความหนาวเย็นทั้งภายนอกและภายในบ้าน เขารู้สึกกังวล
ที่จะกดกริ่งเป็นเวลานานเกินไปในบ้านอันลึกลับในความมืดมิด
ของราตรีกาล ถิ่นนั้นเป็นถิ่นอบอุ่นไปไม้ที่เหี่ยวเฉา ยังคงคาอยู่
บนกิ่งไม้ เขาไม่แน่ใจว่ามีลมพัดหรือไม่ แต่เขาได้ยินเสียงใบไม้
ร่วงในสวน เสียงคลื่นซัดเข้าหาหน้าผาแผ่ว ๆ ความเงียบสงัดไร้
ผู้คนแถวนี้ทำให้เขาเกิดความรู้สึกเหมือนหนึ่งว่าบ้านนี้เป็นบ้าน
ผีสิง ไหล่ของเขาสั่นเทิ้มด้วยความหนาวเย็น เขาเดินออกมาโดย
ใส่แค่ชุดนอนผ้าฝ้ายเพียงตัวเดียว

เมื่อกลับเข้าไปในห้องลึบนั้น แก้มของเด็กสาวเป็นสีแดง
เรื่อทั้ง ๆ ที่ผ้าห่มไฟฟ้าถูกหรีไว้ คงจะเป็นเพราะเจ้าหล่อนยัง
สาวอยู่กระมัง เขาเบียดชิดเข้ารับไอร้อนจากตัวหล่อน หล่อนซุก
ตัวลงในความอบอุ่นนั้น เท้าของหล่อนโผล่ออกมาจากผ้าห่ม

“เธอจะเป็นหวัดนะ” เองซึพุดขึ้นมา เขารู้สึกถึงวัยที่แตกต่างกันขึ้นมา คงจะเป็นการดีที่เขาได้ตระกองกอดสว่น้อยร่างอุ่นนี้ไว้ในอ้อมอก

“เธอได้ยินเสียงกริ่งที่ฉันทัดเมื่อคืนไหม” เขาถามขึ้นมาในขณะที่หญิงผู้นั้นนำเอาอาหารเข้ามาให้เขา “ฉันอยากได้ยาที่เธอให้หล่อน ฉันอยากจะทำแบบหล่อน”

“นั่นเป็นสิ่งที่ต้องห้ามค่ะ อันตรายไปสำหรับคนสูงอายุ”

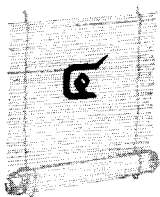
“เธอไม่ต้องวิตกไปหรอก หัวใจของฉันแข็งแรงและฉันคงไม่เสียใจหรอกถ้าฉันต้องตายไป”

“คุณมาที่นี่แค่สามครั้งเอง ขออย่างนี้รู้สึกจะมากไปกระมัง”

“แล้วอะไรเล่าที่เราจะขอได้มากที่สุดในบ้านนี้”

หล่อนจ้องมองเขาอย่างไม่พอใจแล้วรอยยิ้มละไมก็จุดขึ้นที่มุมปาก.

ท้องฟ้าในฤดูหนาวซึ่งดูหม่นมัวตั้งแต่เช้า กลับชุ่มฉ่ำด้วยสายฝนที่โปรยลงมาในยามเย็น เองซีสังเกตเห็นจากภายในประตูของ “บ้านนางนิทรา” ว่าสายฝนที่ตกพรำได้กลายเป็นฝนปนหิมะ ผู้หญิงคนเดิมปิดและล็อกประตูตามหลังเขา เขาเห็นเกล็ดขาวๆ ในสายฝนจากแสงไฟที่ผู้หญิงถือส่องทางให้ มันทูประปรายอยู่ทั่วไปอีกทั้งยังนุ่มและละลายเมื่อปลิวลงสู่พื้นดิน

“ระวังนะคะ” ผู้หญิงคนนั้นเอ่ยขึ้นมา “หินเปียกจะไผ่หมด” หล่อนกางร่มให้เขาและพยายามจะจับมือของเขาไว้ ดูเหมือนว่าความอบอุ่นที่น่าอึดอัดจากมือของหญิงวัยกลางคนจะลอดเข้ามาสู่มือของเขา

“ไม่เป็นไรหรอก ฉันยังไม่แก่ถึงขนาดที่จะต้องจูงมือหรอกนะ” แล้วเขาก็ดึงมือออกจากมือหล่อน

“ลื่นออกคะ” ใบเมเปิ้ลร่วงๆ ทับถมกันอยู่ บางใบก็เหียวและซีดจาง เมื่อถูกฝนก็กลับดูมีชีวิตชีวาขึ้น

“คนที่มาที่นี้เป็นพวกคนแก่ที่อาการข้างขาไม่ดีใช่ไหม เธอ

จึงต้องจูงมือประทับประคองพวกเขาอย่างนั้นหรือ”

“อย่าพูดถึงเรื่องคนอื่น ๆ เลยค่ะ”

“แต่หน้าหนาวนั้นเป็นอันตรายกับพวกเขานะ เธอจะทำอย่างไร ถ้าพวกเขาคนใดคนหนึ่งเกิดชักหรือหัวใจวายขึ้นมา”

“ก็จับกันนะสิคะ” หล่อนกล่าวอย่างเย็นชา “คงจะเป็นสวรรค์สำหรับบุรุษทีเดียว”

“เธอคงไม่เสียหายนะ”

“ไม่ค่ะ” หล่อนมือดีดมาอย่างไถ่กันนะจึงทำให้หล่อนเฉยเมยอย่างนั้น

ห้องข้างบนเหมือนเช่นเดิมเว้นแต่ว่ารูปภาพหมู่บ้านเชิงเขาที่มีใบเมเปิลสีแดงได้เปลี่ยนเป็นรูปทิวทัศน์ในฤดูหนาว รูปนี้เป็นรูปที่วาดเลียนแบบขึ้นมาเป็นแน่

“คุณชอบบอกให้ทราบล่วงหน้าในระยะเวลาที่กระชั้นชิดมาก” หล่อนเอ่ยขึ้นในขณะที่กำลังเตรียมน้ำชารสเลิศเช่นเคย “คุณไม่ชอบทั้งสามคนเลยหรือคะ”

“ฉันชอบหมดทั้งสามคนนั่นแหละ จริง ๆ นะ”

“ถ้าอย่างนั้นคุณน่าจะให้ดิฉันรู้ล่วงหน้าสองสามวันว่าคุณต้องการคนไหน คุณนี่หลายใจจัง”

“หลายใจกับเด็กที่หลับนะหรือ เด็กมันไม่รู้เรื่องอะไรเลยจะเป็นคนไหนก็ได้ไม่ใช่หรอคะ”

“ถึงจะหลับ แต่แกก็ยังมีเลือดเนื้ออยู่”

“พวกหล่อนเคยถามไถ่ว่าคุณอยู่กับหล่อนเป็นคนชนิดไหน”

“เราถูกห้ามไม่ให้ถามเด็ดขาด นั่นเป็นกฎที่เคร่งครัดของที่นี่ คุณไม่ต้องวิตกไปหรอก”

“ฉันจำได้ว่าเธอเคยบอกฉันว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะชอบเด็กคนไหนเป็นพิเศษ เธอจำได้ไหม เราพูดกันถึงความสำส่อน แล้วเธอก็บอกฉันอย่างเดียวกับที่ฉันบอกเธอในคืนนี้ แปลกนะที่กลับตาลปัตรอย่างนี้ เธอชักเป็นผู้หญิงขึ้นมาแล้วสิ”

รอยยิ้มหยันปรากฏขึ้นตรงมุมปากอันเฉียบบางของหล่อน “ดิฉันอยากจะทำให้คุณคงเคยทำให้ผู้หญิงหลายคนร้องไห้มาตลอดเวลาที่ผ่านมา”

“เป็นไปไม่ได้ พุดอะไรเหลวไหล” เองชูรู้สึกหัวเสียขึ้นมาทันที

“ยิ่งแก้ตัวยิ่งน่าสงสัยนะคะ”

“ฉันคงไม่มาที่นี่ถ้าฉันเป็นคนแบบนั้น คนชราที่มาที่นี่ยังคงมีความอหังการในตัวเองอย่างเต็มเปี่ยม ถึงจะเดินรณรงค์คว่ำบาตรไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา”

“อ้อ ดิฉันไม่แน่ใจ” ใบหน้าของหล่อนยังคงเฉยเมยเช่นเดิม

“อย่างที่ฉันเคยถามเมื่อคราวที่แล้ว พวกคนแก่ได้รับอนุญาตให้ทำอะไรได้ตามใจตัวเองมากที่สุดในบ้านนี้”

“ก็คงจะเป็นการทำให้เด็กหลับ”

“ขออย่าให้ฉันบ้างได้ไหม”

“ดิฉันเรียนให้ทราบแล้วว่าไม่ได้เมื่อคราวที่แล้วไม่ใช่หรือคะ”

“อะไรคือสิ่งที่เลวร้ายที่สุดที่คนแก่จะทำได้นะ”

“ในบ้านนี้ไม่มีสิ่งที่เลวร้าย” หล่อนลดเสียงที่ดูจะมีท่วงทีบังคับเขาอยู่ในตัวลง

“ไม่มีความเลวร้ายสิ”

ตาสีเข้มของหล่อนสงบนิ่ง “แน่ละถ้าคุณจะทำตามบิบบค

เด็กสาวคนใดคนหนึ่งเข้า มันก็เหมือนกับคุณกำลังบิดแขนของทารก”

เองซึรู้สึกไม่พอใจ “ถึงจะถูกบีบคอให้ตายหล่อนก็ไม่ตื่นรี”

“ดิฉันคิดว่าไม่”

“ถ้ายังงั้นก็เหมาะที่จะตายด้วยกัน”

“เอาเลยคะถ้าคุณรู้สึกอ้างว้างเกินไปที่จะฆ่าตัวตายคนเดียว”

“แล้วในเวลาที่คุณรู้สึกเหงาเกินกว่าที่จะคิดฆ่าตัวตายล่ะ”

“จะมีเวลาอย่างนั้นสำหรับคนแก่หรือคะ” กิริยาของหล่อนสงบเหมือนเคย

“คุณกินเหล้าเข้าไปรีเปล่าคะ ถึงได้พูดเรื่องแปลก ๆ”

“ฉันกินอะไรที่แย่ยิ่งกว่าเหล้าเสียอีก”

หล่อนตัวดস্যตาดูเขานิดหนึ่ง “เด็กคีนี่ตัวอุ่นทีเดียวคะ” หล่อนพูดราวกับลืมเรื่องที่พูดกันเมื่อครู่ “เหมาะสำหรับคำคีนี่ที่หนาวเหน็บอย่างนี้ ทำตัวของคุณให้อุ่นกับแกสิคะ” แล้วหล่อนก็ลงไปข้างล่าง

เองซึเปิดประตูไปสู่ห้องลึกลับนั้น กลิ่นหอมของหญิงสาวแรงกว่าปกติ เด็กสาวนอนหันหลังให้เขาหล่อนหายใจแรงแต่ไม่ถึงกับกรน ดูหล่อนจะเป็นคนตัวโตทีเดียว แสงจากม่านสีแดงเลือดนกทำให้เขายังไม่ค่อยจะแน่ใจ ผมดกหนาของหล่อนดูเป็นสีน้ำตาลแดง ผิวจากใบหูจนถึงลำคอที่อวบดูขาวผ่อง ดูหล่อนจะตัวอุ่นดังที่ผู้หญิงคนนั้นกล่าวไว้ แต่กระนั้นผิวของหล่อนก็ไม่แดงเรื่อ

“อือ” เขาครางออกมาอย่างไม่ตั้งใจขณะที่ซุกตัวเข้าไปทางด้านหลังของหล่อน

ตัวของหล่อนอุ่นจริง ๆ ผิวของหล่อนเนียนจนดูเหมือนกับ

ว่ามันแนบกับตัวเขามีกลิ่นระเหยมาจากความชื้นในตัวหล่อ
 หานอนหลับตานิ่งอยู่ชั่วขณะหนึ่ง เด็กสาวนอนนิ่งเช่นกัน ตะโปก
 และส่วนล่างของหล่อนเต็มไปด้วยเนื้อ ความอบอุ่นนั้นหุ้มห่อ
 ตัวเขาไว้มากกว่าจะซึมเข้าไปในกาย หน้าอกของหล่อนเต็มแต่
 เต้านมกลับหย่อนและกว้างส่วนหัวมนนั้นเล็กผิดปกติ ผู้หญิง
 คนนั้นพูดถึงการบีบคอให้ตาย ผิวของเด็กสาวทำให้คิดถึงคำพูดนั้น
 และตัวสั่นขึ้นมา หากเขาบีบคอหล่อน หล่อนจะมีกลิ่นอย่างไรกัน
 นะ เขาพยายามวาดภาพของเด็กสาวในตอนกลางวันว่าท่าเดินของ
 หล่อนคงไม่น่าดูเพื่อไล่ความรู้สึกที่ถูกแยยวน เขาสงบลงเล็กน้อย
 แต่อะไรเล่าคือความไม่น่าดูในท่าเดินของเด็กสาว ขาที่ได้รูปสวย
 นั้นจะเป็นอย่างไร สำหรับชายชราวัยหกสิบเจ็ด ในตัวเด็กสาว
 ที่นอนอยู่ด้วยเพียงคืบเดียวมีอะไร ความฉลาด ความเฉลียวหรือ
 ความรู้มากรู้น้อย แต่สำหรับเขาทำได้เพียงแต่ต้องหล่อนเท่านั้น
 และในเมื่อหล่อนถูกวางยาให้หลับ หล่อนก็ไม่มีวันจะรู้ความจริง
 ได้ว่าชายชราอัปลักษณ์ได้แตะต้องตัวหล่อน ถึงเป็นวันรุ่งขึ้นหล่อน
 ก็ไม่รู้อีก หล่อนเป็นเครื่องเล่นหรือเครื่องสังเวกกันหนอ เองซิผู้ชรา
 มาบ้านนี้เพียงสี่ครั้งและความรู้สึกภายในจิตใจเริ่มตายด้านในแต่
 ละครั้งที่มาเยือน แต่ดูเหมือนว่าจะรู้สึกเป็นมากในคืนนี้

เด็กสาวผู้นี้ได้รับการฝึกหัดมาเป็นอย่างดีเขียว บางทีหล่อน
 อาจจะไม่ได้คิดอะไรเกี่ยวกับชายชราผู้อ้างว้างที่มาเป็นแขกของ
 หล่อนก็ได้ หล่อนเลยไม่มีอาการสนองตอบการสัมผัสของเองซิ
 หล่อนเป็นมนุษย์ที่ถูกฝึกให้เป็นมนุษย์ ความไร้ศีลธรรมทุกชนิด
 ซ่อนอยู่ในความมืดมิดของโลก แต่เองซิต่างจากชายชราคนอื่น ๆ
 ที่มาบ้านนี้เล็กน้อย หรือจะพูดว่าต่างกันเลยก็ยังได้ คิงจะผู้ชาย
 ซึ่งแนะนำเขาให้มาบ้านหลังนี้เข้าใจผิดที่คิดว่าเองซิเหมือนกับ

พวกเขา เองซียังไม่หมดความเป็นชายเสียเลย ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าเขามีความรู้สึกถึงความโศกศัลย์และความสุข ความเสียตาย และความอ้างว้างรุนแรงดังเช่นคนอื่น สำหรับเขาไม่จำเป็นที่จะต้องนอนกับเด็กสาวที่นอนหลับ

เมื่อตอนที่เขามาเยือนบ้านหลังนี้เป็นครั้งที่สองและได้พบเด็กที่คล้ายแม่มดคนนั้น เขาเกือบจะละเมิดกฎของบ้าน แต่ก็ยับยั้งใจไว้ได้ทันเมื่อได้พบด้วยความประหลาดใจว่าหล่อนยังเป็นสาวบริสุทธิ์ เขาสาบานว่าจะทำตามกฎของบ้านที่ว่าปล่อยนางนิทราไว้ตามลำพัง เขายังได้ปฏิญาณว่าจะเก็บความลับของพวกชายชราไว้ ดูเหมือนการที่เด็กสาวในบ้านหลังนี้ยังเป็นสาวพรหมจารีอยู่นั้น เป็นการแสดงถึงความเอื้ออาทรบางอย่าง หรือว่ามันเป็นความปรารถนาที่น่าเวทนาของชายชราเอง เองซิคิดว่าเขาเข้าใจและเขาก็คิดว่ามันแสนจะโหดเหี้ยม

แต่เขาออกจะสงสัยเด็กในคืนนี้ เขาไม่อยากจะเชื่อว่าหล่อนยังบริสุทธิ์อยู่ เขาขยับหน้าอกขึ้นมาถึงไหล่ของหล่อนและจ้องมองหน้าหล่อน หน้าตาของหล่อนไม่สะดวกเท่ากับเรือนร่างที่ได้สัดส่วน แต่มันกลับดูไร้เดียงสามากกว่าที่เขาคาดไว้ รูจมูกบานโป้งออกมา และสันจมูกแบน แก้มเป็นพวง เชิงผมตรงหน้าผากหยักลงมา เป็นรูปหัวใจ ขนคิ้วสั้นแต่ดกและเรียวเสมอกัน

“น่ารักมาก” เองซิดูชราพิมพ์ำขณะที่แนบแก้มลงกับแก้มของหล่อน แก้มนั้นเนียนและขึ้น ไหล่ของหล่อนหนักจนหล่อนต้องนอนหงาย เองซิจึงถอยออกมา

เขานอนหลับตาอยู่ครู่หนึ่งเพราะกลิ่นของเด็กสาวรุนแรงกว่าปกติ กล่าวกันว่าความรู้สึกในเรื่องกลิ่นนั้นปลุกความทรงจำได้เร็วที่สุด แต่กลิ่นนี้มีไขกลิ่นที่หอมและรุนแรงเกินไปหรือกริ เองซิ

คิดถึงกลิ่นนมจากตัวทารก แม้ว่ากลิ่นทั้งสองจะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง แต่กลิ่นทั้งสองก็เป็นกลิ่นสามัญของมนุษย์มิใช่หรือ ตั้งแต่โบราณกาลมาชายชราทั้งหลายได้แสวงหาทางที่จะได้กลิ่นจากเด็กสาวเป็นยาอายุวัฒนะสำหรับความหนุ่มของตน กลิ่นจากเด็กสาวในคำคินนี้ไม่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นกลิ่นหอม หากเขาจะละเมียดกฎของบ้าน กลิ่นนั้นเป็นกลิ่นคาวน่ารังเกียจ การคิดอย่างนี้เป็นสิ่งที่แสดงว่าเอบุซิกแก่แล้วไซ้ไหม กลิ่นคาวรุนแรงเป็นบ่อเกิดแห่งมนุษยชาติมิใช่หรือ คุณหล่อ่นเหมือนเด็กที่จะท้องได้ง่าย หล่อนถูกวางยาให้หลับแต่การทำงานของร่างกายหาได้หยุดไม่ และพรุ่งนี้หล่อนก็จะตื่นขึ้นมาอีก ถ้าหากว่าหล่อนจะท้อง ก็อยู่ในช่วงที่หล่อนหลับโหลไม่รู้ตัว ถ้าคนอายุหกสิบเจ็ดอย่างเอบุซิกจะทิ้งลูกคนหนึ่งให้เกิดขึ้นมาในลักษณะเช่นนี้ไว้ในโลก จะเป็นอย่างไรกันนะ ดูเหมือนว่าเรือนร่างของหญิงนี้แหละที่ท้าทายให้ชายก้าวไปสู่ขุมมรณ

สิ่งปิดป้องตัวหล่อนทุกชนิดถูกเปลือยออกหมดเพื่อแขกผู้ชราและน่าสังเวช ร่างของหล่อนเปล่าเปลือยและหล่อนจะไม่ตื่นขึ้นมา เอบุซิกรู้สึกเวทนาหล่อนขึ้นมาเขาเกิดความคิดขึ้นว่าความตายเป็นสิ่งที่คู่กับคนแก่ ความรักเป็นสิ่งที่คู่กับคนหนุ่มสาว ความตายเกิดขึ้นได้เพียงครั้งเดียวแต่ความรักนั้นเกิดขึ้นหลายครั้งหลายครา เขาไม่เคยคิดอย่างนี้มาก่อนเลย แต่ความคิดนี้ก็ทำให้เขาสงบลงได้ ตั้งแต่แรกเขาก็มิได้รู้สึกตื่นเต้นอะไรนัก เสียงฝนปนหิมะตกเปาะแปะอยู่ข้างนอก เสียงคลื่นหายไป เอบุซิกมองเห็นฝนปนหิมะตกลงมาแล้วก็ละลายหายไปในทะเลกว้างใหญ่ นกป่าที่คล้ายนกอินทรีขนาดใหญ่ บินร่อนอยู่เหนือคลื่นคาบอะไรอย่างหนึ่งที่ยังมีเลือดอยู่ มันจะเห็นเป็นทารกที่เป่ล่านะ เป็นไป

ไม่ได้หรอก บางทีมันอาจจะป็นภาพของความชั่วร้ายของมนุษย์ก็ได้ เขาสายตึระชะบนหมอนเบา ๆ และภาพนั้นก็หายไป

“เธออุ่นดีจัง” เองซีเอ๋ยขึ้นมา

ความอบอุ่นนั้นมิได้เกิดจากผ้าห่มไฟฟ้าเท่านั้น หล่อนสลัดผ้าวมออก ทรวงอกอวบใหญ่ที่ไร้รูปทรงของหล่อนเปิดออกมาครึ่งหนึ่ง ผิวขาวของหล่อนเป็นสีเรื่อขึ้นในแสงสว่างจากม่านกำมะหยี่สีแดงเลือดนก เขาใช้นิ้วไล่เชิงผมที่หยักตรงหน้าผากของหล่อนและมองดูทรวงอกทั้งดงามนั้น หล่อนยังคงหายใจเบาและช้าเช่นเดิม พันที่อยู่ใปากเล็กบางนั้นจะเป็นพันแบบไหนกันนะ เขารั้งริมฝีปากตรงกลางลงมา ปากเผยอออกจากกัน แม้พันนั้นจะไม่เล็กเมื่อเทียบกับขนาดปากของหล่อนแล้ว พันนั้นก็ดูเล็กและเรียบเป็นระเบียบ เขาหัดมือนกลับมา ปากของหล่อนยังคงเผยออยู่อย่างเดิม เขายังคงเห็นพันของหล่อน เขาเซ็ดลิปสติกที่ปลายนิ้วของเขากับโบหูของหล่อนและที่เหลือทั้งหมดกับลำคออันกลมกลึง รอยแดงเรื่อ ๆ นั้นดูงดงามยิ่งนักเมื่อปรากฏอยู่บนผิวขาวผ่องนั้น

ใช่แล้ว หล่อนอาจจะยังเป็นสาวบริสุทธิ์อยู่ก็ได้ เขาไม่อยากรวบรวมอีกต่อไปหลังจากเกิดความเคลงใจในตัวเด็กสาวในคืนที่สองและตกใจกับความคิดต่ำ ๆ ของตนเอง ความบริสุทธิ์นั้นเกี่ยวข้องกับเขาแล้ว พอเขาเริ่มรู้สึกว่ามันมีความหมายสำหรับตัวเขาขึ้นมา เสียงเยาะหยันก็ดูจะดังขึ้น

“ผีห่าซาตานกำลังหัวเราะเยาะตัวข้าอยู่รึไม่วะ”

“ซาตานเหรือ ไม่ใช่หรอก แกกำลังฟุ้งซ่านในเรื่องความรู้สึกอ่อนไหวหรือความลุ่มหลงของคนรกโลกอย่างแตกต่างหาก”

“ข้าเพียงแค่คิดให้พวกคนแก่ที่น่าสังเวชกว่าข้าเท่านั้น”

“มนุษย์สาระเลว คนที่ใหร้ายคนนั้นเป็นพวกมนุษย์เหลือเดน”

“มนุษย์สาระเลว สาระเลวก็สาระเลวชิวะ ทำไมสาวบริสุทธิ์เป็นของสะอาด ผู้หญิงที่ไม่บริสุทธิ์จะเป็นอะไรไม่ได้อยากได้สาวบริสุทธิ์นี้”

“เป็นเพราะแกยังไม่รู้จักความฉิบหาของคนแก่หรอก อย่าเผล่มาอีกนะถ้าเป็นไปได้ ดีไม่ดี เด็กสาวลืมนตาขึ้นมาจะก้อแกไม่คิดหรือว่ามันเป็นเรื่องเสื่อมเสียสำหรับคนแก่”

บางสิ่งที่คล้ายกับการถามเองตอบเองผ่านเข้ามาในใจของเองชิ แต่มันไม่สามารถทำให้เขาเชื่อได้ว่าบ้านนี้มีแต่สาวบริสุทธิ์เท่านั้นที่ถูกวางยา เขาเพิ่งมาบ้านนี้ได้สี่ครั้ง เขาก็สงสัยขึ้นมาว่าเด็กสาวทั้งสี่ยังเป็นสาวบริสุทธิ์อยู่หรือไม่ มันเป็นความต้องการและความหวังของชายชราไร้เปล่านะที่จะให้หญิงเหล่านี้เป็นสาวบริสุทธิ์

ถ้าเด็กสาวตื่นขึ้นมาล่ะ ความคิดนั้นแยบยวนใจทีเดียว หากหล่อนลืมนตาขึ้นมา แม้จะสลิมสลือก็ตามความตกใจจะรุนแรงเพียงไหนอ แล้วมันจะเป็นความตกใจแบบไหนกัน หล่อนคงจะไม่หลับต่อเป็นแน่ถ้าเขาเกิดตัดแขนหล่อนหรือแทงหล่อนเข้าที่หน้าอกหรือท้อง

“แกมันเลว” เขาพึมพำกับตัวเอง

บางทีตัวเองชิก็ใกล้จะเสื่อมสมรรถภาพเช่นเดียวกับชายชราคนอื่น ๆ เขาเกิดมีความคิดร้ายกาจขึ้นมาทันที ทำลายบ้านนี้ทำลายชีวิตของเขาเองเสียด้วยเพราะเด็กสาวในคำคินนี้มีใครคนที่จะเรียกได้ว่าเป็นคนสวย หรือเพราะเขาได้นอนเคียงข้างเด็กสาวทรวงอกอิมคนนี้ ดูเหมือนว่าความรู้สึกผิดวูบขึ้นมาเป็นความสำนึก

ผิดของชีวิตที่ต้องจบลงอย่างโง่เขลา เขาไม่มีความกล้าหาญที่จะ
เทียบได้ แม้กระทั่งลูกสาวคนเล็กที่ไปดูดอกคามิเลียที่วัดทสึบาชิ
ด้วยกัน เขาหลับตาลงอีกครั้ง

ผีเสื้อสองตัวกำลังบินไล่กันในพุ่มไม้เตี้ย ๆ ข้างแผ่นหินปู
ทางเดินในสวน มันพากันบินหายไปในพุ่มไม้ บินเฉียดพุ่มไม้และ
ดูเหมือนว่าผีเสื้อสองตัวนี้จะกำลังเพลิดเพลิน มันบินสูงขึ้นไปและ
กริดกรายไปมา แล้วก็ผีเสื้ออีกตัวหนึ่งบินออกมาจากใบไม้
และยังมีอีกตัวหนึ่งบินตามออกมารวมเป็นสองคู่ ในขณะที่คิดก็
มีอีกตัวหนึ่งบินขนานมากับอีกตัว ผีเสื้อทั้งหมดบินวนเป็นวงกลม
มันกำลังต่อสู้กันรีเปล่านะ มีผีเสื้อบินขึ้นมาจากพุ่มไม้ตัวแล้ว
ตัวเล่า และแล้วสวนทั้งสวนก็เต็มไปด้วยฝูงผีเสื้อสีขาวที่เรีงระบำ
อยู่เรียบพื้นดิน กิ่งเมเปิลเรียดินแถวโกวโนสายลมที่ดูสงบนิ่ง
กิ่งไม้โน้นบอบบางแต่มีใบใหญ่ไหวตัวไปมาในสายลม ฝูงผีเสื้อ
เพิ่มจำนวนมากขึ้นจนดูราวกับเป็นทุ่งดอกไม้สีขาว ใบเมเปิลร่วง
เกือบหมดแล้วใบเฉา ๆ สองสามใบยังคงคาอยู่กับกิ่ง แต่ในคำคืน
นี้หิมะปนฝนได้ตกลงมา

เอะซึลิ้มความเย็นเยียบของฝนปนหิมะนั้น ภาพของฝูงผีเสื้อ
สีขาวที่เห็นนั้นเกิดจากทรวงอกอวบของเด็กลาวที่เปล่าเปลือยอยู่
ข้างตัวเขาอย่างนั้นหรือ มีบางสิ่งในตัวเด็กสาวที่ช่วยหยุดยั้งแรง
กระตุ้นอันชั่วร้ายของชายชราไร้ไหม เขาลิ้มตาขึ้นมาจ้องดูหัวนม
เล็ก ๆ สีชมพูของหล่อน ดูราวกับว่ามันเป็นสัญลักษณ์ของสิ่งที่ดี
งาม เขาเอาแก้มลงแนบกับหน้าอกนั้น ดูเหมือนว่าหน้าตาของเขา
จะอุ่นขึ้น เขาอยากประทับร่องรอยของตัวเขาไว้ในตัวเด็กสาว
หากเขาจะละเมียดกฏของบ้านหล่อนคงจะเสียใจเมื่อตื่นขึ้นมาเขา
ทั้งรอยข้ำหลายรอยไว้บนอกของหล่อน เขาตัวสั่นขึ้นมาทันที

“เธอจะหนาวนะ” เขาดึงผ้าคลุมขึ้นมาและกลืนยาทั้งสองเม็ด ที่อยู่ข้างหมอนเข้าไป “ท่อนล่างหนักไปหน่อย” เขาลำลงไปและดึงหล่อนเข้ามาใกล้

เช้าวันรุ่งขึ้นเขาถูกผู้หญิงคนนั้นปลุกถึงสองครั้ง ครั้งแรกหล่อนเคาะประตู

“เก้าโมงเช้าแล้วค่ะ”

“ฉันกำลังจะลุก ฉันคิดว่าข้างนอกคงหนาวทีเดียวใช่ไหม”

“ดิฉันติดเตาแต่เช้าแล้วค่ะ”

“แล้วฝนหิมะเล่า”

“มันครึ้มไปหมด แต่หิมะหยุดแล้วค่ะ”

“งั้นรี”

“ดิฉันเตรียมอาหารเช้าเสร็จแล้วนะคะ”

“เหอ” เขาหลับตาลงอีกครั้งเมื่อตอบอย่างไม่แยแส “ปีศาจร้ายจากนรกมาเรียกแล้ว” เขาพูดขึ้นมาและขยับเข้าชิดผิวขาวผ่องของเด็กสาว

อีกสิบนาที่ต่อมาผู้หญิงคนนั้นก็กลับมาอีก

“คุณคะ” ครั้งนี้หล่อนเคาะประตูเป็นการใหญ่ “คุณกลับไปนอนอีกหรือคะ” เสียงของหล่อนจูนเฉียวขึ้นมา

“ประตูไม่ได้ใส่กลอน” เขาร้องบอก ผู้หญิงคนนั้นก้าวเข้ามา เขาค่อย ๆ ลุกขึ้นอย่างซีเกียจ หล่อนช่วยเขาใส่เสื้อ หล่อนใส่ให้แม้กระทั่งถุงเท้า แต่ด้วยอาการที่กระด้าง พอเข้าไปในอีกห้องหนึ่งหล่อนขงน้ำชาอย่างดีให้อย่างเคย ขณะที่เขาจิบน้ำชา ผู้หญิงคนนั้นก็เหลือบมองเขาด้วยสายตาที่แสดงความสงสัยและขำเย้ย

“เด็กเป็นไงบ้าง คุณชอบไหม”

“ก็ดี”

“งั้นก็ดีค่ะ แล้วคุณฝันดีไหมคะ”

“ฝันรี ไม่เลย ฉันหลับสนิท ฉันไม่เคยหลับสนิทอย่างนี้มานานแล้ว” เขาอ้าปากหาเหตุผลที่ “ฉันยังง่วงอยู่เลย”

“เมื่อคืนนี้คุณคงจะเหนื่อยไปกระมังคะ”

“คงเป็นเพราะเด็กคนนี้ หล่อนมาที่นี้บ่อยไหม”

ผู้หญิงคนนั้นหลบตาลลง สีหน้าของหล่อนชาเย็น

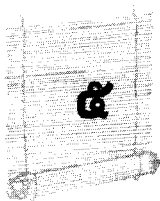
“ฉันอยากขอรับรองเป็นพิเศษ” เขาเอ่ยขึ้นมาท่าทางเอางานเอាកาร “เมื่อฉันกินของเข้าเสร็จ ขอยานอนหลับฉันอีกได้ไหม ฉันจะจ่ายเงินเพิ่มให้ ฉันไม่รู้หรอกนะว่าเด็กจะตื่นเมื่อไหร่”

“ไม่ได้ค่ะ” หน้าของหล่อนดูเคร่งเครียดยึดคอแข็งขึ้นมา “คุณขอมากไปแล้ว รู้จักบันยะบันยังเสียบ้างนะคะ”

“มากไปงั้นรี” เขาพยายามจะหัวเราะแต่กลับหัวเราะไม่ออก บางทีหล่อนอาจจะสงสัยว่าเอ็งซีไปทำอะไรเด็กนั้นเข้า หล่อนจึงรีบร้อนเข้าไปในห้องถัดไป.

ปีใหม่มาก็มาแล้ว ท้องทะเลในฤดูหนาวปั่นป่วน แต่บน
ฝั่งลมกลับไม่แรงเท่า

“ดีแล้วที่คุณมาในคืนที่หนาวเย็นอย่างนี้” ผู้หญิงที่บ้านนาง
นิทราเป็นผู้มาเปิดประตูให้เขา

“ก็เพราะมันหนาวนะสิถึงได้มา” เองซีเอ่ยขึ้นมา “ในค่ำคืน
ที่หนาวอย่างนี้การตายโดยมีผิวอ่อนของเด็กสาวให้ความอบอุ่น
อยู่แนบข้างได้ละก็ นั่นแหละสวรรค์สำหรับคนแก่ละ”

“พูดอะไรอย่างนั้นคะ”

“คนแก่น่ะอยู่ใกล้ความตายมากนะ”

เตากำลังลุกโผลงอยู่ในห้องข้างบนตามเคยอย่างเดิมและ
หญิงคนนั้นก็รีบรินน้ำชารสดีให้เช่นเคย

“มีลมวูบเข้ามานะ” หล่อนมองไปรอบ ๆ

“ไม่มีช่องลมนี่คะ”

“มีวิญญาณสิงอยู่ในห้องไม่ใช่หรือ”

หล่อนชะงักมองเขา หน้าถอดสีทีเดียว

“ขออีกถ้วยสิ เต็มถ้วยนะ ขอที่ร้อน ๆ หน่อยชนิดเอาออกจากเตาเลย”

หล่อนทำตามคำสั่ง “คุณไฉนอะไรหรือคะ” หล่อนถามด้วยเสียงชาเย็น

“อ้อ ดูเหมือนจะได้ยินนะ”

“งั้นหรือคะ คุณได้ยินแล้วยังมาอีก” เมื่อรู้ว่าเองที่เคยได้ยินเรื่องนี้ หล่อนก็ตัดสินใจที่จะไม่ปกปิดเป็นความลับอีกต่อไป แต่สีหน้าของหล่อนยังดูเครียดอยู่ “ขอโทษนะคะดิฉันอยากขอให้คุณกลับไปก่อนได้ไหม”

“จะเป็นไรไปถ้ารู้แล้วยังมานะ”

หล่อนหัวเราะ พังคล้ายเสียงของนางปีศาจ

“ยังงี้ก็ต้องตาย หน้าหนาวเป็นช่วงที่อันตรายสำหรับคนแก่ บ้านนี้ น่าจะหยุดตอนหน้าหนาวนะ”

หล่อนนิ่งเงียบ

“ฉันไม่รู้ว่าคุณชายแก่พวกไหนที่มาที่นี่ แต่ถ้าตายติดต่อกันสองสามคนอย่างนี้ละก็ไม่ดีกับเธอแน่”

“ก็บอกเจ้าของที่นี่สิ ไม่ใช่ความผิดของดิฉันนี่” ใบหน้าของหล่อนยิ่งบูดบึ้งขึ้นอีก

“ผิดสิ แอบขนศพไปไว้ในโรงเตี๊ยมหลังบ่อน้ำแร่ไม่ใช่หรือ เธอก็ช่วยเขาไม่ใช่หรือคะ”

หล่อนเอามือทั้งสองจับหัวเข่าแน่น

“ดิฉันทำเพื่อชื่อเสียงของคนแก่หรือคะ”

“ชื่อเสียง คนตายมีชื่อเสียงรี แต่เธอพูดถูก เป็นเรื่องมารยาทสังคม เป็นการทำให้ครอบครัวคนตายมากกว่า เจ้าของบ้านนี้กับ

เจ้าของโรงเตี๊ยมเป็นคนเดียวกันหรือเปล่า”

หล่อนยังไม่ตอบอะไร

“ผู้ชายแก่นอนตายอยู่ข้างตัวเด็กสาวที่เปล่าเปลี่ยวอย่างนี้ ฉันสงสัยว่าหนังสือพิมพ์คงต้องมีเรื่องเปิดโปงได้แน่ ๆ ถ้าฉันเป็นผู้ชายแก่คนนั้นละก็ ฉันคิดว่าฉันคงเป็นสุขมาก ถ้าหากถูกทิ้งไว้อย่างนั้นโดยไม่เอาไปที่อื่น”

“คงจะมีการสอบสวน ห้องนี้เป็นห้องที่ค่อนข้างจะแปลก แหกคนอื่น ๆ ที่มาที่นี้บ่อย ๆ อาจจะถามอย่างนี้เหมือนกัน แล้วพวกเด็กสาวนี้ก็จะถามเหมือนกัน”

“ฉันคิดว่าเด็กพวกนี้คงนอนหลับต่อไปโดยไม่รู้ว่าคนแก่นั้นตายไปแล้ว ตอนที่คนแก่ชักไปมา จะไม่ปลุกให้เด็กตื่นเชียวหรือ”

“ค่ะ เรื่องนั้นคงจะใช่ ถ้าปล่อยให้คนแก่ตายที่นี้ เราก็คงจะต้องอุ้มเด็กนี้ออกไปแล้วซ่อนเสียก่อน ถึงอย่างนั้นเราก็อาจจะเดาได้ว่าข้าง ๆ มีผู้หญิงนอนอยู่”

“อะไรกันนี้ เธอเอาเด็กออกไปหรือนี”

“ถ้าทิ้งเอาไว้ก็จะเป็นเรื่องฆาตกรรมกันชัด ๆ”

“แค่คนแก่ตายตัวเย็นแข็งขึ้นมามากงไม่ทำให้เด็กผู้หญิงตื่นใช่ไหม”

“ดิฉันคิดว่าไม่ค่ะ”

“เพราะงั้นหล่อนก็ไม่รู้ว่าเขาตายไปแล้วนะสิ” เด็กสาวนอนให้ความอบอุ่นแก่ชายชราหลังจากที่เขาเป็นศพอยู่นานเท่าใดกันนะ หล่อนไม่รู้หรือกว่าศพถูกหามออกไปตั้งแต่เมื่อไร”

“ความดันโลหิตของฉันดีแล้วหัวใจก็แข็งแรง เธอไม่ต้องกังวลไปหรอก แต่ถ้าหากมันจะเกิดขึ้นกับฉัน ฉันจะต้องขอร้องเธอ

ว่าอย่าหามฉันออกไป ปล่อยฉันไว้ข้างๆ ตัวหล่อนนี่แหละ”

“ทำไมได้ล่ะ” หล่อนรีบบอก “ดิฉันจะต้องขอให้คุณกลับไป หากคุณยังดึงดันที่จะพูดอย่างนี้”

“พูดเล่นนะ” เขาไม่คิดว่าความตายอย่างฉับพลันกำลังจะมาถึง

ประกาศในหนังสือพิมพ์เกี่ยวกับงานศพจะบอกว่า “ตายกะทันหัน” คงจะเป็นผู้กระซิบบอกรายละเอียดให้เองซิทราบในงานศพ สาเหตุของการตายคือหัวใจวาย

“มันไม่ใช่โรงแรมแบบที่ผู้อำนวยการบริษัทควรจะไปพักผ่อนก็เลยลืมนึกว่าพุทธรักษาตายอย่างเป็นสุข พวกที่ลืมนึกเรื่องอะไรหรอก”

“เหอ”

“คุณอาจจะเรียกได้ว่าเป็นการตายที่สงบสุข แต่มันไม่ใช่อย่างนั้นหรอก มันตายอย่างเจ็บปวดมากกว่า เราสนิทกันและผมก็ได้หาที่ไปตรวจสอบดู แต่ผมไม่ได้บอกใครหรอกนะ แม้แต่ครอบครัวก็ยังไม่รู้เลย ประกาศในหนังสือพิมพ์นั้นทำให้คุณชันไทม์”

“มีประกาศสองกรอบอยู่เคียงคู่กัน ประกาศอันแรกใส่ชื่อของภรรยาและบุตรของเขาประกาศอันหลังชื่อบริษัทของเขา

“คุณก็รู้ว่าพุทธรักษาเป็นอย่างนั้น” แล้วจึงก็ทำท่าทางประกอบให้เห็นถึงคอนหาหน้าอกที่หนาและพุงที่ใหญ่เป็นพิเศษของพุทธรักษา “คุณก็ควรระวังตัวด้วย”

“ผมไม่กังวลถึงเรื่องนั้นหรอก”

“อย่างไรก็ตามเขาก็หามร่างใหญ่นั้นออกไปในตอนกลางคืน”

ใครล่ะที่ห้ามออกไป คงจะต้องใช้รถแน่ ๆ เองซิรู้สึก
ครั่นคร้าม

“เรื่องคราวนี้ก็จบโดยไม่รู้ต้นสายปลายเหตุ” คิงจะผู้ชรา
กระซิบบอกในงานศพ “แต่ผมชักไม่แน่ใจว่าบ้านนั้นจะเปิดอยู่
ได้นานเมื่อมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นเรื่อย ๆ”

“คงไม่นานหรอก”

คืนนี้ผู้หญิงคนนี้จะเดาออกมาเองซิรู้เรื่องการตายของ
พู่กระ หล่อนจึงไม่คิดที่จะปกปิดความลับนั้น แต่หล่อนก็ยังระมัด
ระวังตัวอยู่

“แล้วเด็กนั้นไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย” เองซิดังยังดัน
ทูลถามต่อ

“ไม่มีทางที่จะรู้ได้หรอกค่ะ แต่ดูเหมือนว่าแกจะเจ็บปวดมาก
นะค่ะ เพราะมีรอยช่วนจากคอถึงหน้าอกของแกค่ะ แกไม่รู้หรอก
ว่ามีอะไรเกิดขึ้น แกเพียงอุทานเมื่อตื่นขึ้นมาในวันรุ่งขึ้นว่า “ช่าง
สัปดนอะไรอย่างนี้””

“สัปดนแม้แต่ในการต่อสู้ครั้งสุดท้ายอย่างนั้นรึ”

“อันที่จริงแล้วจะเรียกว่าเป็นบาดแผลก็ไม่ได้ค่ะ มันเป็นเพียง
รอยบวมที่มีเลือดซึมออกมาเท่านั้น”

ดูเหมือนว่าบัดนี้หล่อนพร้อมจะเล่าให้เขาฟังทุกเรื่อง เองซิ
กลับไม่อยากจะฟังอีกต่อไปไม่ว่าจะรายไหนก็ตามก็ไม่พ้นคนแก่ที่
ต้องตายอย่างฉับพลัน ณ ที่ใดที่หนึ่งบางที่อาจจะเป็นการตายอย่าง
แสนสุขก็ได้ จินตนาการของเองซิกวนเวียนกับเรื่องเล่าคร่าว ๆ
เกี่ยวกับคนตายที่ถูกห้ามไปที่โรงเตี๊ยมที่คิงจะเล่าให้ฟัง

“การตายของคนแก่เป็นสิ่งที่ไม่น่าดู เธอคงจะคิดว่าเขาคงได้
ไปเกิดในสวรรค์ แต่ฉันว่าไม่หรอกเขาต้องตกอยู่ในอบายภูมิ”

หล่อนไม่ออกความเห็นใด ๆ

“เป็นเด็กที่ฉันรู้จักหรือเปล่า”

“ดิฉันบอกไม่ได้หรอกค่ะ”

“เออ เข้าใจละ”

“แกขอพักจนกว่ารอยแผลจะหายไป”

“ขอน้ำชาอีกถ้วยสิ ฉันคอแห้งมาก”

“ได้สิคะ ดิฉันจะเปลี่ยนใบชาให้ใหม่ค่ะ”

“ถึงเรื่องจะเจ็บหายไป แต่เธอคิดหรือว่าบ้านหลังนี้จะอยู่ได้นาน”

“คุณคิดอย่างนั้นหรือคะ” หล่อนพูดทำทางสงบมิได้เงยหน้าขึ้นจากถ้วยน้ำชาด้วยซ้ำไป “ผีคงจะออกมาเล่นพ่วนในคืนนี้แหละแล้วละสิ”

“ฉันอยากจะคุยกับผีเจียบ ๆ ลักที”

“คุยเรื่องอะไรคะ”

“เรื่องคนแก่ที่น่าสงสารไง”

“นี่ดิฉันล้อเล่น”

เขาจับน้ำชาอีกทีหนึ่ง

“ไอสิ เธอล้อเล่น แต่ฉันมีผีสิงอยู่ในตัว เธอก็มีเหมือนกันนะ” เขาชี้ไปที่หล่อนด้วยมือขวา “เธอรู้ได้อย่างไรว่าเขาตายแล้ว”

“ดิฉันได้ยินเสียงครวญครางผิดปกติเลยขึ้นมาข้างบน เขาหมดลมหายใจแล้วชีพจรก็หยุด”

“แล้วเด็กนั้นไม่รู้อย่างนั้นรี” เขาถามอีกครั้ง

“เรื่องแค่นี้ไม่ทำให้เกตุตื่นได้หรอกค่ะ”

“เธอรว่าเรื่องแค่นี้รี แมตตอนหามศพออกไปก็ยังไม่รู้เหรอ”

“ไม่รู้ค่ะ”

“ถ้าฉันแกก็เป็นเด็กที่น่ากลัวที่สุด”

“น่ากลัวยังไง กรุณาอย่าพูดอีกเลย เข้าไปในห้องนั้นเถอะค่ะ มีหรือคะที่เด็กนอนหลับอยู่จะน่ากลัว”

“ก็ความเขียวร้ายนั่นแหละเป็นสิ่งที่น่ากลัวสำหรับคนแก่”

“ยังจะพูดอะไรอีกล่ะคะ” หล่อนยิ้มน้อย ๆ ขณะที่ลุกขึ้นไปที่ประตูไม้สน หล่อนแฉะประตูออกเล็กน้อยมองเข้าไปข้างใน “นอนหลับคอยอยู่แล้วค่ะ เชิญสิคะ” หล่อนหยิบกุญแจออกมาจากผ้าคาดเอว “อ้อ ดิฉันลืมบอกคุณว่าคืนนี้มีเด็กสองคนนะคะ”

“สองคนเหรอ” เองซึสะดุ้งขึ้นมา บางทีอาจจะจะเป็นเพราะเด็กสาวรู้เรื่องฟุคุระตาย

“เชิญค่ะ” แล้วหล่อนก็จากไป

พอเปิดประตูเข้าไป เองซึไม่รู้สึกรู้หายากเห็นหรือเกือบชินเท่ากับเมื่อมาครั้งแรก แต่ก็ยังตื่นเต้น “อ้อ เด็กสาวพวกนี้เป็นเด็กฝึกอีกแล้วหรือ”

เด็กในคืนนี้ดูแข็งแรงไม่นุ่มนวลผิดกับเด็กคนเล็กเมื่อคืนก่อน รูปร่างที่ดูแข็งแรง ๆ ของหล่อนเกือบทำให้เขาลืมความตายของฟุคุระผู้ชราไปได้ หล่อนถูกจัดให้นอนใกล้ประตู บางทีหล่อนอาจจะไม่ชินกับวิธีการสำหรับคนชราอย่างใช้ผ้าห่มไฟฟ้า หรือบางทีความอบอุ่นในตัวหล่อนมีพอที่จะสู้กับความหนาวได้ หล่อนเลยสลัดผ้าคลุมของหล่อนลงไปกองอยู่ที่สะอาด ดูเหมือนว่าหล่อนจะนอนแผ่อยู่ หน้าหงายขึ้นหัวนมของหล่อนมีขนาดใหญ่และเป็นสีม่วงคล้ำซึ่งเป็นสีที่ไม่สวยงามนักภายใต้แสงสว่างจากม่านกำมะหยี่สีแดงเลือดนก ผิวคล้ำที่ลำคอและหน้าอกไม่จัดว่าเป็นผิวชนิดที่เรียกว่าสวย แต่มีน้ำมีนวลดูเหมือนว่าเขาจะได้กลิ่นจาง ๆ จากรักแร้ของหล่อน

“นี่แหละชีวิต” เองซิพิมพ์ เด็กสาวแบบนี้แหละที่ถ่ายทอดชีวิตให้แก่ชายชราวัยหกสิบเจ็ดปี เองซิอดสงสัยไม่ได้ว่าหล่อนจะเป็นชาวญี่ปุ่นหรือเปล่า อายุของหล่อนคงไม่ถึงยี่สิบหรอก เพราะหัวมนั้นแบนราบทั้งที่หล่อนมีหน้าอกใหญ่ หล่อนไม่ใช่คนอ้วนแต่อวบอัด

เขาจับมือของหล่อนขึ้นมา นิ้วมือและเล็บยาว หล่อนอาจจะเป็นคนสูงตามสมัยนิยม เสียงของหล่อนจะเป็นอย่างไร ท่าทางเวลาพูดจะเป็นอย่างไร เขาชอบเสียงผู้หญิงหลายคนี่พูดในวิทยุโทรทัศน์ พอได้ยินเสียงเขาจะหลับตาลงฟังเสียงนั้น เขาอยากได้ยินเสียงของเด็กคนนี้แต่ในความเป็นจริงไม่มีทางใดที่จะคุยกับเด็กสาวที่หลับสนิทได้เลย ทำยังไงจะให้หล่อนละเมอออกมา เสียงเวลาละเมอคงจะผิดกับเสียงจริง ผู้หญิงส่วนใหญ่จะมีหลายเสียง แต่เด็กสาวคนนี้อาจจะมียังเสียงเดียว แม้หล่อนจะหลับสนิท เขาก็มองออกว่าหล่อนไม่ใช่คนที่สำรวมกิริยามารยาทและไม่มีจริต

เขานั่งเล่นเล็บอันยาวนั้น เล็บคนราชนี้นี้แข็งแรงหรือ นี่เป็นเล็บสาวที่มีสุขภาพดีหรือ สีเลือดใต้เล็บมีชีวิตชีวา เขาเพิ่งสังเกตเห็นว่าหล่อนสวมสร้อยทองคำเส้นบางเหมือนด้ายด้วย เขาอยากจะยืมแม้หล่อนจะสลัดผ่านวมหลุดลุ่ยลงได้อีกในคำคืนอันหนาวเย็นขนาดนี้ หน้าผากของหล่อนกลับมีเหงื่อเม็ดเล็ก ๆ เกาะอยู่ เขาดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาจากกระเป๋าและเช็ดเหงื่อให้ กลิ่นที่ติดอยู่บนผืนผ้านั้นเป็นกลิ่นที่รุนแรง เขาเช็ดรักแร้ให้หล่อนด้วย ในเมื่อเขาเอาผ้าเช็ดหน้าผืนนี้กลับบ้านไม่ได้ เขาจึงม้วนมันแล้วโยนไปที่มุมห้อง

“ไอ้โฮ ทาลิปสติกด้วยหรือนี่” เองซิพิมพ์ มันเป็นเรื่องธรรมดา แต่สำหรับเด็กคนนี้ลิปสติกของหล่อนทำให้เขาอยากยืม

เขาจ้องดูหล่อนอยู่แวบหนึ่ง “หล่อนผ่าตัดปากที่แหวงรีเป่านะ”

เขาหยิบผ้าเช็ดหน้าที่โยนไปกลับมาใหม่และเช็ดริมฝีปากของหล่อนดู ไม่มีร่องรอยของการผ่าตัดตบแต่งตรงกลางของริมฝีปากบนเกิดขึ้น แต่ดูเย้ายวนอารมณ์อย่างประหลาด

เขาระลึกถึงการจุมพิตเมื่อสี่สิบปีก่อน มือของเขาแตะอยู่ที่ไหล่ของเด็กสาวที่อยู่ตรงหน้าเบา ๆ แล้วเขาก็ประทับปากเข้ากับปากของหล่อน หล่อนเบือนหน้าหนีไปมา

“ไม่นะ ไม่ ฉันไม่”

“เธอจูบแล้วนะ”

“ม่าย ไม่นะ ฉันไม่”

เองูซิเช็ดปากของเขาและให้หล่อนดูผ้าเช็ดหน้าที่มีรอยเปื้อนสีชมพู

“แต่เธอจูบแล้ว คุณี่สิ”

เด็กสาวหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมา แล้วหล่อนก็ยึดมันลงในกระเป๋เสื้อ

“ม่ายหรอก” หล่อนกล่าวและก้มหน้าเงิบ ๆ น้ำตานองหน้า

ทั้งคู่ไม่ได้พบกันอีกเลย หล่อนจะทำอะไรกับผ้าเช็ดหน้านั้นเล่า อย่าพูดถึงผ้าเช็ดหน้านั้นเลย ว่าแต่ว่าหล่อนยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า ในเมื่อเนี่ยมันตั้งสี่สิบปีเข้าไปแล้ว

เขาลืมหล่อนไปนานแค่ไหนแล้ว จนกระทั่งริมฝีปากบนที่ขีดได้รูปสววยของเด็กสาวที่ถูกวางยาผู้นี้เตือนให้เขาระลึกถึงหล่อนอีกครั้งหนึ่ง ถ้าวางผ้าเช็ดหน้าไว้ข้างหมอนของหล่อนเมื่อหล่อนตื่นหล่อนจะคิดใหม่ว่าหล่อนถูกจูบ ในเมื่อหล่อนเห็นลิปสติกอยู่ที่ผ้าเช็ดหน้าและลิปสติกบนริมฝีปากของหล่อนก็จางหายไป นี่แหละในบ้านนี้แค่จูบก็คงจะได้แน่ ๆ การจูบมิใช่

การกระทำที่ต้องห้าม ถึงจะแก้เผ่าแก้ไหนดูชายก็ยังจับได้ เด็กสาวคงไม่หลบเลี่ยงเขาเป็นแน่และหล่อนก็ไม่มีวันรู้ ริมฝีปากของคนที่หลับอยู่นี้เย็นชาและชื้น แต่ริมฝีปากของผู้หญิงอันเป็นที่รักที่ตายแล้วกลับสร้างความรู้สึกที่น่ากลัวให้มากกว่า พอเอ็งซึคิดถึงความสังเวชของพวกชายแก่ที่มาที่นี่เขาก็หมดอารมณ์

แต่ริมฝีปากที่แปลกนี้ก็กลับเชิญชวนเขา มีริมฝีปากแบบนี้อยู่ด้วยหรือ เขาคิดขณะที่เอนตัวก้อยตะกลางริมฝีปากบนอย่างแผ่วเบา ปากนั้นแห้งผากและผิวนั้นดูหนา เด็กสาวเริ่มเลียริมฝีปากของหล่อนและไม่ยอมหยุดจนกระทั่งริมฝีปากนั้นชุ่มฉ่ำ เขาชักนิ้วกลับมา

“หล่อนจับแม้กระทั่งตอนหลับอยู่หรือ”

เขาลูบผมตรงใบหูของหล่อนอยู่ครู่หนึ่ง ผมนั้นหยาบและแข็ง เขาลุกขึ้นถอดเสื้อ

“ระวังจะเป็นหวัดนะ ถึงจะแข็งแรงแค่ไหนก็เถอะ” เขาจับแขนของหล่อนวางไว้ใต้ผ้าห่มแล้วดึงผ้าขึ้นมาปิดอกของหล่อนไว้ จากนั้นจึงล้มตัวลงนอนข้างหล่อน หล่อนพลิกตัวและส่งเสียงครางออกมาและพร้อมกับเหยียดแขนออกมาข้างนอก ชายชราจึงถูกผลักออกห่าง เขาหัวเราะจนตัวคลอน เป็นการฝึกงานที่กล้าหาญชาญชัยมากที่สุด เขาบอกกับตัวเอง

หล่อนถูกวางยาให้หลับโดยไม่ตื่นและร่างกายของหล่อนอาจจะซาไปหมด เขาจึงทำอะไรหล่อนได้ตั้งใจ แต่พละกำลังที่จะไปจับตัวหล่อนไม่มีเหลืออยู่ในตัวเองอีกต่อไป หรือว่าเขาไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้มานานแล้ว เข้าหาหล่อนด้วยความรู้สึกที่นุ่มนวลอ่อนโยน และความรู้สึกสนิทสนม ความรู้สึกเหมือนต้องผจญภัยต้องต่อสู้จนทำให้ต้องหายใจแรงได้หายไปแล้ว

“ฉันทแก้แล้ว” เขาพึมพำ ในขณะที่คิดว่าแม้แต่เด็กสาวที่หลับใหลยังไม่เอาเขา

อันที่จริงเขาไม่มีคุณสมบัติอันเหมาะสมที่จะมาบ้านนี้ อย่างชายชราคนอื่น แต่บางทีเด็กผิวคล้ำมีน้ำมือนวลคนนี่เองที่ทำให้เขาคิดได้ว่าความเป็นชายชาตรีที่หลงเหลืออยู่ในตัวเขามีไม่มากนัก

สำหรับเขาแล้วการใช้กำลังกับเด็กสาวอาจจะเป็นการกระตุ้นความหนุ่มให้กลับคืนมา เขาเริ่มเปื้อ “บ้านนางนิทรา” นี้ขึ้นมาบ้างแล้ว แม้ว่าเขาจะเริ่มเปื้อ แต่เขากลับมาบ่อยขึ้น เขารู้สึกว่าเลือดฉืดพล่านขึ้นมาทันที เขาอยากใช้กำลังกับหล่อนละเมิดกฎของบ้าน ทำลายยาลึกลับที่น่าซึ้งนั้นเสีย แล้วอำลาจากไป แต่ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้กำลังเลย จะไม่มีการขัดขืนใดๆ จากร่างของเด็กสาวที่หลับใหลอยู่ เขาอาจจะรัดคอหล่อนได้อย่างง่ายดาย แรงกระตุ้นนั้นจางหายไป และความว่างโหวงที่ลึกล้ำดำสนิทก็แผ่ไปทั่วตัวเขา คลื่นสูงทยอยไถลเข้ามาแล้วก็ดูไกลออกไป ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะไม่มีลมบนฝั่ง เขาเห็นพื้นอันมืดมิดแห่งราตรีกาลของท้องทะเลดำ เขาเอาศอกยันตัวลุกขึ้นแล้วแนบหน้าลงกับหน้าเด็กสาว หล่อนหายใจแรง เขาตัดสินใจที่จะไม่จับหล่อน แล้วก็เอนตัวลงนอน

เขานอนในท่าที่หล่อนผลักเขาออกมา หน้าอกของเขาเปิดหราอยู่ เขาหันไปหาเด็กสาวอีกคน หล่อนหันหน้าไปอีกทาง แต่แล้วหล่อนก็พลิกตัวกลับมาหาเขาแม้หล่อนจะหลับอยู่ แต่ก็มีท่าทีเชิงชวนและดูอ่อนโยน มือข้างหนึ่งของหล่อนตกล้อมอยู่ที่ตะโพกของชายชรา

“จัดเข้าคู่กันได้ดี” เขาหลับตาลงขณะที่จับนิ้วของหล่อนเล่น

นิ้วเล็ก ๆ นั้นอ่อนนุ่มเสียจนจะดัดเท่าไรก็ไม่หัก เขาอยากจะจับนิ้วนั้นใส่ปาก ทรวงอกของหล่อนเล็กแต่กลมกลิ้งและชูชันขนาดมันพอเหมาะกับการอุ้มมือของเขาทีเดียว ตะโพกของหล่อนก็กลมกลิ้งเช่นกัน สตรีนั้นเป็นสิ่งที่สุดยอดประมาธได้ ชายชรารู้สึกเศร้านิด ๆ เขาลืมตาขึ้น ลำคอของหล่อนยาวระหงและสง่างามแต่ความระหงนั้นเป็นความงามคนละแบบกันที่นิยมกันในสมัยก่อน ๆ มีเส้นคู่ที่หนังตาที่ปิดสนิท รอยนั้นตื่นเสียจนหากลืมตาขึ้นมาจะก่อเส้นนั้นก็จะทับอีก เส้นมันอาจจะเป็นชั้นเดียวและตาอีกข้างหนึ่งอาจจะเป็นสองชั้น แสงจากม่านกำมะหยี่ทำให้เขาไม่แน่ใจในสีผิวของหล่อน แต่หน้าของหล่อนดูจะเป็นสีน้ำผึ้ง แวดต้นคอเกือบจะเป็นสีน้ำผึ้ง และทรวงอกนั้นขาวราวกับปูนูน

เขามองเห็นได้ว่าเด็กสาวผิวคล้ำเป็นคนตัวสูง คนนี้ดูจะไม่เตี้ยกว่านัก เขาเหยียดขาออกนิ้วเท้าเลยไปกระทบกับหนังอันหนาและอูมของเด็กสาวผิวคล้ำ เขาชักเท้ากลับอย่างรวดเร็ว แต่การชักเท้ากลับนั้นกลายเป็นการทำท่าย เขาเกิดความคิดแวบขึ้นมาในใจว่าคู่ขาที่อยู่กับพู่กระในตอนที่เขาหัวใจวายนั้นคือเด็กสาวผิวคล้ำผู้นี้หรือเปล่า ในคำคิดนี้ถึงได้มีเด็กสาวถึงสองคน

แต่มันคงไม่เป็นเช่นนั้นหรอก ก่อผู้หญิงประจำบ้านเพื่อบอกเขาอย่างนี้เมื่อครู่มิใช่หรือ เด็กสาวที่อยู่กับพู่กระยังคงอยู่ในระยะพักจนกว่ารอยแผลบนลำคอและทรวงอกจะหายสนิท เขาเอาเท้าไปแตะฝ่าเท้าอันหนาของเด็กสาวคนนั้นอีกครั้ง และสำรวจผิวสีคล้ำที่อยู่เหนือขึ้นไป

อาการกระตุกเกิดขึ้นกับเขาราวจะบอกเขาว่า “พาฉันไปรู้จักกับมณฑลขลังของชีวิตสิ” เด็กสาวสลัดผ่านวมซึ่งมีลักษณะเป็นผ้าห่มไฟฟ้าออกไป เท้าข้างหนึ่งลอดออกมาจากผ่านวม

เขาจ้องดูทรวงอกและท้องของหล่อน ขณะที่คิดว่าเขาอยากจับหล่อนกลิ้งออกไปสู่ความหนาวเย็นของอากาศกลางฤดูหนาว เขาก็ม้วนงบนาน้ำอกของหล่อนและฟังเสียงหัวใจ เขาคิดว่ามันจะเต้นแรงแต่มันกลับแผ่วเบา และไม่สม่ำเสมอ

“เธอจะเป็นหวัดนะ” เขาห่มผ้าให้หล่อนและปิดสวิตช์ผ้าห่มของหล่อนเสีย เขาคิดว่าเสน่ห์ของชีวิตผู้หญิงมีสิ่งที่ยิ่งใหญ่อะไรนัก สมมุติว่าเขาจะบีบคอหล่อนมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากเย็น แม้แต่คนแก่ก็ทำได้ เขาดึงผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ดแก้มที่แนบกับหน้าอกของหล่อน กลิ่นจากผิวที่มันของหล่อนติดขึ้นมาด้วยเสียงหัวใจของเด็กสาวยังคงดังก้องอยู่ในหูเขา เขาวางมือลงบนหัวใจของตัวเอง บางทีเพราะมันเป็นหัวใจของเขาเองเลยดูเต้นแรงกว่าของสองคนนั้น

เขาหันไปหาเด็กสาวคนที่อ่อนโยนกว่าและหันหลังให้กับเด็กผิวคล้ำ จมูกที่ได้รูปดูจะโต้งงามสำหรับชายแก่สายตาวาว เขาอดไม่ได้ที่จะสอดมือเข้าไปใต้ลำคออันยาวระหง และดึงหล่อนเข้ามาหาเขา ขณะที่ศีรษะของหล่อนเลื่อนเข้าใกล้ เขาก็ได้กลิ่นหอมกรุ่นกระจายตามมา กลิ่นนั้นปะปนยาดับกลิ่นอันตรายแรงของเด็กผิวคล้ำที่อยู่ข้างหลัง เขาดึงเด็กผิวขาวเข้ามาประชิดติดตัว ลมหายใจของหล่อนเป็นห้วงและเร็ว เขามีได้กลิ่นว่าหล่อนจะตื่นขึ้นมา เขาอนนิง ๆ อยู่ชั่วขณะหนึ่ง

“ขอให้เป็นผู้หญิงคนสุดท้ายในชีวิตของฉันได้ไหม” ดูเหมือนว่าเด็กสาวที่อยู่ข้างหลังเขาจะพยายามปลุกเขา เขายื่นมือออกไปคลำคอ ผิวตรงนั้นของหล่อนก็เหมือนกับผิวที่ทรวงอกนั่นเอง

“เงียบ ๆ ลี ฟังเสียงคลื่นหน้าหนาว ฟังสิ” เขาพยายามปลอบตัวเอง

“เด็กพวกนี้ถูกวางยาให้หลับ พวกหล่อนอาจจะเป็นอัมพาตก็ได้ หล่อนได้รับยาพิษยาเสพติดชนิดรุนแรงทีเดียว” และทำไม “ถ้าไม่ใช่เพื่อเงิน” แม้กระนั้นเขาก็รู้สึกลังเล ผู้หญิงแต่ละคนก็แตกต่างกันออกไป เขารู้ในข้อนั้น แต่คนที่อยู่ตรงหน้าเขาจะแตกต่างออกไปมาก จนเขาพร้อมที่จะสร้างรอยแผลเป็นและความทุกข์ตลอดชีวิตให้แก่หล่อนอย่างนั้นหรือ ถ้าเขาอยากจะทำก็คิดได้ว่าร่างกายของผู้หญิงที่ไหนก็เหมือนกัน ในตัวเด็กสาวผู้นี้ไม่มีทั้งการตอบรับหรือปฏิเสธ ไม่มีการตอบสนองใดๆ ทั้งสิ้น สิ่งที่แยกหล่อนออกจากศพก็คือยังมีลมหายใจและเลือดในกายยังอุ่น ยิ่งเข้าวันพรุ่งนี้เมื่อเด็กสาวตื่นขึ้นมาหล่อนก็จะต่างจากศพโดยสิ้นเชิง บัดนี้ในตัวของหล่อนปราศจากทั้งความรัก ความอับอาย และความหวาดกลัว เมื่อหล่อนตื่นขึ้นมาคงจะมีความขมขื่นและเสียใจหลงเหลืออยู่ หล่อนจะไม่มีทางรู้ว่าใครได้หล่อนไป หล่อนคงบอกได้แต่เพียงว่าเป็นชายชรา หล่อนอาจจะไม่บอกผู้หญิงประจำบ้าน หล่อนอาจจะปิดบังความจริงที่ว่ากฎของบ้านสำหรับชายชรานี้ได้ถูกละเมิดแล้ว จนถึงวาระสุดท้ายก็ไม่มีใครรู้นอกจากตัวหล่อนเอง ผิวอันนุ่มละมุนของหล่อนแนบอยู่กับผิวของเองุติ เด็กผิวคล้ำเปียดแผ่นหลังอันเปล่าเปลือยของหล่อนเข้ากับเองุติ บางทีหล่อนอาจจะหนาวหลังจากที่เองุติปิดสวิตช์ผ้าห่มข้างหล่อน ขาข้างหนึ่งของหล่อนอยู่กึ่งกลางระหว่างขาของเด็กผิวขาวเองุติรู้สึกว้าวุ่นแรงของเขาหายไปหมด แต่เขายังอยากจะหัวเราะอยู่ดี เขาเอื้อมมือไปหิบบานอนหลับ เขานอนอยู่ตรงกลางระหว่างเด็กสาวทั้งสองและแทบจะขยับเขยื้อนตัวไม่ได้ มือของเขาวางอยู่บนหน้าผากของเด็กผิวขาว เขามองยาเม็ดสีขาวที่เคยกินเป็นประจำ

“คืนนี้ฉันจะหลับโดยไม่กินยานี้ได้ไหม” เขาพึมพำกับตัวเอง

ยานี้เป็นยาที่แรงมากทีเดียว เขาจะหลับได้โดยไม่ต้องใช้ความพยายามใด ๆ เลย เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกพิศวงขึ้นมาว่าบรรดาชายชราทั้งหลายที่มาบ้านหลังนี้ทุกคนจะกินยาเข้าไปโดยดีหรือ แต่พวกเขาไม่ยอมกินยาเข้าไปเพราะเสียเวลาที่หมดไปกับการนอนหลับ นั่นมิใช่ข้อยืนยันถึงความน่าเกลียดของวัยชราหรือ เขาคิดว่าตัวเขาเองยังไม่น่าเกลียดถึงขนาดนั้น คืนนี้เขาก็กินยานั้นเข้าไปอีกครั้งหนึ่ง เขาจำได้ว่าครั้งหนึ่งเขาเคยบอกว่าเขาอยากได้ยาที่เด็กสาวกินเข้าไป ผู้หญิงคนนั้นตอบว่ายานั้นเป็นอันตรายสำหรับคนแก่เขามีได้ตั้งตัน

เป็นไปได้ไหมว่าคำว่า “อันตราย” นั้นหมายถึงตายในขณะที่หลับ เองซิเป็นเพียงชายชราที่มาจากสภาพแวดล้อมธรรมดาในฐานะที่เป็นมนุษย์เขาคงอยู่ในความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวและสิ้นหวัง สถานที่เช่นบ้านหลังนี้เป็นที่ตายที่มีคามิไซหรือ การเร้าความอยากรู้อยากเห็น และการถูกดูถูกเหยียดหยามจากคนอื่น แต่ก็ควรจะให้ออกไม้แห่งความตายบานที่นี่มิใช่หรือ บรรดาผู้ที่รู้จักคุ้นเคยคงจะตกใจ เขาไม่สามารถจะวัดความเสียหายที่ครอบครัวยังจะพึงได้รับ แต่การตายในขณะที่หลับอยู่ระหว่างเด็กสาวสองคน เช่นในคำคืนนี้ นี้จะมีโชคความปรารถนาสูงสุดสำหรับผู้ชายในช่วงสุดท้ายของชีวิตหรือ ไม่หรือกมิใช่เช่นนั้น เขาคงจะถูกหามออกไปสู่โรงเตี๊ยมโกโรโกโสที่น่าพรั่นแบบฟูกุระผู้ชรา และผู้คนก็จะได้รับการบอกเล่าว่าเขาฆ่าตัวตายด้วยการกินยานอนหลับเกินขนาด ในเมื่อไม่มีจุดหมายตาย คนก็จะไม่รู้สาเหตุแล้วคงจะเล่าลือกันว่าเขาสิ้นหวังกับ

อนาคต เขาสามารถเห็นรอยยิ้มจาง ๆ จากผู้หญิงประจำบ้านคนนั้น

“คิดไง ๆ ราวกับว่าฉันจะนำใครร้ายมาให้”

เขาหัวเราะแต่เสียงหัวเราะนั้นไม่แจ่มใสเลย ย่าเริ่มออกฤทธิ์แล้ว

“อาละ” เขาก็พูด “ฉันจะปลุกหล่อนขึ้นมาและบังคับให้หล่อนให้ยาแบบเด็กพวกนั้นฉันให้ได้”

แต่หล่อนไม่มีทางตกลงหรอก และเองซึกก็ไม่กระตือรือร้นที่จะลุกขึ้นหรือต้องการยาอีกชนิดหนึ่งอย่างจริงจัง เขาเหนื่อยและสอດแซนรอนรับล้าคอที่นุ่มเนียนหอมกรุ่นและล้าคอที่กระด้างเป็นมัน มีบางสิ่งหลังไหลอยู่ในตัวเขา เขามองดูม่านสีแดงเลือดนกที่อยู่ทางซ้ายและทางขวา

“อือ”

“อือ” เด็กสาวผิวคล้ำทำท่าจะตอบ หล่อนวางแขนข้างหนึ่งลงบนหน้าอกของเขา หล่อนเจ็บปวดรีเป่ล่านะ เขาชักแขนออกมาและหันหลังให้หล่อน เขาใช้แขนข้างที่เป็นอิสระโอบตะโพกของเด็กผิวขาวไว้และหลับตาลง

“ผู้หญิงคนสุดท้ายในชีวิตของฉัน ทำไมฉันจะต้องคิดอย่างนั้นด้วยนะ” แล้วใครล่ะที่เป็นผู้หญิงคนแรกในชีวิตของเขา

เขารู้สึกใจลอยมากกว่าจะรู้สึกว่ารำ

ความคิดแวบผ่านเข้ามาในใจของเขา ผู้หญิงคนแรกในชีวิตของเขาคือแม่ของเขาเอง “แน่ละสิ จะเป็นใครได้ถ้าไม่ใช่แม่” เสียงตอบยืนยันอย่างคาดไม่ถึงสะท้อนกลับมา “แต่ฉันจะพูดได้ว่าแม่เป็นผู้หญิงของฉัน”

ในวัยหกสิบเจ็ดปีขณะที่เขามีสองนางเป่ลือยอนนอนขนานข้าง

เขาได้ตระหนักถึงความเป็นจริงข้อใหม่ในตัวเอง นี่เป็นการพูดพล่อย ๆ เป็นความปรารถนากระมัง เขาลืมตาขึ้นมาและกะพริบตาราวกับจะขับไล่ฝันร้าย แต่ยานั้นออกฤทธิ์แล้ว เขารู้สึกปวดศีรษะหนักขึ้นมา เขาติดตามภาพของมารดาไปอย่างสลิ้มสลิ้อ และแล้วเขาก็ถอนหายใจ จากนั้นจึงประคองทรวงอกแต่ละข้างของเด็กสาวทั้งสองไว้ในมือ ข้างหนึ่งนุ่มเนียนอีกข้างมันเยิ้ม เขาหลับตาลง

มารดาของเอนุชิสันชีวิตลงในคืนวันหนึ่งของฤดูหนาวเมื่อเขามีอายุได้สิบเจ็ดปี เอนุชิสันและบิดาจับมือของแม่ไว้ แม่เป็นวัณโรคมานานเต็มทีจนแขนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูก แต่แรงยึดของแม่แน่นเสียจนนิ้วของเอนุชิสันจะระบมไปหมด ความเย็นชืดจากมือของแม่เล่นซ้ำไปสู่ไหล่ของเขา พยาบาลที่คอยบีบนิ้วเท้าแม่เดินจากไปอย่างเงิบ ๆ บางทีหล่อนอาจจะออกไปเรียกหมอก็ได้

“โยชิโอะ โยชิโอะ” แม่ของเขาร้องเรียกด้วยเสียงที่ขาดเป็นห่วง ๆ เอนุชิสันเข้าใจและลูบหน้าอกที่เจ็บปวดนั้น ขณะที่เขาดังนั้นแม็กก็อาเจียนออกมาเป็นโลหิตกองใหญ่ มันไหลออกมาจากจมูก แม่สิ้นใจแล้ว ผ้าก๊อซและผ้าเช็ดตัวที่อยู่บนหมอนก็ไม่เพียงพอที่จะซับเลือดนั้นได้

“ใช้แขนเสื้อของแกเช็ดสิ โยชิโอะ” พ่อของเขาร้องบอก “พยาบาล พยาบาล เอาอ่างกับน้ำมาที แล้วเอาหมอนใบใหม่ เลื่อนนอนและผ้าปูที่นอนมาด้วย”

เป็นเรื่องธรรมดาที่เมื่อเอนุชิสันผู้ชราคิดถึงมารดาของตนซึ่งเป็นผู้หญิงคนแรกในชีวิตของเขา เขาย่อมจะต้องคิดถึงการตายของหล่อนด้วย

“อ้อ” ม่านที่กั้นห้องลับนี้ดูจะกลายเป็นสีเลือดขึ้นมา เขา

หลับตาแต่สีเดงนั้นยังติดตาอยู่ เขาเกือบจะหลับแล้วเพราะฤทธิ์ยา ทรวงอกอันเต่งตึงของสองสาวยังคงอยู่ในอุ้งมือทั้งสองข้างของเขา เขาหมดความรู้สึกที่จะต่อสู้ด้วยมโนธรรมและเหตุผล น้ำตาเอ่อขึ้นมาในดวงตาของเขา

ทำไมเล่าเขาจึงต้องคิดว่าแม่เป็นผู้หญิงคนแรกในชีวิตของเขา ในสถานที่เช่นนี้ แต่ความคิดที่ว่าแม่เป็นผู้หญิงคนแรกนั้นกลับไม่ทำให้เขาคิดถึงผู้หญิงคนต่อ ๆ มา อันที่จริงแล้วผู้หญิงคนแรกของเขาคือภรรยาของเขานั้นเอง เอาละ แต่หลังจากที่ลูกสาวทั้งสามออกเรือนไป ภรรยาผู้ชราของเขาคงจะนอนเดียวดายในคำคืนอันหนาวเหน็บของเหมันตฤดูนี้ หรือหล่อนจะยังตื่นอยู่ หล่อนคงไม่ได้ยินเสียงคลื่นหรือก แต่ความหนาวเย็นของคำคืนคงจะรุนแรงกว่าที่นี้เป็นแน่ เขาถามตนเองว่าทรวงอกทั้งสองในมือเขาคืออะไรกันแน่ มันยังคงพล่านไปด้วยโลหิตอันอบอุ่นแม้เขาจะตายไปแล้ว แล้วความจริงข้อนั้นหมายถึงสิ่งใดกันเล่า เขาเกร็งมืออย่างเฉื่อยชา ไม่มีการตอบโต้ใด ๆ เพราะทรวงอกทั้งคู่ตกอยู่ในความหลับใหลเช่นกัน ตอนที่เขาลูบหน้าอกของแม่ในวาระสุดท้ายนั้นเขารู้สึกถึงความหย่อนยานของมันได้เป็นอย่างดี มันไม่เหมือนทรวงอกเลย ขณะนี้เขานึกไม่ออกเสียแล้ว สิ่งที่เขาจำได้คือการควานหาทรวงอกนั้นและหลับไปเมื่อตอนที่เขายังเป็นทารกอยู่

เองซิผู้ชราหลับใหลไปในที่สุด เขาชักมือออกจากทรวงอกของเด็กสาวกลับมาอยู่ในท่าที่สบาย และหันมาหาเด็กสาวผิวคล้ำ เพราะกลิ่นกายของหล่อนแรงกว่า ลมหายใจอันรุนแรงของหล่อนกระทบใบหน้าของเขา ปากของหล่อนเผยออกเล็กน้อย

“พันเก น่ารักจัง” เขาใช้นิ้วคีบมันไว้ พันของหล่อนซีใหญ่

แต่ที่นี้ออกจะเล็ก หากลมหายใจของหล่อนไม่มาปะทะหน้าเขา เองุซิคงจะจวบพินขึ้นนั้นแล้ว กลิ่นอันรุนแรงนั้นรบกวนการนอนของเขาทำให้เขาต้องหันหนี แม้กระนั้นลมหายใจของหล่อนก็ยังปะทะต้นคอของเขา หล่อนไม่ได้กรนแต่ดูเหมือนว่าหล่อนจะหายใจดังที่เดียว เขาค่อมไหล่ลงและแนบแก้มลงกับหน้าผากของเด็กสาวผิวขาว หล่อนอาจจะกำลังขมวดคิ้ว แต่หล่อนก็ดูกำลังยิ้มละไมด้วย ผิวอันเป็นมันของเด็กสาวผิวคล้ำข้างหลังสร้างความรำคาญให้กับเขาเพราะมันเย็นและลื่น และแล้วเขาก็หลับไป

เขานอนโดยมีเด็กสาวสองคนขนบข้างอยู่จึงรู้สึกไม่สบายนัก ก็เลยฝันร้ายติด ๆ กันมันไม่ใช่ฝันต่อเนื่อง แต่มันกลับเต็มไปด้วยเรื่องโลกีย์เพศที่ไม่สุนทรีย์ ความฝันสุดท้ายก็คือเขากลับจากการดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์มาพบดอกไม้ที่คล้ายดอกกรักเร่สีแดงชูช่อบานไสวจนแทบจะแลไม่เห็นตัวบ้าน เขาลังเลที่จะเข้าไปข้างในด้วยความไม่แน่ใจว่าเขาจะถูกบ้านหรือเปล่า

“ขอตอนรับกลับบ้านจ๊ะ อ้าวยืนอยู่ตรงนั้นทำไมเล่า” แม่ผู้ล่องลับไปแล้วออกมารับ “เมียของลูกอายุเราหรือจ๊ะ”

“แม่ แล้วดอกไม้นี้ล่ะ”

“เออ” แม่ของเขาพูดเรียบ ๆ “รีบเข้ามาเถอะ”

“ผมคิดว่าเรามาผิตบ้านกันเสียอีก ผมคิดว่าไม่ผิตหรอก แต่ดอกไม้นี้นั่นละ”

อาหารที่จะฉลองรับคู่แต่งงานใหม่จัดไว้แล้วในห้องเลี้ยง แม่ของเองุซิคเข้าไปอุ่นชุปในครัวหลังจากที่ได้ทักทายกับเจ้าสาวของเขาแล้ว เขาได้กลิ่นปลาอย่างเขาลูกออกไปดูดอกไม้ เจ้าสาวของเขาลูกตามออกไปด้วย

“ดอกไม้สวยนะ” หล่อนเอ่ยขึ้นมา

“ฮือ” เขาไม่อยากจะทำให้หล่อนตกใจ จึงมิได้เสริมว่า ดอกไม้เหล่านี้ไม่เคยอยู่ที่นี้มาก่อน

เขาจ้องดูดอกไม้ที่ใหญ่เป็นพิเศษดอกหนึ่งในกอนั้น เขาเห็นหยดน้ำสีแดงซีมออกมาจากกลีบดอกไม้

เอ็งขีตื้นขึ้นมาร่วมกับเสียงคราง เขาสลดศีรษะแต่เขายังคงจุนงอยู่เพราะยานอนหลับ เขานอนหันไปทางเด็กผิวคล้ำ ร่างของหล่อนเย็นชืด เขาสะดุ้ง หล่อนไม่มีลมหายใจแล้ว เขาคำทรวงอกของหล่อน หัวใจนั้นมิได้เต้น เขาผลุดลุกขึ้นแล้วก็ชวนเซล์มลง เขาตัวสั่นเป็นเจ้าเข้าเข้าไปในห้องถัดไป กริ่งอยู่ในห้องเล็ก เขาได้ยินเสียงฝีเท้าอยู่ข้างล่าง

“ฉันบีบคอหล่อนในตอนหลับรีเปล่านะ” เขาเกือบจะคลานเข้าไปในอีกห้องหนึ่ง เขามองดูเด็กสาว

“มีอะไรเกิดขึ้นคะ” ผู้หญิงคนนั้นเข้ามา

“หล่อนตายแล้ว” ฟันของเขากระทบกันดังกึก

“ตายหรือคะ แกไม่น่าตายนี่คะ”

“หล่อนตายแล้ว หล่อนไม่หายใจแล้วชีพจรของหล่อนก็หยุดเต้นแล้ว”

สีหน้าของหล่อนเปลี่ยนไป หล่อนคุกเข่าลงข้างเด็กสาวผิวคล้ำ

“ตาย จั๊นรีคะ”

หล่อนเลิกผ้าหมั้นขึ้นและตรวจดูเด็กสาว “คุณทำอะไรแกรีเปล่าคะ”

“เปล่า ไม่ได้ทำอะไรเลยแม้แต่นิดเดียว”

“แกไม่ตายหรอก” หล่อนพูดอย่างพยายามควบคุมอารมณ์ไว้ “คุณไม่ต้องวิตก”

“หล่อนตายแล้ว เรียกหมอลี”

ผู้หญิงคนนั้นไม่ตอบ

“เธอให้อะไรหล่อนนะ บางทีหล่อนอาจจะแพ้ยากก็ได้”

“อย่าตกใจไปเลยคะ เราจะไม่ทำให้คุณเดือดร้อนหรือคะ
เราจะไม่เอ่ยชื่อคุณเลย”

“หล่อนตายแล้ว”

“ดิฉันคิดว่าไม่ค่ะ”

“ก็โงงแล้ว”

“ดีสีกว่าแล้วค่ะ”

หล่อนอุ้มเด็กผิวคล้ำจนตัวเองเซ

“มาฉันจะช่วย”

“ไม่ต้องค่ะ มีผู้ชายอยู่ข้างล่างแล้ว”

“ตัวหล่อนหนักนะ”

“อย่าเลยคะ คุณไม่ต้องห่วงหรือ กลับไปนอนเสีย ยังมีเด็กอีกคน”

ไม่มีอะไรที่จะทำให้เขาสะเทือนใจได้เท่ากับการที่พูดว่า
ยังมีเด็กอีกคนหนึ่งแน่ะ ยังมีเด็กสาวผิวขาวอีกคนที่หลับอยู่ใน
ห้องถัดไป

“เธอยังหวังให้ฉันหลับได้อีกหรือหลังจากที่มีเรื่องอย่างนี้
เกิดขึ้น” เสียงของเขากราดเกรี้ยวแต่ก็มีความกลัวแฝงอยู่ด้วย
“ฉันจะกลับบ้าน”

“กรุณาเถอะคะ อย่าไปเลย คงจะไม่ดีแน่ถ้ามีคนพบเห็นใน
ยามนี้”

“ฉันกลับไปนอนอีกไม่ได้แล้ว”

“ดิฉันจะเอายามาเพิ่มให้คุณอีก”

เขาได้ยินเสียงหล่อนลากเด็กผิวคล้ำคนนั้นลงไปข้างล่าง
เขายืนอยู่ในชุดนอน เป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกเย็นยะเยือกขึ้นมาใน
อก ผู้หญิงคนนั้นกลับขึ้นมาพร้อมกับยาสีขาวสองเม็ด

“นี่คะ พรงี้ให้คุณนอนตื่นสบายได้นะคะ”

“จันรี” เขาเปิดประตูห้องถัดไป ผ่านววมกองยับยู่อยู่เช่น
เดิมและความเปล่าเปลี่ยวจากร่างเด็กสาวผิวขาวดุจดงามกระจ่าง
ยิ่งนัก

เขาจ้องดูหล่อน

เขาได้ยินเสียงรถเล่นออกไป บางทีอาจจะมีร่างของเด็กผิว
คล้ำติดไปด้วย หล่อนจะถูกนำไปยังโรงเตี๊ยมลึกลับที่ฟูกูระผู้ชรา
ถูกนำไปไหมหนอ

หนังสือชุดวรรณกรรมแปลและวรรณกรรมคลาสสิก
ของสำนักพิมพ์ดอกหญ้า

วรรณกรรมอมตะ รางวัลโนเบล 1968

เมืองหิมะ

SNOW COUNTRY

หิมะ คือสัญลักษณ์ของความหนาวเย็น

“เมืองหิมะ” คือเรื่องราวของภาพชีวิตผู้คนที่โดดเดี่ยวจาก
ความรักและสังคม

ชิมามุระ หญิงใหญ่เจ้าสำราญ ผู้มีเลือดกรุ่นทั่วเรือนร่าง
เขามีภรรยาแล้ว

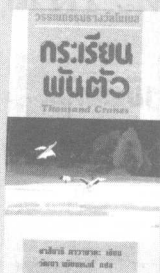
เขาพบรักกับ โกมาโกะ หญิงเกisha บ้านนอกแห่งเมืองน้ำพุร้อน
เธอรักเขาสุดหัวใจ ด้วยฐานะอันต่ำต้อย เธอจึงเป็นได้เพียง
ผู้บ่าวความรัก

กาบาตะ สะท้อนถึงความรู้สึก นึกคิด ชีวิต และความรัก
ของหญิงเกisha

ในฐานะผู้หญิงผู้มีชีวิตจิตใจดั่งเช่นมนุษย์ปุถุชนคนหนึ่ง
ในแวนวนุชย์นิยมได้อย่างลุ่มลึก

วัฒนา พัฒนพงศ์ แปล ราคา 38 บาท

วรรณกรรมอมตะ รางวัลโนเบล 1968

กระเรียนพันตัว THOUSAND CRANES

นกกระเรียนคือสัญลักษณ์ของความรัก
“กระเรียนพันตัว” คือเรื่องราวของความรักที่ล้าลึก
ซับซ้อนและสับสน

คิคุจิ หนุ่มโสดวัยฉกรรจ์ ผู้อยู่ท่ามกลางความรัก
ที่พ่อของเขาก่อไว้ให้

พ่อของเขาเป็นนักรัก นักล่าสาวทด้วย
พ่อของเขารักชิคาโกะ แต่กลับมอบกายให้นางโอตะ
คิคุจิ ปฏิเสธความรักของ “สาวกระเรียนพันตัว” ที่ชิคาโกะ
จัดหาให้ แต่กลับไปมีสัมพันธ์กับนางโอตะ ที่ยังพร่าเสน่ห์
ทั้ง ๆ ที่ฟูมิโกะ ลูกสาวนางโอตะ ก็ดูเหมือนจะหลงรักคิคุจิ
แล้ว คิคุจิ จะเลือกเส้นทางไหน!

“กระเรียนพันตัว”

ก่อนนวนิยายรักหมดจดของ คาวาบาตะ

วัฒนา พัฒนพงศ์ แปล ราคา 35 บาท

คุณอาจจะเป็นคนหนึ่ง
ที่จะมีอายุยืนถึง ๖๐ ปี ใหม้ย?

เมื่อคุณอายุ ๒๐ ปี ความคิดของคุณคงไม่พ้นเรื่อง
การเรียน และความรัก เมื่อคุณอายุมาถึง ๓๐ ปี
คุณคงคิดถึงงานและครอบครัว และพอคุณอายุ
๔๐ หรือ ๕๐ ปี คุณอาจจะคิดถึงเกียรติยศ ชื่อเสียง
และสังขารที่เริ่มจะร่วงโรย หรืออาจจะเริ่มเป็น
กังวลถึงอนาคตของลูก ๆ

แล้วคนอายุ ๖๐ ปีละ เขาจะคิดถึงเรื่องอะไรบ้าง!

ท้าวบาตะ เขียนเรื่องนี้เมื่ออายุ ๖๐ ปี

เมื่อความชราเข้ามาเยือน

เขียนด้วยความรู้สึกของชายวัย ๖๓ ปี ชื่อเองูชิ

ชายชราที่หมดสมรรถภาพทางเพศ

ว่าเหว่ และเปลี่ยวเหงา

ด้วยวัยหนุ่มอันสำราญ โชกโชคนั้น

ได้ผ่านพ้นไปแล้ว

เรามาดูตามกันดีกว่าว่า เมื่อเองูชิ ได้มีโอกาส
มาหลับนอนใน "ช่องพรหมจารี" กับ สาวพรหม
จารีณี ถึง ๕ ครั้งนั้น เขาคิดคำนึงถึงเรื่องอะไรบ้าง?

สำนักพิมพ์ดอกหญ้า ร่วมกับ มูลนิธิโตโยต้า

และ

มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

จัดพิมพ์